

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 614

ΑΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ *Στό*
ΜΥΣΤΗΡΙΟ *του* ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

Εβδομάς

ΤΕΤΑΡΤΗ, 5 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αριθ 614

Επίκαιροι στίχοι

Πλάζ!...

Γύμνια, ξάπλα, μπανιστήρι, ανάκλιμα φρικτόν, φασαρία... μωλλιθράσι, πανδαιμόνιον σωστόν κόπου παράμερα εκεί, σέ μίαν άκρογιαλιά στής θάλασσας την άγκαλιά, άποτελούν, άγαπητοί, όπως γνωρίζετε όλων την Πλάζ πούναι στίς δόξες της καθημερινή και σκόλη!

Η Πλάζι Τι λέξεις μουσική, κι' άληθεια πόσον μαγική με κάποιο θέλητρον γλυκύ! Είναι μιá λέξις ήτις μάς σέρνει σάν... μαγνήτης!

Άπ την αύγη και συνεχώς ως όσον νύχτωση, ή μύλλον, πιό ποιητικά, ως πού νά... σουρουπωση, μ' αυτήν την καλοκαιρινή, την άπαισίαν λαύραν, ή πλάζ λοιπόν άντιβασά και όμοιάζει χάραν!... Φωνές, σπρωξιματα, «ήβοι!»... «άχ, μη καλέ!» και τα λοιπα Ένας πού... μειάζει κολυμβών και τά νερά... χτυπά, ψηλές, ψηλοί, χοντρές, χοντροί, μοιραίες και μοιραίοι, ού μην αλλά και μερικοί σαφώς... κακομοιραίοι, ξέντυτοι και ξετσιτίσσοι, πού ντρέπεσαι... ώρισμένως όταν στην πλάζ εύρίσκεσαι μονάχα σύ... ντυμένος!

Άλήθεια, τί ξετσιπωσιά, τί γύμνια, βρέ παιδιά, εκεί στην άμμουδιά: στηθουρία, πλάτες και λαιμοί, πατσές και πατσαδάκια, κότσια, μπριζόλες και λοιπά, σπάλες και παιδάκια, Ένας σωρός κρεάτινος... έν πράγμα μεγαλείον πού ένθυμίζει παρευθύς λίγο κρεπωλείον, τό θέαμα της θηλυκής πού τό κατήργησε κι' αυτό τό... φύλλον της συκής, αυτό τό περιλαλητον τό της συκής τό φύλλον πού τον άντικατέστησεν άπλώς με ένα... φίλον!

Και συγχρωτίζονται λοιπόν εκεί στην πλάζ οι πάντες με χίλια παιχνιδίσματα, ματιές και... «καλεάντες!» και χλιμιντρούν περίεργα, βουτόθνε, πισιλάνε, άλληλακοροΐδεύονται και παίζουν και γελάνε.

Και κατά τó συνήθιον ίδου τό έπιμύθιον: "Αν είστε νέοι, σπεύσετε χωρίς νά βαρεθίτε, εκεί στην πλάζ, άγαπητοί, και σεις νά δροσισθήτε. Μά σεις οι γέροι κι' οι γρηές, μην πλησιάζετε καν, γιατί θα νασταλγήσετε τά νειάτα σας πού πάν, τά νειάτα σας πού... πέρασαν... άνάμνησες θολές, έρωτικά σκιρτήματα, άγάπες ντροπαλές...περασμένα μεγαλεία πού διηγώντας τα νά κλαίς!"

Άνιαίος

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Βουβό δράμα

Τά άμερικανικά φύλλα, πλούσια πάντοτε σέ ενδιαφέρουσες ειδήσεις, γράφουν ότι ένας γκάγκστερ τού Σάν-Φραντσίσκο έστειλε σ' έναν νεόνυμφο πολυεκατομμυριούχο τής πόλεως του πού παντρεύτηκε κατόπιν παταγώδους έρωτος, τό εξής σημείωμα:

«Η θά μάς στείλετε, έντός της σύριον, στό μέρος πού γνωρίζετε, τό ποσόν των πενήντα χιλιάδων δολλαρίων, ή θά απαγάγωμε την γυναίκα σας πρό τού τέλους τού μηνός».

Ο γκάγκστερ πήρε την εξής άπάντηση:

«Άγαπητέ φίλε Η πρότασίς σας είναι εκτάκτως ενδιαφέρουσα. Έάν πράγματι ενδιαφέρεσθε διά την σύζυγό μου, πείθεμαι νά σας διευκολύνω όπως μπορώ. Είδοποιήσατέ με διά νά άπουσιάζω είνην την ήμέρα. Αποδομαι πού ή απεία μου δεν μου έπιτρέπει νά έρω κ' εγώ γείρα βοηθείας, πού τό όποιον θά έκαμνα μετά γαρίας. Όπωςδήποτε, σας εύχαριστώ θερμώς διότι είχατε την καλωσύνη νά με σχεφθήτε».

Και σέ ύστερόγραφο:

«Η προθεσμία μέχρι τέλους τού μηνός μου φαίνεται όλίγον μακρά. Θα προτιμούσα μέχρι τέλους τής εβδομάδος. Τό γεγονός και χάριν έχει—όπως λέγουν.

Μετά την έπιτυχή έκβαση των προσπαθειών σας, θά είμαι στην διάθεσί σας διά την άνάλογον άμοιβήν, έν τώ μέτρο πάντως των οικονομικών μου δυνάμεων».

Έβγαινο πού εξέπληξε τόν γκάγκστερ δεν ήταν τόσο τό περιεχόμενον της άπάντησεως, όσο ή ύπονοσή πού έφερε κοντά στο όνομα την ιδιότητα: ύποδηματοποιός.

Ένα λάθος των ταχυδρομείων διηθύνε τό γράμμα όχι στον πολυεκατομμυριούχο αλλά σ' ένα συνονόματό του, ύποδηματοποιό. Και έφερε έτσι στην έπιφάνεια ένα βουβό συζυγικό δράμα.

Κι' άλλο άμερικάνικο

Ένα άλλο άμερικάνικο νέο! Ένας έργοστασιαρχής αυτοκινήτων σκέφθηκε νά δανείζη σέ κάβα άνοπαιτη νεα από ένα αυτοκίνητάκι, δύο θέσεων, με τους εξής όρους:

1ον) Η νέα ύποχρεούται νά μάθη νά τό οδηγεί αυτοπροσώπως!

2ον) Έάν παντρευτή, ύποχρεούται νά ύποχρεώση τόν σύζυγόν της νά άναλάβη την έξόλησιν τού αυτοκινήτου.

Φυσικά, ή Κα «με τό αυτοκίνητον» έχει την έλπίδα νά βρη ταχύτερα σύζυγο. Και πολλές από τίς πελάτισσες του εργοστασιαρχού πήγαν, συνειδυόμενες από τόν περιπόθητο γαμπρό, στον δωμά, προς μεγάλην έδωχία των ιδίων, και τού εύφους έπισηματίου.

Υπήρξαν όμως και μερικοί κακόμοιστοι πού θέλησαν νά επιστρέψουν τό αυτοκίνητο.

Πάλι καλά, αφού δεν εξήγησαν νά επιστρέψουν μαζί με τ' αυτοκίνητο, και την κάτοχόν του.

Της ζέστης!...

Του Κ. Ι. Αντωνιάδη

-Ζ ΕΣΤΗ, ε; Και υποφέρεις και σου και ιδρώνεις και ξεφυσάς σαν φάλαινα, μολονότι είσαι κομψή ως γαζέλα, ε;

Και υβρίζεις και σὺ αὐτὸν τὸ φλογερό καιρὸ πὸ ἐφύσησε πάνω μας τίς θεομέσες του ἄχνες και μᾶς τρέλλανε, ἐνῶ στὸ κάτω τῆς γραφῆς εἶς ἔβγαλες κι' ἀπὸ πάνω σου κάθε τί πὸ δὲν ἀφῆγε νὰ σοῦ χαϊδεύη τὸ κορμὶ ὁ ἀέρας!

Ἄμ' ἐγὼ, τί νὰ πῶ ὁ δυστυχῆς, πὸ νὰ πάρη ὁ διάβολος αὐτὸ τὸ καλοκαίρι κι' ἐμένα μαζί; Τί νὰ πῶ ὡ γδύτη και εὐτυχημένη θνητῆ, ἐγὼ πὸ φορῶ παπούτσια δίσολα ἐνῶ σοῦ δροσίζεσαι μετὰ τὰ σανδάλια, πὸ φορῶ κάλτσες ἐνῶ εἶς τις πέταξες, πὸ φορῶ παντελόνι ἐνῶ εἶς (Θεὸ, κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου!), πὸ φορῶ πουκάμισο και σακκάκι ἐνῶ εἶς ἐνὰ ψηλὸ ζεστέ, και πὸ τὸν λαϊμὸ μου τὸν σφίγγει τέλος γιακάς και γραββάτα ἐνῶ ὁ δικός σου εἶναι ἐλευθερός μέσα στοὺς ἀνοικτούς... ὀρίζοντας τοῦ ὠραίου σου καρέ;

Ἔγω πιεῖ ἀγαπητῆ, ἀπὸ τὸ πρωὶ 12 νερά, 5 λεμονάδες τοῦ πάγου, 4 πορτοκαλάδες, ...6 τίλια, ἐπειδὴ κάποιος μοῦ σφύριζε πὸς κόβουν τὴν δίψα, και διάφορα ἄλλα πολύχρωμα και πολυώνυμα ἀναψυκτικά πὸ με ἐφούσκωσαν, μὲ τὸν Θεό, και φαίνομαι σὰν νὰ εἶμαι εἰς...ἐνδιαφέρουσαν κατάσταση!

Γελᾷς ε; Ἐξέλθε κορίτσι μου και φύγε, νὰ μὴν σέ...εξέλθω ἐγὼ μόνος μου και κατὰ τρόπον... νευρικό! Φύγε, και δὲν θέλω οὔτε τὸ φιλή πὸδ μοῦ δίνεις κάθε ἀπόγευμα πὸν φύγη!

Φιλή νὰ μοῦ δώσης; Ἄμ' δὲν ξέρεις ἀπ' τῆ φυσικῆ ὅτι ἀκριβῆ, ἡ ἀπόστομος κροῦσις και... τὸ φιλή, παρῶντος θεομότητων; Πῶς νὰ σέ ἀφίσω λοιπὸν νὰ με θεομάνης τὴν στιγμὴ πὸ προσπαθῶ νὰ δροσισταῶ; Φύγε! Ἄντε σὲ καλὸ και... πῆς και τοῦ καφετζῆ νὰ φέρη... 5 νερά!

Τ ἰ θὰ γίνη ἐφετος μ' αὐτὴ τῆ ζέστη; Πῶς θὰ υποφέρωμεν πὸν κάθε μέρα τὸ δελτίο τοῦ Ἄστεροσκοπίου μᾶς λέει ὅτι ἀθερμοκρασία τῆς σήμερον εἶναι κατὰ τι ἀνωτέρα τῆς χθεσινῆς;

Ἡ ἀσφαλτος ἄργισα νὰ λυῶνη σὰν ἐρωτευμένη καρδιά, τὰ θέατρα τῶν θιάσων ἀναψυκτικῶν ἐπιθεωρήσεων ἄρχισαν νὰ κάνουν χρυσές δουλειές, οἱ καλαμπουριστοὶ εἶναι περιζήτητοι ἐξ αἰτίας τῶν δροσιτικῶν τῶν ιδιότητων, και ὁ πάγος ἔγινε πρωτίστης ἀνάγκης εἶδος!

Ἡ ζέστη μᾶς ξεροψήνει και ἐπιδιώκομεν λίγη δροσιὰ δι' ἔλων τῶν μέσων... ἀκόμη και διὰ τῆς... αὐτοποβολῆς.

Μάλιστα, κύριοι, διὰ τῆς αὐτοποβολῆς!

—Ἐχεις κανένα... δροσερὸ βιβλια-

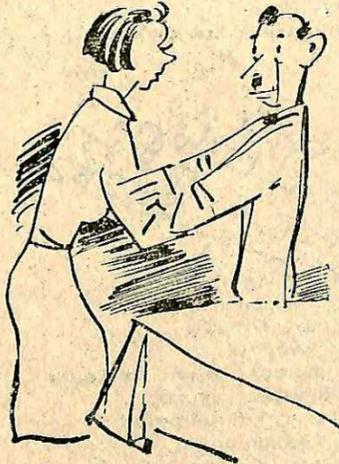
ράκι; ἐρωτᾷ ὁ πελάτης τὸν βιβλιοπώλην.

—Δροσερὸ; Δὲν καταλαβαίνω, θέλετε νὰ πῆτε χιουμοριστικό;

—Ὁχι, φίλε μου! Κάτι πὸ ἡ ὑπόθεσις τοῦ νὰ ἐξελισσεται ἐν μέσῳ τῶν αἰώνιων πάγων, στὸν Βόρειο ἢ στὸν Νότιο πόλο ἢ ἔστω στὴ Γροιλανδία!.

Και ὁ βιβλιοπώλης πὸν βλέπει ἐν τῷ μεταξύ τοὺς θεοβίβλους τοῦ ιδρώτος πὸν τρέχουν στὸ μέτωπο τοῦ πελάτου και τὸ σακάκι πὸν τὸ κρατᾷ στὸ χέρι, ἐννοεῖ ἀμέσως:

—Ἄ, εἶστε και σῆς ὑπαδὸς τοῦ... δροσιμοῦ διὰ τῆς αὐτοποβολῆς; Ἄνω-

—Φύγε, διότι, ἡ τριβῆ, ἡ ἀπότομος κροῦσις και τό... φιλή παρῶντος... θερμότητος.

καίς μεθόδους, φίλε μου, σᾶς συγχίζω!

Και σπεύδει νὰ τοῦ πωλήσῃ ἕνα τσίμον τῶν περιπετειῶν τοῦ... Ἀμοῦνδσεν ἢ τοῦ Νουπιλα, τριβῶν συνήμα τὰ χέρια του διὰ τὰ ἀπόσπασμα κέρδη πὸν τοῦ προσπορίζουν τὰ ἀπὸ δεκαετίας ἀζήτητα στὸκ τῶν κατεφυγμένων ἐκδόσεών του!

Κ αὶ ὁ ἔρω; Ἄ, τὸν φουκαρέ. Εἶνε ἀξιολύπητος! Ἐγινε ἀνεπιθύμητος και γυρίζει ἀνεργός!

Τὸν ξέρουν ὅλοι ὅτι εἶνε «πυροπολητής», ὅτι ἀνάθει φωτιές, ὅτι εἶνε «φλογερός» και τὸν ἀποφεύγουν ὅλοι σὰν τὸν...διάβολο! Και ὁ καυμένος δὲν ξέρει τί νὰ κάνει.

—Λοιπὸν Βιδίη, νὰ σέ περιμένω στὴ φωλιὰ μας;

—Τί λές σε εἰ; ὡ αὐτὴ τῆ ζέστη; Ζαμαὶ ἀγόρι μου!

Και ὁ δυστυχῆς ἐρωτευμένος, πεσίλυπος ἕως θανάτου μ' αὐτὸ τὸ «ζαμαί», σκέπτεται σοβαρῶς ἂν δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ νοικιάσῃ γιὰ... γκαρσονιέρα του κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ τεράστια ψυγεία—διωματιάκια τῶν κρε-

σπαισίων, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἡ Βιδίη δὲν θὰ ἤννητο θεοδαίως λόγω ζέστης νὰ τὸν ἀπελευθέρη!

Ἐνῶ τώρα, μετὰ 390 ὑπὸ σκιάν, ἀποκροεῖ τὸν ἔρωτα και προτιμᾷ μίαν... λεμονάδα!

Ἄ λλά ἡ ἀφόρητη ζέστη ἔχει και τὴν εὐχάριστη ὀψι τῆς ἰδίως τὰ βράδια, ὅταν ὁ κόσμος ψύγῃ τὸν μαρτυρικόν ὕπνον τοῦ κλειστοῦ χώρου κοιμητῶν... ὑπαίθριως στίς ταρατσες, στίς αὐλές, και στὰ παζαρόδρια ἀκόμη!

Ἐγνώρισα ἄνθρωπον ὁ ὅποιος ἀνεβαίνει κάθε βράδυ στὴν ταρατσα τοῦ και ἐπισκοπεῖ μετὰ τὰ κυάλια τᾶς πέριξ και τᾶς κάτω αὐλές.

—Τί κάνεις ἐκεῖ; τὸν ἠρώτησα.

—Ἐρεῦνῶ πλαστικές εἰκόνες! Γλύπτῃ δὲν εἶμαι; μοῦ ἀπήντησεν.

—Εἶσαι στὰ καλά σου;

—Βεβαίως! Γιὰ κούτταξε και σὺ και μοῦ ἔδειξε μετὰ τὰ κυάλια τὸ θέαμα μίᾶς κοιμημένης, εἰς παραπλησίαν αὐλήν, κόρης εἰς μίαν ἀπολαυστικώτατην στάσιν νοηλοῦς ἐγκαταλείψεως.

—Μὰ αὐτῆ, φίλε μου, εἶναι ἡ... κοιμημένη τοῦ Χαλεπά, ἀνεκράσια.

—Εἶχε δίκαιον λοιπὸν;

Ἐἶνε πράγματι ὁ ἄλλιος! Διότι ἔταν ἀνεξερῆνησα λεπτομερέστερον... ἴδρωσα, ἄργισα νὰ ξερογλύφωμαι και μετεβλήθην ἄρα και ἐγὼ εἰς... γλύπτην!

—Και γιατί ἀπὸ μακρὸν μετὰ τὰ πόρταν τῆς αὐλῆς; ἠρώτησα.

—Διότι θὰ σέ βρεθῶν ἂν σέ ἀντιληθσοῦν!

—Ἦ και; Καλλιτέρας θὰ δροσι-

σθῶ.

—Βεβαίως ἐφόδον θὰ σέ βρεθῶν με νεράκι τῆς Οὐλέν ἀλλὰ ἐνδέχεται ὅμως μ' αὐτὸ τὸ βρέξιμο νὰ μουρξῆς τὴν ἐπομένην... ἀνωγία.

—Ὦ, λα-λά! Ἀλήθεια;

—Ὦ, λα-λά! Ἀλήθεια;

Ἡ ζέστη λοιπὸν μᾶς ἐτρέλλανε ἀγαπητοί.

Ὅλοι μετεβλήθημεν ἀποτόμως εἰς ἡφαίστεια ἐν ἀνεργείᾳ:

—Ὁὐ, πούφ!

Και μὴν μοῦ πῆτε ὅτι ἄφησεν ἀνεπηρεάστα και τὰ ἐρωτικά μας γούστα:

—Ντροπῆ, φίλε μου, γιὰ σένα: πὸς διάβολο κάνεις παρέα μ' αὐτὴν τὴν... κρούα γυναίκα;

—Χμ! Ἀκριβῶς φίλε μου! Μετὰ 390 ὑπὸ σκιάν μίᾶ τέτοια κρούα γυναίκα μᾶς χρειάζεταιται...

Και ὁ φίλος ἔφυγε ἀσθμαίνων μὲν λόγω τῆς ζέστης, ἀλλὰ τρέχοντας γιὰ νὰ μὴν τὸν σθεκώσω γιὰ τὸ κρόσ του καλαμποῦρι!

I. ANTONIADHS

ΘΕΡΙΝΟ ΕΙΔΥΜΜΙΟ

Πρωτότυπο διήγημα
ΤΟΥ Κ.
ΜΑΡ.ΟΥ ΒΑΪΑΝΟΥ

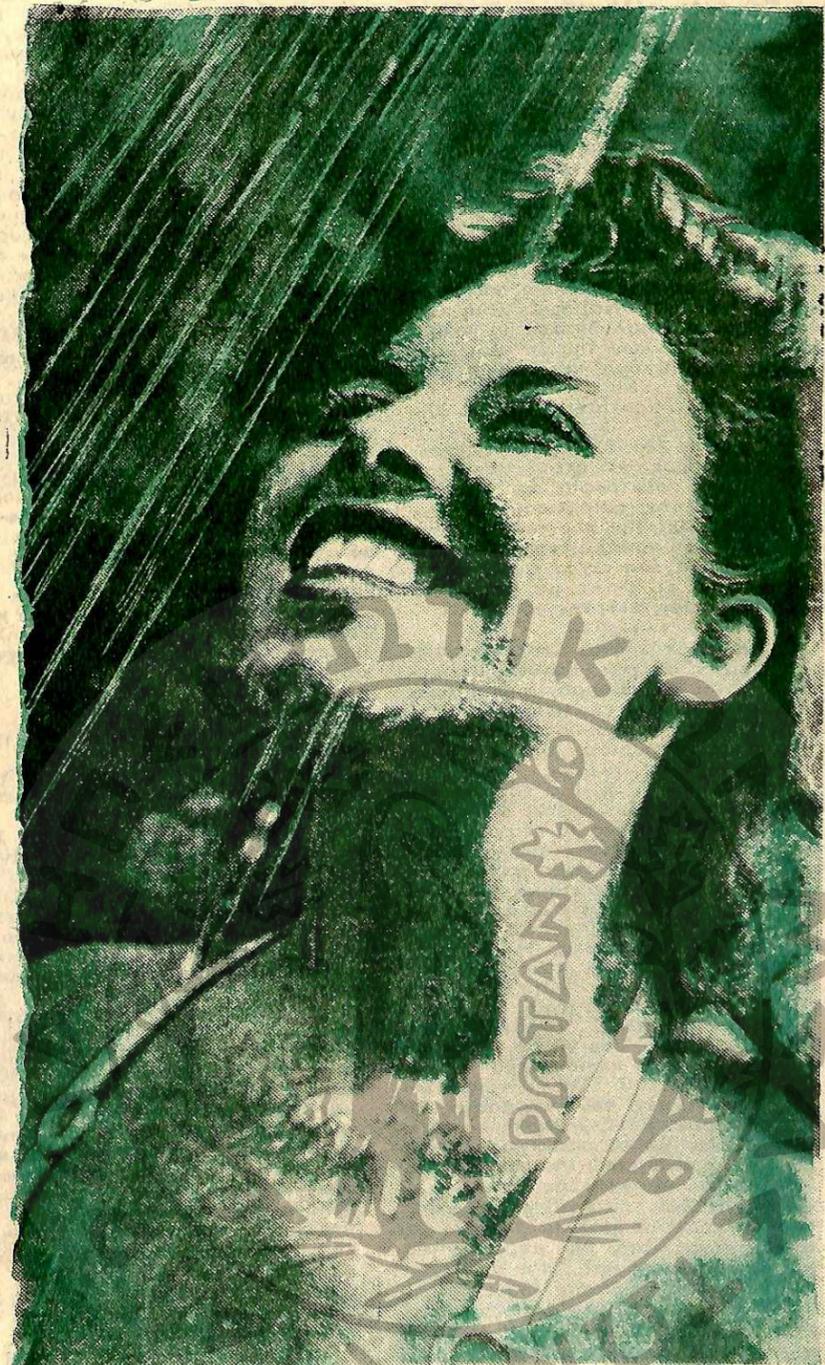
Ἡ μικρὴ θαλαμηγός εἶχε ἀκυροβολήσει ἀνοικτᾶ, ἀπ' τὴ δύχια, σὸ μικρὸ λιμανάκι, και οἱ πρωῖνοι περιπατητοὶ τῆς παραλίας τὴν κύτταζαν περιέργως νὰ λικνίζετο και νὰ καθρεφτιζετο στ' ἀστραφτερά κι' ἀκύμαντα νερά τῆς πρώινης ἡσυχῆς θάλασσας. Μετὰ τὴν πρῶμην πρὸς τὸ ἐλαφρὸν ρέμα, ἄφινε τὸ σκάφος τῆς νὰ χαϊδεύετο ἀπαλά ἀπὸ τὴ νεροσυρμὴ και νὰ παίξῃ μετὰ τὰ μικρὰ κυματάκια.

Σιγά-σιγά ἡ παραλία εἶχε πλημμυρίσει· σχεδὸν ὅλοι οἱ παραθεριστὲς εἶχαν μαρκευτῆ ἐκεῖ και κύτταζαν τ' ὠραίο πλοῖο μετὰ τὴν ὑπερφανὴν ἀρματωσιά και τὸ εὐμορφὸ σῆμα. Πολύχρωμα κουστούμια φάνταζαν στὰ σώματά τους, ὀμπρελλίνα, πλατεῖα καπέλλα, μπαστούνια, και κάθε λογῆς ἄλλα σῦνεργα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ὠρα περνοῦσε, και στὴ μακροσμένη θαλαμηγῷ, καμμιὰ ἀκόμη κίνησις. Κι' ἦταν ἔτοιμοι μερικοὶ ν' ἀποφασίσουν μετὰ βάρκες μίᾶ μικρὴ ἐκδρομὴ ὡς ἐπάνω τῆς, ὅποταν, ξάφνου γέμισε τὸ κατάστρωμα ἀπὸ νεανικὲς μορφές, κι' ἀπὸ ἀνδρώπους πὸν λές και μόλις τώρα ἐλποῦσαν.

Ἄλλοι μετὰ πωτζάμες, ἄλλοι μετὰ γιῶ, κι' ἄλλοι μετὰ λευκὲς φανέλλες και πουκάμισα — εἶχαν κάμει ὅλοι μαζί μίαν ἐξόρμησι, κι' ἐκύτταζαν ἀπληστοῦ τὴν παραλία και τὸν κόσμο, μετὰ τὰ παιχιδιάρικα μάτια τους βυθισμένα στὴν πλατεῖα ἔκτασι τοῦ γυαλοῦ τῆς. Σὲ λίγο χαθήκαν. Σίγουρα θὰ κατέβηκαν στίς καμπίνες τους νὰ σιαχτοῦν γιὰ νὰ βροῦν και νὰ ἐπισκεφτοῦν τὴ μικρὴ πόλη.

Ἡ Ζᾶν κι' ἡ Ρενέ, Ἀθηναῖες και μέλη τῆς κοσμικῆς ζωῆς τῆς πρωτευούσης, ἦταν οἱ σπουδαιότερες ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς «Ἀύρας». Ἄδελφές, γνωστότατες στὴ μεγάλη ζωὴ τῶν Ἀθηνῶν, γιὰ τὴν ἐκκεντρικότητά τους, εἶχαν δεχθεῖ νὰ μετασχηματιστοῦν εἰς μίᾶ ἐκδρομὴ πὸν θὰ ἔκανε νεαρός ξένος διπλωμάτης, μετὰ τὴν θαλαμηγῷ

Και ἀναδόθηκε μετὰ ἀπὸ τὴν θάλασσα ἕνα χαριτωμένο γυναικεῖ κεφάλι.

του, ανάμεσα στο πέλαγος των Κυκλάδων. Κυρίως η έκδρομη γινόταν για να συμμετάσχουν αυτές, η καλύτερα για τη Ζάν, για την οποία ο διπλωμάτης αισθανόταν σφοδρόν έρωτα. Μά εκείνη, πλημμυρισμένη από αμερικανικές ιδέες, διψασμένη για έλευθερία και αυτόδουλη δράση, κουρασμένη, όπως η ίδια έλεγε, από τη ζωή, έστω κι' αν δεν την είχε ζήσει σε μεγάλο αριθμό χρόνων, γεμισμένη από μιὰ πλήξη που πρόωρα την κατέβαλλε, αδιαφορούσε για το αίσθημα και τις προτάσεις του γάμου, έστω κι' αν μ' αυτόν θα έεσφαλιζε μιὰ ζωή, που άργότερα θα ήταν μοναδική ανάμεσα στη ζωή όλων των άλλων ομοίων της. Όμορφη, εξαιρετικά, ξανθεία, με ύψος και μεγάλα άμυγδαλωτά μάτια περιτριγυρισμένα από γύρους γαλάζιους, με σαρκώδη ήδονικά χείλη, γραμμένα φρύδια και βλέμμα όνειρικές αλλά και ειρωνικό, άφηνε την αιθερία και γοητευτική κορμοστασιά της να περνά μέσα από τη ζωή σαν ένα σπάνιο φαινόμενο, από κείνα που το πέρασμα των δημιουργεί κάτι τί, και μιλούν γι' αυτό επί πολύ διάστημα. Εύγενική και χαρούμενη προς όλους, χωρίς να ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για κανένα, εκτός από κείνους που η ίδια θα διάλεγε. Και η έκλογη της ήταν θέμα συνομιλιών και κουτσομπολιού των κύκλων της επ' άπειρον. Συνεχίζονταν, ακόμα κι' όταν η Ζάν τον άφαιρούσαν και τον άλλαζε για να ρίξει την προτίμησή της σε άλλον.

Κι' όμως η Ζάν όλ' αυτά τάχαίρε μ' αδιαφορούσε, κι' όταν περνούσε από καμιά συντροφιά απ' όπου έσπευδαν να την χαιρετίσουν μ' έγχαρδιότητα, να την περιποιηθούν, να της κάμουν κομπλιμέντα, καταλάβαινε το τί σχέση είχαν αυτά με το άτομό της, κι' έχυνε με λεπτότατο τρόπο την ειρωνεία της, δεικτικά.

Ο διπλωμάτης ήταν ένας τριαντάρης, ώριος άνδρας, ξανθός και λεπτός, παιδί του Βορρά, που η δουλειά του τον είχε φέρει ως την Ελλάδα. Τρεις μήνες ύστερα απ' τον έρχομό του, νιώρισε την Ζάν και την έρωτεύθηκε άμεσως.

Στην αρχή κι' η ίδια τον συμπάθησε και η καθώς πρέπει αθηναϊκή κοινωνία βούιξε πως το ζευγάρι ήταν πιά γερά ταιμημένο — μιά γρήγορα ό έξνος κατάλαβε πως η Ζάν είχε έναν παράξενο χαρακτήρα που δύσκολο να τον υποτάξει κανείς, και να την κατακτήσει. Έκοπίσσε ν' αντιστή, υπεχώρησε, τίποτα. Η Ζάν γρήγορα βαρέθηκε και μιὰ μέρα του είπε εύγενικά, με χαμόγελο, και χαϊδεύοντας του τα χέρια:

—Καθήμεν Ζώρζ, υποφέρω. Μην θέλεις έξ αιτίας σου να με κάμης να υποφέρω ακόμα περισσότερο και να υποφέρω και σύ. "Ας μείνουμε φίλοι. Τις στιγμές που περάσαμε, θα τις άναπολώ με ξεχωριστή νοσταλγία... "Ελα' μη σε στεναχωρεί αυτό, Ζώρζ. Θα σ' αγαλώ έτσι πολύ... "

"Εκείνος παρεκάλεσε: "Κέτεψε' έκλαψε. "Η Ζάν του χαϊδέμε τα χέρια του, φίλησε τα μαλλιά του τα κολοστρωμένα από τη μπριγιαντίνη, του χαμογέλασε και... τον άφισε... "

Τρεις μήνες πέρασαν έτσι: οσ φίλοι. Και τώρα ο Ζώρζ άργάνωνε τη θαλάσσια αυτή έκδρομη, περισσότερο για να βρισκείται συνεχώς κοντά της, μήπως και την συγκινήσει καθόλου, άφου τόσο υποφέρε ά-

πο την άγάπη του, που κανένας τρόπος άλλος δεν ήμπορούσε να τη διασκεδάσει. Η θαλαμηγός ταξίδευε άσκοπα: έπιανε σ' όποιο νησί παρουσιαζόταν μπρός τους, έμεναν όσο διάστημα τους άρεσε, και κατόπιν συνέχιζαν προς άλλα. Έδω τώρα είχαν άγκυροβολήσει από τη νύχτα, άδηγμένοι πότερο από περιέργεια για τα λιγοστά φώτα της παραλίας παρά από το χάρτη.

"Η Ζάν, πρώτη απ' όλους, ντυμένη με πυτζάμα πλάζ, και με τον ξανθό χείμαρρο των μαλλιών της διαχυτόν στο κεφάλι και γύρω από τους ώμους της, είναι τώρα στο κατάστρωμα. Στά χέρια της παίζει ένα τυμπάν και με βλέμμα νοσταλγικά βυθίζει την ύπαρξη της στη γύρω έκταση: ο ήλιος μεγαλοπρεπής και φλογερός της μαστιγώνει κομμάτια από τη μορφή της, ενώ λάμπουν σά χρυσάφι τα μαλλιά της που έρχονται σ' έπαφή μ' αυτόν. Μπροστά της, μαλακή, ήσυχη ή έκφρασις της Κύθου και πίσω της, σε μιὰ θάλασσα που βγάζει άτμούς απ' τα φιλήματα του ήλιου, τα Γιούρα κι' η Σύρος, πλέουν άκίνητα, στεφανωμένα από άνέκφραστης όμορφιάς συννεφάκια.

Ξαφνικά τη μοναξιά και τη βύθισή της διακόπτουν παφλασμοί νερού. Κουρασμένα γυρίζει το βλέμμα κα προς την γύρω έκταση τίποτα. Καμιά βάρκα... ούτ' κουπιά... Σε λίγο, οι έλαφροί παφλασμοί έπαναλαμβάνονται και πάλιν, κι' ύστερα μιὰ χαμηλωμένη φωνή:

—Καλώς ώρίσατε!...
...Κι' άναδύθηκε μέσα από τη θάλασσα, μπροστά της, ένα όμορφο και χαριτωμένο γυναικείο κεφάλι, που της γέλασε, και δυο χέρια που σαν κουρασμένα, έλαμναν προς αυτήν.

Η Ζάν προς στιγμήν ξύπνησε απ' τους ρεμβασμούς της, άπότομα. Κύτταξε τόμορφο κορίτσι που έξακολουθούσε να της χαμογελά, άναμέτρησε το διάστημα που διάνυσε από την άκτι ως έδω κολυμπώντας και τής άπάντησε:

—Έλάτε γρήγορα πάνω να ξεκουραστήτε, μην πάθετε τίποτα...
Και τής έδειξε την άνοδο, στην όποιαν ένας ναυτής είχε ρίξει μιὰ μικρή σκάλα, για ν' ανέβη.

Τό κορίτσι ύπήκουσε και σε λίγο καθόντουσαν και οι δυο άπέναντι άλλήλων, στην πρύμνη, κάτω από την τένα που είχαν άπλώσει οι νοήτες της θαλαμηγού. Έν τώ μεταξύ είχαν άνεβει' έτοιμοι για έξοδο, κι' οι ύπόλοιποι της συντροφιάς της.

Δέν άργησαν να έτοιμαστούν οι βάρκες της θαλαμηγού. Δυό, έχώρεσαν άνετα τους έπτά της ανθρώπους. Στη δεύτερη, όπου μπήκε ο Ζώρζ, μπήκε κι' η μικρή κολυμβήτρια, που την γύριζαν πίσω, στο νησάκι της. Τα μωτέρ έβαλαν μπρός και η μιὰ πίσω από την άλλη ξεκίνησαν με τό πλήρωμά τους, για έξω. "Η δεύτερη, είχε κάπως καθυστέρηση κι' ήταν αρκετά πίσω. Σ' αυτήν ο Ζώρζ, τοποθετημένος κοντά στην μικρή κολυμβήτρια, που συμμαζεμένη προσπαθούσε να κρύψει τη γύμνια της με τα χέρια, συζητούσε γαλλικά με την ύπόλοιπη συντροφιά του, για τό τί θα τους έδινε τό άγνονο νησί, που έκαμαν την τρέλλα να έπισκεφθούν.

—Θά σάς άρέσει πολύ τό νησί μας, και μιν τό κατηγορήτε — του άπαντά έξαφνα γαλλικά η μικρή της Κύ-

θου, με συστολή, αλλά και με θάρρος.

"Όλοι έμειναν κατάπληκτοι. "Ο Ζώρζ, την πλησίασε και για πρώτη φορά την έκύτταξε προσηπτικά. Κάθισε κοντά της, την ρώτησε για τον τόπο αυτόν εκεί, που του ήταν άγνωστος και τον πλησίαζαν. Της έβγαλε τη σκούφια, κι' έμεινε έκπληκτος απ' την όμορφιά της — έτσι όπως αυτή άναδύθηκε απ' το ξεπέταγμα των μαλλιών της.

—Πόσων χρόνων είστε, μικρή μου; την έρώτησε.
—Δέκα έπτά.
—Και σάς λένε;
—"Αρτεμιο.

—Ντιάνα, φώναξε αυτός! Μά η Ντιάνα είναι μονάχα μέσα στα δάση κι' όχι στις θάλασσες: κι' έδω δάση, δέν υπάρχουν. Πως αϊτό;

"Η "Αρτεμιο κοκκίνισε: κύτταξε τους κυριους που την παρατηρούσαν περίεργα, είδε ύστερα τό ότι η βάρκα παρέπλεε την ώρα εκείνη τη δεξιά είσοδο του λιμανιού, κοντά στον κάθο, και σηκώθηκε. Φόρεσε τη σκούφια στο κεφάλι και τούς έπτε:

—Καλώς ώρίσατε και σάς εύχομαι ναχτε καλές έντυποσεις από τό νησί μας. "Εγώ κατοικώ μέσα στον κόλπο αυτό και θα μ' επιτρέψετε να σάς άφισω.
—Με κολύμπι θα βγήτε;
—Ναι' είμαι συνηθισμένη και δει κουράζομαι.

—Μά όχι' θα σάς πάμε να σάς άφίσωμε εκεί — άπαντά ο Ζώρζ.
—Σάς έχαραιστώ, δέν τό θέλω.
Κι' έκαμε να πείση στη θάλασσα — μά ο Ζώρζ, την έπιασε απ' τό χέρι και τη σταμάτησ.

—Που πάτε; Γιατί είστε τόσο βιαστική;
—Που πάω; Στο σπίτι μου. "Αργησα και θα με ζητούν.

"Η βάρκα, είχε πλησιάσει την άχτη. Οι δυο σύντροφοι του Ζώρζ ζήτησαν να βγούν εκεί κι' από κεί να περπατήσουν λινο, και να φτάσουν στην παραλία, όπου τώρα προσήγγιζε η πρώτη βάρκα της θαλαμηγού.

"Εκείνος άναζήτησε μηχανικά τη Ζάν την είδε πάνω στην παραλία, να τον άποχαιρετά μ' ένα αδιόρατο κίνημα του χεριού, και ν' άπομακρύνεται. Του φάνηκε πως τό κίνημα εκείνο δέν ήταν μόνο αδιόρατο, μά και αδιάφορο. Κι' αισθανήθηκε να τον πλημμυρίζει μιὰ άπέραντη πικρία. Θέλησε ν' άντίσταθι κι' άποφάσισε να μείνη στη βάρκα. Στο μεταξύ, οι σύντροφοί του πήδησαν στην έρησά κι' έφυγαν. "Εκείνος κράτησε την "Αρτεμιο απ' τό χέρι. Δέν του έφερε καμιά άντίσταση. Της έδειξε κοντά του μιὰ θέση στην πρύμνη. "Εκείνη χαμογέλασε. Και κάθισε. "Ωστόσο, ο νοός του Ζώρζ ήταν πάντα μακρυνά. Στη Ζάν,

—Όταν τό μεσημέρι, η παρέα της θαλαμηγού συναντήθηκε πάνω στο κατάστρωμα για τό γεύμα, μάταια ο Ζώρζ προσάθησε ν' άνακαλύψη στη στάση της Ζάν την παραμικρή ένδειξη ζήλιας. Μάταια έφερε μόνος του τη συζήτηση πάνω στην άγνωστη κολυμβήτρια, έκείνηζοντας τό κάλλη της. Μάταια παρέτάξε με τρόπο τους οικογενειακούς του τίτλους, κι' έκαμε σύγκριση των ελληνικών τοπίων με την ύποβλητική φύση του Βορρά, όπου ύψωνόταν ο πατρογονικός του πύργος, κι' όπου θα περνούσε τό μεγαλύτερο μέρος της ζωής του, αυτός κι' εκείνη πού...
ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΪΑΝΟΣ

Η γιορτή του Κλήδωνα στο Λύκειο Έλληνίδων

Το νέο τμήμα «Αργαλειού» στο Λύκειο των Έλληνίδων.

Μεσα σε μιὰ συνάντηση εκλεκτής μερίδας της κοινωνίας μας, διεξήχθη με πολλή ζωηρότητα και εθιμική γιορτή του Κλήδωνα, στις αίθουσες του Λυκείου των Έλληνίδων.

Μετά σύντομη όμιλία της Προέδρου του Λυκείου, κ. Άννας Τριανταφυλλίδου, για τό παλιό και χαριτωμένο έθιμο του Κλήδωνα, έξήχθησαν ένα-ένα τα «ριζικάρια» που ο καθένας είχε ρίξει ά-

ραία τέχνη της ύφαντικής, κατόρθωσε ήδη, εντός τριών μόλις μηνών, να καταρτήσει στελέχη, τα όποια στο διάστημα αυτό, παρακολούθησαν με ζήλο τα μαθήματα της, και έχουν ήδη κάτι να επιδείξουν.

Η προσπάθεια της κ. Ηλιάδου τείνει όχι μόνον να διαδώσει στο δυνατόν ευρότερα την ύφαντική χειροτεχνία, αλλά και την Έλληνική ένδυμασία καθώς

Δεσποινίδες του Λυκείου των Έλληνίδων, μετά τό σφράγισμα του Κλήδωνα. Η δεύτερα εξ άριστερών είναι η δνις Δ. Φωτιάδου, η τρίτη είναι η κ. Μ. Πολάτη, εκ των διακριθεισών «Εργαστινών» του «Αργαλειού».

πό της προηγούμενης τό θράδυ, μέσα στο δοχείο με τό άμυγδαλό νερό τό όποιο είχε σφραγισθί και παρέμεινε όλη τη νύχτα στο ύπαιθρο. Ταυτοχρόνως, διαβάστηκαν τα δίστιχα που άναλογούσαν στον καθένα.

Διέσωσε, κατόπιν, δεσποινίδες του Λυκείου με την ένδυμασία της Αΐσας των Αθηνών, έγόρεσαν Έλληνικούς χορούς. Τέλος, οι παραπληροσά δεσποινίδες του Λυκείου Αμμογώστου, Κυπρου, με τις γραφικές ένδυμασίες του τόπου των, έγόρεσαν με πολλή γάση τους χορούς της ιδιαίτερης πατρίδος των.

Με την ευκαιρία της γιορτής του Κλήδωνα, έγιναν και τα εγκαίνια του «Αργαλειού» του Τμήματος Έθνικών Παραδόσεων.

Η κ. Τριανταφυλλίδου με τον άκάματο ζήλο που την διακρίνει, με την μεγάλη-καρδία που έχει να ενθουσιάζει και να έμπυγώνει μικρούς και μεγάλους, έπέτυχε στον ευγενικό σκοπό της.

Σήμερα, οι «Εργαστινές», όπως όνομάστηκαν οι κυρίες και δεσποινίδες του «Αργαλειού», εις άνάμνηση των εύγενών παρθένων που ύφαιναν τον ιερό πέπλο της Αθηνάς, ύφαιναν για ένα έπίσης ιερό σκοπό. Προέκειται να δώσουν αυτές, τα φορέματα των άπόρων μητέρων (800 περίπου) τις όποιες τό Λύκειο των Έλληνίδων όχι μόνον νύνει αλλά και μορφώνει.

Η κ. Αιχ. Ηλιάδου, η όποια προσέβη με τόση εύγενική προθυμία να διδάξει στις κυρίες και δεσποινίδες την ύ-

και τον στολισμό κάθε Έλληνικού σπιτιού,

Μεσα στο συμπληρωτικό, άγνο Έλληνικό περιβάλλον του «Αργαλειού» τρεις εργαλειοί λειτουργούν ήδη. «Έδαπείστηκαν» μάλιστα: ο ένας όνομάστηκε «Έδα» προς τιμήν της κ. Έδας Σικελιανού, η όποια έδωσε την πρώτη ώθηση στην επαναστασία της άρχαιότητας και ελληνικότητας αυτής τέχνης. Ο άλλος λέγεται «Εργάνη», εις άνάμνηση της Έργάνης Αθηνάς και τέλος ο τρίτος, όνομάστηκε «Αράχνη», όπενθυμίζοντας τον μύθον της άρχαίας νεκράς κόρης Διοτίδας που σπινιζόταν για την ύφαντική τέχνη της, και που κατόπιν άγνώως ύφαντικής με την Αθηνά, στον όποιο τέτηθηκε, μεταστράφη εις άράχνη από την νικήτρια θεά.

Είναι πραγματικά άξια θεράων συγχορηγούν η κ. Α. Τριανταφυλλίδου για την λαμπρά ιδέα της, καθώς και η κ. Ηλιάδου που τόσο κοπίασε, επίσης η άκορότατη και συμπαιδαστή δνις Δέλη, και οι άλλες κυρίες του Τμήματος Έθνικών Παραδόσεων, οι όποιες με ζήλο έριστο να βλέπη κανείς την προσπάθεια του

Είναι εξ άλλου ένθαρροτικό και εύχάριστο να βλέπη κανείς την προσπάθεια του Έναύλωντανέμβιας των έθιμων που οι γιαγιάδες μας τηρούσαν εύλαδικά, προτού άκόμα εισαχθή στην κοινωνία μας τό άκατανόητο αυτό πνεύμα του σπουτισμού που τείνει να καταστρέψη κάθε ώ- της σούλης μας.

εραίο και εύγενικό από τις παραδόσεις Φ. Γ.

ΧΑΙΡΕΨΕ ΜΟΥ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν
μυθιστόρημα

Ζούκ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Περילהψις τών προηγούμενων

Ο Γιώργος Μαράλης αγαπούσε από καιρό τρελλά την Ντόρα Ζαφειρή, ένα φρονιότατο κορίτσι τών Αθηνών. Ένα απόγευμα, της κάνει στο Ζάππειο την εξομολόγησή του και η Ντόρα ανταποκρίνεται με την θέσιμη τση φλογερής της ιδιοσυγκρασίας τών εικοσι χρόνων κι' ενα άλλο μελαγχολικό απόγευμά του 'Οκτώβρη, γίνονται οι γάμοι των.

Οι πρώτοι μήνες περνούν όπως βλοι οι πρώτοι μήνες δυο τρελλά έρωτευμένων συζύγων. Κατόπι άρχισαν να ζούν κι' αυτοί τις ίδιες ομοιότητες και φοβερές μέρες που έχουν τα ίδια πάντα γνωρίσματα και που οδηγούν από τα ίδια κοινοτοπα μονοπάτια, προς τα γηρατεία, προς την πληγή προς τους διαμαντένιους γάμους και τόν θάνατο... Στην περίπτωση όμως της Ντόρας και του Γιώργου, η εξέλιξη αυτή άνοκίνητο από κάποιο άπρόοπτο για την Ντόρα γεγονός.

Ένα απόγευμα, καθώς η Ντόρα επέστρεψε στο σπίτι από τα έμπορικά φορομύνην πακέτα, διασταυρώνεται στην πλατεία του Συντάγματος μ' ένα ταξι μέσα στο οποίο είδε τόν άνδρα της στο πλευρό μιας άγνωστης γυναίκας. Της ήρθε σαν ζάλη. Για μιά στιγμή έκανε να βουτήξει στο άνοκίνητο που είχε σταματήσει γιά λίγο, αλλά αυτό είχε ξεκινήσει στο μεταξύ. Με το κεφάλι γαυηλωμένο επιστρέφει σπίτι.

Το βράδυ ο Γιώργος γύρισε στην ώρα του φρέσκος και γελαστός. Η Ντόρα προσπάθησε να μνη τον δείξει τίποτε. Στο τραπέζι όμως, ξεσπά η θέλλα. Αφορμή κάποιος μικρός κόκκινος λακές ολοκάλαρο κολλάρο του Γιώργου.

Ήταν από το κοκκινάδι της γυναίκας που συνόδευε μέσα στ' αυτοκίνητο. Επακολουθεί μιά ζωηρή σκηνή, η Ντόρα βάζει τα κλάματα και ο Γιώργος της ζητάει να τόν συγχωρήσει. Η συμριλιώσις επείσεται αλλά κάτι έχει σπάσει μέσα στην καρδιά της νέας γυναίκας. Αδικια ο Γιώργος προσπαθεί από τότε, να δείχνεται μαζί της πιο τρυφερός πιο περιποιητικός. Όπωςδήποτε, η ζωή του άπρόγνουου κολλάει ήσυχα και αγαπημένα.

Ένα βράδυ, έρχονται σπίτι τους ο Αργύρης ο Φλωράς και ένας άλλος φίλος τους, ο Ρουάνης, με την άραβωνιαστική του την Νίνα, για να τους παρουνη μαζί τους στην Κηφισιά. Η Ντόρα που έχει άδελφική φιλία με τόν Αργύρη, δεν γονεύει το ζεύγος τών άραβωνιασμένων, και ιδίως την Νίνα που την χαρακτηρίζει ως γυναίκα κάπως παρδαλή. Για να μη χαλάσει όμως, το χατήρι του άνδρα της ετοιμάζεται και σε λίγο φεύγουν για το Ξεσίλ της Κηφισιάς. Εκεί χορεύουν και ιδιαιτέρως ο Γιώργος με την Νίνα. Αυτό ανατατώνει την Ντόρα και όταν φθάνουν σπίτι, κάνει τον Γιώργου μιά τρυφερή σκηνή. Ο Γιώργος αμύνεται και κάνει την γυναίκα του να πέσει με κλάματα στην άγκαλιά του. Συμφιλιώνονται. Την άλλη άερα, η Ντόρα δέχεται την επίσκεψη του Φλωρά στο σπίτι της. Της ζητά συγγνώμη που με την πρόσκλησή του στην Κηφισιά έγινε αίτια να ψυχρανθούν λίγο οι δυο σύζυγοι, και βεβαιώνει την Ντόρα ότι δεν είχε τίποτα δικήν να υποπτεύεται τόν άνδρα της. Η Ντόρα ανακουφίζεται αλλά και αναστατώνεται στους ύπαινομους

του Φλωρά για την παλιά του αγάπη. Τόν παρακαλεί να σωπίσει και ο Φλωράς υποσχεται να της μείνει ένας πιστός φίλος. Φεύγοντας ο Φλωράς, ξεγυρνάει στο σπίτι του Μαράλη την ταμπάκη του.

Ο Γιώργος το μεσημέρι την βραία και εφόσον κατόπι της συμφωνίας που έκαναν, η γυναίκα του δεν τού μιλά για την επίσκεψη του Φλωρά, την υποπτεύεται ότι τόν άπατλ. Στην άρχή άποφασίζει να μνη πη τίποτε σε κανένα και να ξεκόψει μόνον τόν Φλωρά από το σπίτι.

Η ζήλεια όμως τόν βασανίζει τυραννικά και για να δώσει διέξοδο άποφασίζει να τά φτιάξει με την Νίνα. Της ζητεί ένα ραντεβού στο οποίο εκείνη δεν έρχεται. Την επομένη όμως το πρωί τού τηλεφωνεί η Νίνα και τού ζητά εκείνη ένα ραντεβού για την ίδια μέρα στις 10. Ο ά πηγαιναν μιά βόλτα ως τόν Σκαρμαγκά.

Ο Μαράλης, περίμενε στις δέκα την Νίνα μ' ένα ταξι, στην γωνία Πατησίων - Στουρνάρα.

Στις δέκα και δυο λεπτά φαίνεται η Νίνα. Τόν χαιρετά κεφάτη και μπαίνει μέσα στο αυτοκίνητο.

6ον

Ο Μαράλης έκλεισε την πόρτα και κατέβασε τα κουρτινάκια. -Μά που ήρθατε, λοιπόν... της ψιθύρισε, σχεδόν με συγκίνηση.

Και στο σωφέρ, πού δυνατά: -Τράβα Πειραιώς...

Η Νίνα ξάπλωσε στο βάθος του ταξί.

-Είναι μεγάλη τρέλλα αυτό που κάναμε σήμερα το πρωί, είπε, μέσ' στην καρδιά της Αθήνας, την ώρα της πιο μεγάλης κινήσεως.

-Εσείς το θέλατε, και δεν ήτανε βέβαια δική μου δουλειά να διαφωνήσω...

-Ναί, έκανα λάθος... Μά επειδή είχα να περάσω από κάποιο, πίσω απ' το Μουσείο, σάς ώρισσα ραντεβού εδώ πέρα...

-Έλατε, δεν πειράζει... Φτάνει πούρθατε, και πού οσς έχω κοντά μου!

-Και θά μ' έχετε ως τη μία, αν με θέλετε...

Το αυτοκίνητο είχε περάσει το Βρεφοκομείο.

-Στρίψε δεξιά την 'Ιερά 'Οδό... διέταξε το σωφέρ ο Μαράλης.

Τώρα το αυτοκίνητο γλυστρούσε κάτω από τα σκυμμένα φυλλάδια του Βοτανικού. Σε λίγο, μπροστά τους άπλώθηκε πολύχρωμη, λαμπρά, φανταχτερή, η πεδιάδα, με το πράσινο τών δέντρων που άνακατευσόταν με το γκριζοκόκκινο του έδαφους και το λουλακι τ' ουρανού. Ούτε ο Γιώργος, ούτε η Νίνα μιλούσανε. Μόλις άφισανε πίσω τους το Δαφνί, κι' άπλώθηκε άριστερα τους το καταπράσινο δάσος, εκείνος ανέβασε τα κουρτινάκια και κατέβασε τα τζάμια του αυτοκινήτου. Άμέσως ώρμησανε μέσα οι συνδυασμένες ευωδίες του ρετινιού και της θάλασσας.

Ο άέρας ήτανε φρέσκος, η άτμόσφαιρα δροσερή, το δάσος άριστερά πραγματικό χρωματικό θαύμα.

-Τί ώραί! ψιθύρισε η Νίνα, βγάζοντας το καπέλλο της κι' ανεμίζοντας τα μαλλιά της.

-Υστερα, άπλά, έγυρε τις μυρωμένες ξανθές τούφφες στον ώμο του.

Ο Γιώργος την άγκάλιασε, περνώντας το χέρι του στη μέση της. Εκείνη δεν τραβήχτηκε καθόλου. Άν-

τίθετα μάλιστα, έγυρε τσηδά μικρόλα, και χώθηκε στην άγκαλιά του. Εκείνος αισθάνθηκε σε μιά στιγμή όλο τόν οργανισμό του άναστατωμένο, στην εξαίσια έπαφή με τη σκληρή σάρκα, που τρεμούλαζε κάτω απ' το κολλητό έμπριμε! Μαζί, τόν εξέλασε και μιά ζεστή ήδονιστική μυρουδιά Παριζιάνικη, που διαχύθηκε σε δισεκατομμύρια μόρια απ' το ντεκολτέ της που άνοιξε άκόμα πιο πολύ με το σκύψιμο. Και, ξαφνικά, το κεφάλι της βρέθηκε άναποδογυρισμένο κάτω απ' το δικό του. Με το άλλο χέρι του της έσφιξε δυνατά τα θαμπόξανθα μετάξια τών μαλλιών της, τόσο που της έφερε δάκρυα στα μάτια. Και τα χείλια τους βρέθηκαν ένωμένα με δύναμη, πούθτανε τα όρια της μανίας.

Ίσως το φιλι τους να διαρκούσε έν' άπίθανο χρονικό διάστημα - μιά ώρα, μιά μέρα, ένα μήνα... - αν το αυτοκίνητό τους, στρίβοντας άπότομα για να ξεπεράσει ένα καμινό που σιγοπροχωρούσε μπροστά τους, δεν τούς τράνταζε σε μιά στιγμή γερά. Με το τράνταγμα, τα χείλια τους χωρίστηκαν, άπληστο και δίψασμένα. Δεν υπάρχει φοβερότερο πρόμα από ένα ποτήρι παγωμένο νερό που άνανκάζεται κανείς να το πιη ως τη μέση, γιατί τού το παίρνουν, μ' όλο τού διψάει άκόμα... Η Νίνα τραβήχτηκε από κοντό του, έβγαλε το καθρεφτάκι της, και φτιάχτηκε μπροστά τους είχε φανη η γαλάζια κορδέλλα του Σαρωνικού, δεμένη κοκέττικα γύρω απ' τη γη.

Σταματήσανε στο πιο άπόμερο απ' τα τρία κέντρα, που άνοιγόntonταν άοιστερά. Φυσούσε ένας δροσερώτατος μπάτης απ' το μέρος της Σαλαμίνας, που παιχνιδιζε άνάμεσα στα χρυσαφιά μετάξια τών μαλλιών της Νίνας. Ο Γιώργος άναψε ένα τσιγάρο, άφοδ πρόσφερε πρώτα και σε κείνη, περισσότερο για να κρύψει την ταραχή του, παρά για να καπνίσει.

Μπροστά τους στάθηκε ένα γκαρσόνι, μάλλον βρώμικο:

-Διατάξετε...

-Τί έχεις; έρώτησε ο Μαράλης.

-Μπριζόλες, συναγρίδες, μπαρμπούνια, καλαμαράκια... Όλα της ώρας... Τα φάρια μας τα ψαρεύουμε με τη δική μας βάρκα...

-Θά φάμε από τώρα; έκανε η Νίνα, κυττάζοντας το μπρασέλε της. Ούτε έντεκα δεν εν' άκόμα...

-Άκουσε, είπε ο Μαράλης στο γκαρσόνι, φέρε μας δυο ούζα μ' ένα καλό μεζέ, βάλε δυο-τρεις μπουκάλες μύρα να παγωθούν, ψησε ύστερα και κανένα μπαρμπούνη, και βλέπουμε... Έτσι; συμπλήρωσε, ρωτώντας τη Νίνα.

-Περιφύμα...

Το γκαρσόνι έφυγε. Ο Μαράλης άφισε για μιά στιγμή το βλέμμα του να πλανηθη άπάνω στην έπιφάνεια της θάλασσας, που πετούσε σπίθες, μαστιγωμένη απ' τις άχτινες τού ήλιου. Το πρωινό ήταν εξαίσιο σε φως, διαφάνεια και χρώματα. Μεταξύ θάλασσας και στεριά-

είχε άρχισει μιά έπιμονη μονομαχία: Η στεριά έστελνε καυτό τόν άέρα, η θάλασσα δροσερό και μωρωμένο το μπάτη. Κι έτσι το ζευγάρι της άκρογιαλίας, τοποθετημένο άνάμεσα στην πάλη αυτή, άπολάμβανε την Ισορροπία μιας ώραιας θερμοκρασίας, που υπαγόρευε στις καρδιές τη χαρά και τόν έρωτα.

Το γκαρσόνι έφτασε σχεδόν άμέσως, -σπανιότατο, για γκαρσόνι ελληνικού κέντρου, φαινόμενο, που θά μπορούσε κανείς να το έξομοιώσει, πιθηκίζοντας λίγο προς Πιτιγκρίλι, με τη μαύρη τούλα ή με τη σκληρύνη κατά πλάκας. Κουβαλούσε δυο ούζα, και για μεζέ δυο γαριδίτσες, τρεις-τέσσερις έλληνες, και δυο κομματάκια ψωμοτύρι, καρφισωμένα σε δοντογλυφίδες.

Η Νίνα έφαγε τη γαρίδα της και δυο έλληνες.

-Μου άνοιξε την όρεξη... είπεν εύ-

τα.

Τα χείλη τους βρέθηκαν ένωμένα με δύναμη.

Τα χείλη τους βρέθηκαν ένωμένα με δύναμη.

θυμα. -Τόσο το καλύτερο... έκανε ο Μαράλης. Έβαλες το μπαρμπούνη να γίνεσαι, και τις μύρες στον πάγο; συνέχισε στο γκαρσόνι.

-Ναί, κύριε... Σε πέντε λεπτά θάν' έτοιμο...

-Βάλε να τηγανίζεται και μιά μερίδα καλαμαράκια... Και μιά σαλάτα...

-Μάλιστα... Δηλαδή, θά φάμε... είπε η Νίνα, μόλις έφυγε το γκαρσόνι.

-Και θά φάμε και θά πιούμε... Της άποκρίθηκε ο Μαράλης, Σ' ένοχλησε αυτό;...

-Μπούμ! Κατηργήθη ο πληθυντικός...

-Δεν τ'όθελες; -Τ'όθελα, αλλά δε μπορούσα ποτέ να κάνω γω την άρχή... Περιμένα να την κάνη εσύ...

-Δηλαδή, θες να μνη έχης ποτέ την πρωτοβουλία κι' ούτε την εύθύνη... -Ίσως... Μιά φορά, ο άντρας είναι κείνος που ρόλος του είναι να επιτίθεται; η γυναίκα κανονικό είναι μόνο να υποχωρη...

Η πρόκληση ήτανε φανερή, η άτμόσφαιρα ζεστή, το οινόπνευμα είχε μεταγγίσει στις φλέβες κέφι. Έ-

κεί που καθόντουσαν μονάχοι τους, ο Μαράλης της ξανάρπαξε το κεφάλι, και τη φίλησε στο στόμα.

-Σιγά, καλέ... τοελλαθήκατε; έκανε η Νίνα, τραβώντας το κεφάλι της.

-Γιατί; -Μας βλέπουνε... Πού άκούστηκε φιλι μέσ' στο ύπαιθρον;

-Δε μας βλέπει παρά ο ουρανός κι' η θάλασσα, και, σε βεβαιώνω, δε θά μας παρεξηγήσουνε καθόλου...

-Μας βλέπει το γκαρσόνι... Νά, γύρισε να δης, που φέρνει τα φαγιά...

Το γκαρσόνι άπλωσε μπροστά τους τα πιάτα με τις όρεχτικώτατες μυρουδιές, κι' άνοιξε μιά μπουκάλα μύρα.

-Έχω άλλες δυο στον πάγο... έξήγησε.

-Καλά... Άμα πιούμε την πρώτη, θά σε φωνάξουμε...

Η όρεξη τους όμως, είχε πιά κοπη: Ο πόθος, άνικανοποίητος, μαστιγώνει όλες τις αισθήσεις σε βανουσος κι' έγωιστικός έραστής, που θέλει νάχη την άπόλυτη κυριαρχία και κανέναν αντίπαλο. Το ψυρι μόλις το άγγιξε ο Μαράλης. Η Νίνα έφαγε μονάχα ένα κομματάκι ντομάτα. Τη μπουκάλα τους όμως την άδειασαν άμέσως, παραγγείλανε κι' άλλη, ύστερα κι' άλλη, ώσπου τα μάγουλά τους άνάψανε και γυαλίσανε τα μάτια τους. Μιά βαρκούλα πέρασε κοντά στην άκρογιαλιά, με το βαρκαρή της όρθον στα κουπιά.

-Ψε! Βαρκαρή! τού φώναξε ο Μαράλης. Έλα να μας πας καμιά βόλτα...

-Όσο η βάρκα ζύγωνε, η Νίνα, με μισόκλειστα τα μάτια, κυττούσε τη θάλασσα ως μακριά, εκεί που σπαθίζανε τόν ουρανό οι γλάροι. Ύστερα, ψιθύρισε:

-Τέλεια ρομαντική περιπέτεια, με φαί στην άκροθαλασσιά, με βαρκαδά, και στο τέλος...

-Και στο τέλος;...

Η Νίνα δεν τού άποκρίθηκε μ' ένα σβέλο πηδημα από μιά μικρή έξεδραούλα, βρέθηκε μέσα στη βάρκα. Πίσω της μπήκε κι' ο Μαράλης.

Καθήσανε στην πρύμνη, εκείνος δεξιά, η άλλη αριστερά, με το τιμόνι στη μέση, τρίτον στο ειδύλλιο τους. Κι' η βάρκα άρχισε να σκίζη μ' εύκολία τα γαλανά ατλάζια, κηλιδωμένα άπ' τα χαρούμενα δάκρυα του ήλιου, που σχηματίζανε πλατειές χρυσαφίες στάλες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

"Αν ο συγγραφέας του μυθιστορήματος αυτού επιθυμούσε να σκανδαλίση τον άναγνώστη, κατά το σύστημα του Πάλ ντε Κόκ που σκανδάλισε τον 19ο αιώνα, ή του Βικτόρ Μαργκερίτ που σκανδάλισε τον 20ο, θα παρακολουθούσε το Μαράλη και τη Νίνα στη διαδρομή τους ανάμεσα στις μαγειές του καλοκαιρινού πρωινού με τη βάρκα, ύστερα σ' ένα κέντρο κάπως ύποπτο, και στο τέλος, κατά τις τέσσερις το απόγεμα, στο αυτοκίνητο του γυρισμού, την ώρα που αυτός ήτανε γεμμένος δεξιά, και κεινή αριστερά, με τα μάτια μισόκλειστα, με τις κλειδώσεις παράλυτες, με τις αισθήσεις κοιμισμένες. Δέ φιλοδοξεί όμως καθόλου ο συγγραφέας να συγκεντρώση το ενδιαφέρον του άναγνώστη του με τρόπον επιδερμικό, ή να προκαλέση στάς άναγνώστριάς του τό κάπως Ιησουϊτικό κοκκίνισμα. Περνάει λοιπόν με διάκριση τις ώρες που μεσολαβήσανε μεταξύ Σκαρμαγκά και Αθήνας, έγκαταλείπει τη Νίνα στην πόρτα του σπιτιού της, και παρακολουθεί το Μαράλη, μέσ' άπ' την πόρτα του δικού του.

— III —

"Ησυχία άπόλυτη βασιλεύε μέσ' στο σπίτι. Ο Μαράλης προχώρησε, πατώντας στα πόδια, σαν κλέφτης. Μπήκε κατ' ευθείαν στο μπάνιο, γδύθηκε, κι' έκανε ένα κρύο ντους. Αύθ των άνακούφισε έξαιρετικά. "Υστερα φόρεσε μία πιτζάμα του, που βρισκότανε κρεμασμένη στην κρεμάστρα του λουτρού, και γλύστρησε στην κάμαρά του. Η Ντόρα ούτε φάνηκε, ούτε άκούστηκε. Αυτό ήταν καλό, ή κακό σημάδι. Μιά φορά, ο Γιώργος τό πήρε για καλό, γιατί και για κακό άν τόπερνε, πάλι τό ίδιο θάτανε: Ο κόπος, βάρυνε άσήκωτα τά βλεφαρά του κι' ο ύπνος τον έκλεισε σφιχτά στην άγκαλιά του, χωρίς όνειρα...

"Όταν ξύπνησε, μέσ' άπ' τις γρύλλες δέ γλυστορούσε πιά τό φως της ημέρας. Ένας ποнокέφαλος δυνατός του σφυροκοπούσε τά μηλίγια. Σηκώθηκε άπρόθυμα, και βγήκε άπ' την κάμαρά του. Η ίδια άπόλυτη σιγή βασιλεύε σ' όλο τό σπίτι. Ο Γιώργος χτύπησε τό κουδούνι.

"Η κυρία; ρώτησε την ύπνέτρια που παρούσιάζτηκε.

— Βγήκε...

— Καλά, πήγαινε...

"Η Ντόρα γύρισε κατά τις όχτώμιση, κεφαλή, γελαστή, ξαναμμένη. Βρήκε τον άντρα της να τελειώνει τό δέσιμο της γραβάτας του.

— Καλά σου έυπητούρία... του φώναξε εύθυμα.

— Καλώπινα... της άποκρίθηκε με μισό στόμα.

— Είχα πάει στα μαγαζιά με τη Λιλή... του είπε, πριν εκείνος έκδηλώση καμμία διάθεση να τη ρωτήσει.

— Και τί φωνήσες;

— Καθώς βλέπεις, τίποτα... Άλλοιώς δέ θα γύριζα βέβαια μ' άδειανά

τά χέρια... "Υστερα, καταλήξαμε στο Σύνταγμα, έφαγα ένα ωραιότατο παγωτό κρέμα με φράουλα, και νάμαι!

"Όλες αυτές οι άσήμαντες λεπτομέρειες που του άράδειζε χωρίς να την ρωτήσει, του φαινότανσαν ύποπτες, και του δημιουργούσαν άκριβώς την πεποίθηση ότι τό άπόγεμα της είχε περάσει όχι παστροικά. Η ιδέα πως είχε βρεθή δυο-τρεις ώρες μαζί με τό Φλωρά, τούκανε άφάνταστο κακό. Έπειδή όμως έννοιωθε πως ήταν ο ίδιος ένοχος, δέν κατάφερε να της διατυπώση ούτε μία φράση διαμαρτυρίας.

"Η Ντόρα, χωρίς να προσέξη τη σιωπή του, συνέχισε:

— Κατεβαίνοντας, μάλιστα, την όδο Σταδίου, διασταυρωθήκαμε με τον Αργύρη τό Φλωρά... Είχε την καλωσύνη να μάς φέρη ως τό σπίτι μας, πρώτα τη Λιλή, ύστερα έμένα...

"Ο Γιώργος νόμισε πως έφαγε στα μούτρα μία καμουτακιά.

— Σ' έφερε ο Αργύρης;... ψιθύρι-

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Οι μέτριοι σίγιοι, τό μέτριο κρασί και τό μέτριο πεπόνι, είναι τρία πράγματα που δέν τ' άνέχεται κανείς.

(Έρρίκος Χάινε)

Οι πιο γενναίοι, είναι συνήθως εκείνοι που δέν έχουν τίποτε να γάσουν σ' αυτό τον κόσμο.

(Βικτωρ Ούγκώ)

"Αν θγάλλουμε άπό την καρδιά μας την αγάπη προς τό ώραίο θά θγάλλουμε όλη την γοητεία της ζωής.

(Ζίν-Ζάκ-Ρουσσώ)

"Η εύτυχία και ή άρετή συνδέονται μεταξύ τους με άλυσιδες από σίδερο και από διαμάντια.

(Πλάτων)

"Η εύτυχία είναι ή άμοιδή της άρετής.

(Βικτωρ Κουζέν)

Ζήτησε άπό την άρετή να σου προσόση τό μυστικό της εύτυχίας.

(Βικτωρ Ούγκώ)

Μπορεί να υπάρξη άρετή χωρίς εύτυχία, αλλά δέν μπορεί να υπάρξη εύτυχία χωρίς άρετή.

Έμιλ ντέ Ζιραντέν

"Η άρετή είναι ή τελειοποίηση του ανθρώπου. Κατά συνέπειαν είναι και ή πιο μεγάλη σου εύτυχία.

(Πάλ Ζανέ)

(Συνέχεια στο επόμενο)

Μαριάννα

ΑΓΑΠΑΕΙ...

Αισθηματικός διάλογος του κ. "Αλκη Τροπαιάτη

(Στην έξοχη. Ένα ζευγαράκι έαπλωμένο επάνω στα γόρτα. ΕΚΕΙΝΟΣ άκουμπάει τό κεφάλι του στα πόδια της αγαπημένης του και φαίνεται να της διαβάξη άπό ένα βιβλίο που κρατάει άνοιγμένο εμπρός του. ΕΚΕΙΝΗ του χαϊδεύει τά μαλλιά μ' ένα ύφος ορεμό κι' άσηχημένο— δέ φαίνεται να τον άκούη).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπαγγέλλει): "Όνειρο άπίστευτο ήλιόχρη μέρα— εγώ κι' ή Άννούλα λίγοι παλιοί σύντροφοί μου και κάποιες κοπέλλες μαζί ήπχκαμε μέσα σε μία γαλανή, μεθυμένη θαλαούλα.

Τί όμορφοι που είναι αυτοί οι σίγιοι, Μαριάννα. Χίλιες φορές να τους διαβάξης, δέν τους χροταίνεις. Έχεις την έντύπωση πως βρίσκασαι σ' αυτή τη μεθυμένη θαλαούλα του ποιητού κι' αρμενίζεις για της χαρής τό νησί που λέει ορακάτου. (Σηκώνει τά μάτια από τό ΒΙΒΛΙΟ και κυττάζει την κοπέλλα. Την καταλαβαίνει, πως δέν τον προσέχει Πειραχμένος.) Με συγχωρείς που διακόπτω τους ορεβασμούς σου...

ΕΚΕΙΝΗ (συνέχεται): Με συγχωρείς, αγάπη μου, είχα ξεχαστεί για μία στιγμή (του χαϊδεύει τά μαλλιά με πίστη τουφερότητα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Πήλα νάξερα που τρέχων οι λογιισμοί σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί είσαι κακός; Μίλτο; Που άλλου ήθελες να τρέχουν; Έχω πιά άλλη σκέψη έξόν από τη δική σου; (Σκύβει και τον φιλεί).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν ξέρω, μα να, όφρες-όρες εγώ την έντύπωση πως μου λείπεις. Πιά δέν βρίσκασαι κοντά μου. Αυτό οι σίγιοι που έμένα με γοητεύουν, σένα σ' αφήνουν άδιάφορη. Τόσες φορές σου τόβς εγώ διαβάσει κι' όμως στριχματίζω πως δέν ξέρεις ούτε τίπος είναι...

ΕΚΕΙΝΗ (ρίχνει μία κλεφτή ματιά στον τίτλο του βιβουλλου): "Όχι, δά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στοιχημα σε πάω...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα τό γάσης...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μακάρι να τόχανα, αλλά που... τέτοια τύχη...

ΕΚΕΙΝΗ: "Ε, λοιπόν, άκου το. Είναι σίγιοι του Πορφύρα. Εύχαριστήθηκες τόσα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό ρωτάς; Για να είμαι ειλικρινής, Μαριάννα μου, είχα την έντύπωση πως είχες... μεσανύχτα από ποιήση.

ΕΚΕΙΝΗ (σά με παράπονο): "Έτσι είσαι σύ... Άδικος πτή Μαριάννα σου. Στην αγαπούλα σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τη χαϊδεύει): "Έλα, έλα, μη σε πιάω τώρα τό παράπονο... Βλέπεις ότι αναγνωρίζω τό λάθος μου. Σε πειραξα άναγνωρίζω τό λάθος μου. Σε άδικησα. Μα δέ σταίω εγώ, παιδί μου. Φαδύμαι ήπως δέν τσιρίζουν οι προτιμήσεις μας, αυτό είναι. Όλο, Έγώ, να

—Τί όμορφοι που είναι αυτοί οι σίγιοι, Μαριάννα;

πούμε, λατρεύω την ποιήση...

ΕΚΕΙΝΗ: Ένώ εγώ είμαι μία άμουση, μα άστοιχίστη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν ήθελα να πω αυτό...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέν όλγες άδικο κι' αν τό-σου κλείναν μιά άφάνταστη ποιήση... Λοιπόν ναί, τό αναγνωρίζω, δέν είχα ιδέα άπό ποιήση άλλοτε—πριν σε γνωρίσω. Άκουγα να μιλούν για ποιήση και γελούσα. (Τρυφερά). Κοντά σου άρχίζω να γεννιέμαι— δέν καταλαβαίνεις κουτό παιδί; Θέλω να γεννηθώ για μία δεύτερη φορά μέσα στα χέρια σου. Άπό δέν τήθελες και σύ αυτό, πές μου, δέν τό θέλεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κυττάζει με έκσταση, με θουμασμό): Μαριάννα, άπόψε είσαι μιά άποκάλυψη. Με συγχωρείς που σε πειραξα πριν λίγο. Μα τώρα δά, με τό στόμα σου μιλούσε ή ίδια ή ποιήση. Τά λόγια που έλεγες, όάλεγα πως τά έχεις

διαβάσει άπό κάποιο βιβλίο και τά ξανα-λές...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί θές να πής, Μίλτο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην άνησυχείς, δέν σε κατηγορώ επί κλεψιτοπία, μα τά λόγια σου κλείναν μιά άφάνταστη ποιήση...

ΕΚΕΙΝΗ: Άφουσα την καρδιά μου να μιλήση, αγάπη μου. Την καρδιά αυτή που τόσο σύ την παραγνωρίζεις. Την καρδιά που κρούει τά πιο διαλεχτά του-λούδια. Και τά κρούει μονάχα για σένα. Δέν έχεις παρά ν' άπλώσης τό χέρι σου και να τά μαζεψής.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με έκταση): Μαριάννα μου, είσαι ένας άγγελος. Για πρώτη φορά

άποκαλύπτεσαι στα μάτια μου πόσο δυνατά και πόσο θαλαία μπορείς να με νοιώσης. Είχα λατρεύσει αυτή τη ζωή, γερός στα πόδια σου μ' ένα βιβλίο να σου διαβάω σίγιοι. Να πετάω σ' άλλους κόσμους αιθέριμα. Και σύ να με

νοιώθη και να με παρακολουθήσει και στα πιο τρελλά ξεπετάγματα μου. (Αυα παντοπούμε, Μαριάννα μου... (ΕΚΕΙΝΗ του κλείνει το στόμα μ' ένα παρατεταμένο θερμό φίλι).

(Δίγες ώρες αργότερα στο δωμάτιο ενός ΝΕΟΥ. Ο ΝΕΟΣ είναι μισοξαπλωμένος σ' ένα ντιβάνι κι' ΕΚΕΙΝΗ έχει ρίξει ένα μαξιλαράκι στο πάτωμα και κάθεται πλάι του).

ΕΚΕΙΝΗ: Εκείνος κοντεύει να με τρελλάνη με τους στίχους του. Στίχους από το πρωί ως το βράδυ. Φοβούμαι πως στο τέλος θα πάθω... στιχοπληξία...

Ο ΝΕΟΣ: Κουράγιο, Μαριάννα μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό κάνω κι' εγώ. Την ώρα που απαγγέλει, θάθελα να του πω: "Ας είχε το γλυκό μου άγορι, τα μισά των μισών απ' όσα έχεις και θάδλετες αν δὲ θὰ πηγαίνατε περίπατο και τὸ και τὰ βιβλία σου. (Περνάει τὸ χέρι στὴ μαλλιά του νέου, γέρνει τὸ πρόσωπό της κοντὰ στὸ δικό του, τὸν φιλεῖ μὲ ἄπειρη τρυφερότητα). Μέχρι σήμερα, ξέρεις, ἀφιθότουσε τὴν ποιητικὴ μου... ιδιοουσία.

Ο ΝΕΟΣ: Ἀλήθεια; Μά, βέβαια. Τί καταλαβαίνεις σὺ ἀπὸ ποιήσης;..

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄλλο τόσο ὅσο κι' ἐσὺ. Ἄκου, λοιπόν, τί τοῦ ξφτιαξα. Βρήκα ἕνα βιβλίο, ἕνα ρομάντζο ἐρωτικό κι' ἔκατσα κι' ἀποστήθισα κάμποσες φράσεις καλογραμμμένες και σὲ μιά κατάλληλη στιγμή του τις ξεφούρνισα. Νὰ δῆς πὼς τοῦ τὰ εἶπα: «Θέλω νὰ γεννηθῶ ἀπὸ τὰ χέρια σου μιά δευτέρα φορά. Νὰ πάρω ἀπὸ σένα τὴν πνοή της νέας ζωῆς...». Ἐ, πὼς σοῦ φαίνονται...

Ο ΝΕΟΣ: Ἀνοσιές. Βάλε μου, σὲ παρακαλώ, λίγο κουαντρό...

ΕΚΕΙΝΗ (τοῦ γεμίζει τὸ ποτήρι πὸς τῆς δίνει). Νὰ δῆς, λοιπόν, πὼς τὸ φαρακί τσίμπησε. Ἐκανε κάτι μάτια νά... Για μιά στιγμή φοβήθηκα μήπως θυμηθῆ τὸ βιβλίο και μὲ πιάσει. Ἄλλὰ δὲν θαρρεύεται... Τώρα εἶναι σίγουρος πὼς ἡ Μαριάννα του τὸν ἀγαπάει... Ἐνῶ σὺ, κακό παιδί, δὲ θὲς ἀκόμα νὰ τὸ πιστέψης πὼς ἡ Μαριάννα σένα μονάχα ἀγαπάει (γέρνει ἀπάνω του, τρυφερά, χαδιάρικα, σὰ γατίτσα, γυρεύει τὰ χεῖλια του...).

ΔΑΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ

(Διηγήματα)

Τὸ βιβλίο γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν γράφηκε οὔτε μιά δυσμενὴς κριτικὴ.

Τώρα ἔμαθε τὴ σημασία

Ὁ κ. Ἀρελιάνης, ἐπισκέπτεται τὸν διηγητὴ του και τοῦ λέγει:

— Πήλθα νὰ καταθέσω μήνυση ἐναντίον ἑνὸς γείτονά μου και νὰ τοῦ ζητήσω ἀποζημίωση.

— Γιὰ τί πράγμα; Τί σὰ ἔκανε;

— Μ' ἔβρισε. Μιά μέρα πὸς συζητούσαμε μὲ εἶπε ὀρνιθορυχολογία!

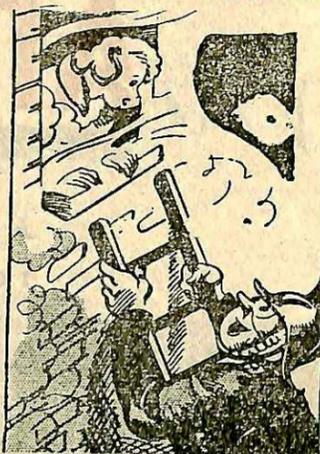
— Πότε ἔγινε αὐτό;

— Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, και πέντε ἡμερῶν.

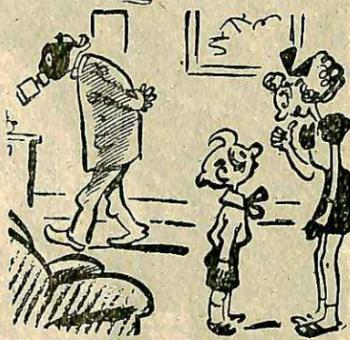
— Και γιατί δὲν ἤλθατε πρῶτῆτερα νὰ μοῦ τὸ πῆτε;

— Γιατί μόλις χθὲς εἶδα γιὰ πρώτη φορά ὀρνιθορυχολογία...

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

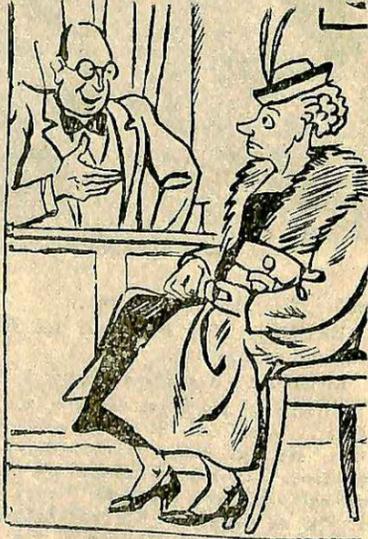

— Μόνη ἔβαλα τὴ φωτιά Νικολάκη μου. Ἦθελα τόσο νὰ σὲ δῶ ἀπόψε!

— Γιατί ὁ παπὸς ἔβαλε τὴν μάσκα του;

— Θάρθῃ ὁ θεὸς σὲ λιγάκι, και δὲν μπορεί νὰ νοιώθῃ τὴν μυρωδιά του.

Ἡ πελατὴς.— Γιατρέ μου, σὰς ξέρω τόσο χρόνια τώρα και γι' αὐτὸ θέλω νὰ κάνω κάτι καλλίτερο γιὰ σὰς ἀπὸ τοῦ νὰ σὰς κανονίσω τίς κοῦρες μου. Θὰ σὰς ἀφήσω κάτι στὴν διαθήκη μου.

Ὁ γιατρός.— Μοῦ δίνετε σὰς παρακαλῶ λίγο τίς συνταγές σας. Θέλω νὰ προσάσω κάτι ἀνέμη.

Ἱστοριοῦλες

ΤΑ ΑΤΟΠΑ ΜΙΑΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

Ἡ Λέλα ἔχει τὰ γενεθλιά της και ὁ Κώστας, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς τῆς κάνει δῶρο ἕνα ὠραῖο μαργαριταρένιο κολλιέ.

— Ἐχει τόσα μαργαριτάρια, εἶπε τῆς ἀρραβωνιαστικιάς του, ὅταν τῆς τὸ πρόσφερε, ὅσα και τὰ χρόνια σου.

Καὶ ἡ Λέλα, ἀπὸ μέσα τῆς: — Τί κρίμα, νὰ μ' ἔχη παρουσιάσει ἡ μαμά τρία χρόνια μικρότερη..

ΦΟΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ!

Δυὸ χασομέρηδες κουβεντιάζουν καθισμένοι σ' ἕνα παγκάκι τοῦ Ζαπτείου.

Ὁ ἕνας τους, εἶχε βρῆ πάνω στὸ παγκάκι ἕνα κομμάτι ἐφημερίδα και ἀφοῦ διαβάσει:

— Ἀκούς, λέει, οἱ ἐπιστημονικὲς ἐρευνες ἀπέδειξαν ὅτι ἐπάνω σ' ἕνα χαρτονόμισμα 50 φράκων, ὑπάρχουν 322 ἑκατομμύρια μικρόβια.

Καὶ ὁ ἄλλος: — Γιὰ φαντάσου! Και νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι πὸς εἶναι τόσο ἐρωμικοί ὥστε νὰ κουβαλοῦν δλόκληρα ἑκατομμύρια ἀπὸ φράγκα ἐπάνω τους!..

ΕΧΕΤΕ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΝ;

Ὁ Μπέμπης συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφῶρ' ἐπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του, νὰ μουτζουρώνῃ χαρτιά.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, Μπέμπη; τὸν ρωτᾷ ἀστηρὰ ὁ πατέρας του.

— Γ' ἀφ' ω γ' ἀ μ μ α, μπαμπά.

— Καὶ σὲ ποιὸν γράφεις;

— Σὲ σένα.

— Διάθασέ μου τότε τί μοῦ ἔγραψες.

Ὁ Μπέμπης τὰ χάνει γιὰ λίγο, ὁστερα θριαμβευτικά:

— Μπαμπά, τὰ γάμματα δὲν τὰ διαβάζουν αὐτοὶ πὸς τὰ γράφουν, μὰ αὐτοὶ πὸς τὰ παῖλνουν!

ΟΛΑ ΣΧΕΤΙΚΑ

Στὸ τσάι τῆς Κας Χ' ἔρχεται ὁ λόγος και οἱς μαγειρίσσει.

Ἡ Κας Μ.— Φοβερὸ πράγμα, ἀγαπητή μου. Δὲν μπορείς πιά νὰ βρῆς μιά μαγειρίσσει τῆς προκοπῆς. Τελευταίως μούφεραν μίαν πὸς δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ βράσῃ οὔτε ἕνα αὐγό. Τὸ βράζει τόσο πολὺ πὸς τὸ κάνει πάντα σκληρὸ σὰν πέτρα.

Ἡ Κας Π.— Πάλι ἐσεῖς εἰσθε τυχερὴ. Ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ θροῦμε μαγειρίσσει πὸς νὰ μείνῃ ὡστόσο βράση ἕνα αὐγό!

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ὁ δῶρ Κινίνος μιλά δριμύτατα στὴν κόρη του γιὰ κάποιο νεαρό πὸς τὴν πολιορκεῖ στενωτάτα.

Στὸ τέλος τῆν ρωτᾷ:

— Εἶπες εἰς τοῦ κυρίου, τί ἰδέα ἔχω γι' αὐτόν;

— Ναί, πατέρα.

— Καὶ τί σοῦ ἀπήντησε;

— Ὅτι και ἡ διάγνωσή σας αὐτὴ εἶναι ὅπως και οἱ ἄλλες.

«Ἀγαπητὴ Λόρα,

» Θέλησα νὰ πιστέψω ὅτι ἡ εὐτυχία ἦταν ἀκόμη δυνατὴ γιὰ μένα. Χίρα, μ' ἕνα μικρὸ κοριτσάκι ἕξι ἐτῶν, περνοῦσα μὲ ζωὴ πολλὴ σκληρῆ, δουλεύοντας γιὰ νὰ μεγαλώσω τὸ παιδί μου, και μὴν ἔχοντας ἄλλη γὰρὰ παρὰ ὅτι ἦμουν μητέρα. Πρὶν δυὸ χρόνια ὅμως, συνάντησα ἕναν καλὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος πέρνοντάς με, μὰς ἔδωσε μιά ζωὴ γλυκειά και εὐκολή.

Τὸν πρῶτο χρόνο βλα ἦσαν ὑπέροχα! Ἡ μικρὴ ἀνταποκρινόταν στὴν στοργὴ πὸς τῆς ἔδειχνε ὁ σύζυγός μου, κατόπιν ὅμως ἔγινε παράξενη, περιφρονοῦσε τὰ παιγνίδια πὸς τῆς ἔφερε και γαρίνιζε δίχως λόγο ὅταν ἐκείνος ἦταν σπίτι... Τέλος, μίαν ἡμέρα, τὸν ἀπεκάλεσε ἀκρίτης.

Εκείνος ἔγινε μελαγχολικός, κι' ἀντὶ νὰ γυρίξῃ σίτιν γρήγορα, καὶς βράδυ πηγαίνει στὸ καφενεῖο και παίζει γαρτιά μὲ τοὺς φίλους του...

Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω και πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι σκέπτομαι νὰ βάλω τὸ ἀγαπητὸ μου παιδί ἐσωτερικὸ, γιατί νομίζω ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ καταστρέψω τὴν ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου τόσο καλοῦ. Ἐσεῖς τί μὲ συμβουλεύετε;

ΕΞΕΣΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Μιά ἀναγνώστριά μας ἔρωτᾷ τὴν Λόρα:

Καὶ στὴ θέση τῆς συνεργατιδος μας ἀπαντᾷ ἡ δις ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

Ὅπως γράψαμε και στὰ προηγούμενα φύλλα μας, ἀναγνώσται και ἀναγνώστρια, ἀπευθυνόμενοι, στὴν ἐκλεκτὴ μας συνεργάτιδα ΛΟΡΑ, και ζητοῦντες τὴν γνώμη της, θίγουν συχνά κοινωνικὰ ζητήματα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἡ «Ἐβδομάς» σκέφθηκε νὰ τὰ ὑποβάλλῃ σὲ μερικὸς ἀπὸ τοὺς πρὸς

γνωστούς και τοὺς πρὸς ἐκλεκτούς λογοτέχνες, διανοουμένους και καλλιτέχνες μας, γιὰ νὰ μὰς πὸς τὴ δικὴ τους ἔγκυρη γνώμη.

Ἀρχίζοντας, ζητήσαμε τὴν συνεργασία τοῦ μεγάλου θεατρικοῦ μας συγγραφέως κ. Δ. Μπόγρη και τοῦ ἐξαιρετικοῦ λογοτέχνη και κριτικοῦ

κ. Πέτρου Χάση. Σήμερα, ἀγρίον ποικιλίας, ἀπευθυνόμεθα σὲ μιά ἐκλεκτὴ καλλιτέχνιδα τῆς μοναδικῆς μας ντιζέξ διδα Σοφία Βέμπο.

Εἰς τὰς ἄλλας ἐπιστολὰς ἀπαντᾷ ὅπως πάντοτε ἡ τακτικὴ συνεργάτις μας Λόρα.

«Κυρία,

Τὸ γράμμα σας πρὸς τὴν ἀγαπημένη μου «Λόρα» πὸς τὴν διαβάζω παντὰ μὲ τόσο ἐνδιαφέρον, μὲ συνεκίνησε πολὺ και μ' ἔκανε νὰ νοιώσω μιά μεγάλη συμπάθεια τόσο γιὰ σὰς, ὅσο και γιὰ τὴν κορούλα σας. Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ κανεὶς πὼς ἡ θέσις σας εἶναι πάρα πολὺ δύσκολη μὰ παράλληλα δὲν μπορεί παρὰ νὰ νοιώσῃ συμπάθεια και συμπόνια γιὰ τὴ καυμένη τὴ μικρούλα πὸς, ἀνεξάρτητα ἀν ἔχη δίκιο ἢ ὄχι, ὑποφέρει. Κι' εἶναι τόσο φριχτὸ νὰ ὑποφέρῃ ἕνα παιδί σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία! Ἀπ' τὸ γράμμα σας κατὰ λαβα, ἀν δὲν κάνω λάθος, πὼς ἡ προτίμησις σας κι' ὅλη σας ἡ φροντίδα πέφτει κατ' ἀρχὴν στὸ παιδί αὐτό. Κι' αὐτὸ νομίζω πὼς εἶναι τὸ σωστό. Ἐμεῖς οἱ γυναῖκες, ὅσο κι' ἂν θέλουμε νὰ τὸ κούψουμε, δίνουμε τὸν ἑαυτὸ μας δάκαίριο στὸ παιδί μας. Και δὲν βρίσκω πὼς κάνουμε ἄσχημα. Στὴν προκειμένη ὅμως περίπτωσι, φρονῶ πὼς ἡ ψυχικὴ ἀπομάκρυνσις τοῦ συζύγου σας δὲν πρόκειται νὰ ἐξηγηρητῆ τὰ συμφέροντα τοῦ παιδιοῦ σας, ἀλλ' ἀντίθετα νομίζω πὼς κάτι τέτοιο θὰ ἔβλαπτε και τίς δυὸ σας. Μὴ ξεχνᾶτε, ἀγαπητὴ μου κυρία, πὼς τὸ παιδί σας εἶναι παιδί και συνεπὼς δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ κανονίσῃ μὲ τὴ δικὴ του λογικὴ τὸ μέλλον του. Ἐχετε λοιπὸν ὑποχρέωσι και παρὰ τὴ θέλησιν τοῦ ἀκόμη, και ἀφίνοντας κατὰ μέρος τίς αἰσθηματολογίες, νὰ φροντίσετε γιὰ τὸ καλὸ του. Καὶ τὸ καλὸ του δὲν εἶναι νὰ μείνῃ μονάχο στὴ ζωὴ μὲ τὴν ὑποστῆ ριζι μίσε φτωχιάς μάννας. Δὲν ξέρω ἀν σκέπτομαι καλὰ ἢ ὄχι. Πάντως, ἐάν ἐγὼ ἦμουν στὴ θέσι σας, θὰ τὸ ἔκλεινα ἀσφαλῶς ἐσωτερικὸ σ' ἕνα σχολεῖο, ἐπιτυχάνοντας συγχρόνως δύο σκοπούς: τὴν καλλίτερη μὀρφωσι τοῦ παιδιοῦ μου και τὴν ἐξασφάλισι τῆς αὐριανῆς ζωῆς του, και ἀσφαλῶς, μὰ κι' εἶναι τόσο μικρό, μὲ τὰ μαθήματά του και μὲ τὴ συντροφικὰ τῶν ἄλλων παιδιῶν θὰ ἐσχάσῃ, κι' ὅταν θὰ μεγαλώσῃ λίγο και θὰ δῆ πὼς ὄχι ἕνας παρὰ δυὸ ἄνθρωποι φροντίζουν γι' αὐτό, θὰ μετανοιώσῃ ἀσφαλῶς και θὰ γελάσῃ μὲ τίς τωρινὲς παιδικὲς του σκέψεις.

Θὰ δῆ πὼς δὲν εἶναι σπάνιο ἕνας σύζυγος ν' ἀγαπήσῃ εἰλικρινά ἕνα παιδί πὸς δὲν εἶναι δικό του. Κι' ἔτσι τότε και οἱ τρεῖς μαζί θὰ μπορέσετε νὰ βαδίσετε ἀγκαλιασμένοι στὸ δρόμο τῆς ζωῆς, ἐνῶ ἄλλοιως, ἀμφιβάλλω πολὺ ἀν θὰ μπορέσετε σεῖς, μιά φτωχὴ γυναῖκα, μόνη, μ' ἕνα παιδί, νὰ παλαίψετε και νὰ νικήσετε στὸν δύσκολο ἀγῶνα τῆς σημερινῆς ζωῆς.

15)6)39

ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

Τα χειροποίητα της κόνα Προφουριά

Το μολύβι

Α ΝΗΜΕΡΑ των Αγίων Αποστόλων.

Η Κόνα Προφουριά σηκώθηκε κ' απογευματάκι, ντύθηκε και είπε στη Σουλτάνα την κόρη της. — Σουλτάνα, εγώ φεύγω. Δεν πιστεύω ν' αργήσω. Τά μάτια σου δέκα στο σπήτι. Και τραβήξε να πάη στο σπήτι της Λουλούς μιας φιλινάδας παληάς που καθόταν λίγο παρά πέρα. Ξάν την είδε η Λουλού, μια όμορφοκοπέλλα ζωηρή με μάτια Σμυρνέικα γεμάτα γλάκα και παχουλή παχουλή, φώναξε γελαστή: — Ηβόι καλέ! Τόσο νωρίς; — Αμέ τί; Θά βραδυαστούμε; — Καλέ στον ύπνο σου τόδες χριστιανή μου. Θά μās φάει ο ήλιος από δω ως εκεί πέρα.

— Καλύτερα να με φάη ο ήλιος παρά να καρτερώ σειρά, να ακάσω μέσα στην τρύπα που κάθεται αυτή.

Η Λουλού σηκώθηκε να τη σεβρίσει.

— Μην κάνεις φασαρίες τώρα είπε η Προφουριά. Άστα. Ξένη δέν είμαι.

— Ένα βύσσινο καλέ να πιής ένα νερό.

Κι' έστρεψε να φέρη το δίσκο.

Η Προφουριά έβγαλε από την τσάντα της ένα πακετάκι και το κοίταξε καλά καλά. Το άνοιξε, το ξετύλιξε από το χαρτί και το έδειξε στην Λουλού την ώρα που την σεβρίριζε.

— Το βλέπεις, τόχουσα σήμερα. Άχ, ως πού να βρω μολύβι να λυώσω είδα κ' έπαθα. Καλ' εδω ούτε μολύβι δέ βρίσκεις ήμαρτον Παναΐα μου!

Η Λουλού έπιασε το γυμένο μολύβι της Προφουριάς, το περιεργάστηκε με περιέργεια και τής είπε:

— Καλό κ' ευλογημένο! Εγώ Προφουριά μου πάντα κάθε χρόνο έβγαινα μολύβι ανήμερα τ' Άη Γιαννιού και τότε γιναι σε μια γειτονίσα Μανισαλιά, που ήζαιρε και τα έξηγουσε μια χαρά. Έφ'ετος όμως πέθανε η έφημη και τόχου χωμένος μέσα στην καρδαρούμα μου.

— Φέρο κ' έννοια σου. Θά πάμε στην Τακουή την Άρμένισα. Αυτή τά ξέρει τά μολύβια καλά. Πέρισυ μούπε πως θά γίνη γάμος στο σπήτι μου και πάντρεψα τη Σουλτάνα μου. Μούπε πως θά γάσω κάτι και μού κλέψανε τη σκουφάτη την βρενιά μου Καλέ αυτή είναι Κιζαμιάς.

— Κάθεται μακρυνά;

— Όχι καλέ, στο Τουρογουτί!

— Άνου! Δρόμο που θά τραβήξουμε!

Η Προφουριά είπε:

— Να σοϋ πω κερά μου. Πάει και σε σπήτια μ'ά θά μās πάρη τετραδάπλα. Τώρα θά τή δώσωμε από πέντε δραχμές ή κάθε μια μας.

— Άς είναι! Μόνο να μās τ'ά πη καλά.

— Σ' αυτό, έννοια σου!

Η Προφουριά ήπιε το νερό κι' ύστερα ρώτησε.

— Πού ηδρες μολύβι Λουλού μου;

— Μού τδωσε ο φαναρτζής που έχο-

με στο πλάι και τόχουσα την ίδια μέρα τ' Άη Γιαννιού. Ήσϋ;

— Η Προφουριά μιγκώθηκε.

— Εγώ δυσκολευτήκα να βρω. Και ηδρα σήμερα το πρωί από τη γειτονιά. Δεν πειράζει πως τόχουσα σήμερα γιατί και των Αγίων Αποστόλων το χύνουσε. Δέ το τί παστρικό που είναι.

— Άχου σακκούλες που έχει! Έσϋ Προφουριά μου θά ευτυχίσης, θά γίνης κατομουρούσα.

— Η γρηά κούνησε το κεφάλι:

— Καλέ το καθημερινό νάχουμε κ' άς λείπουν τά έκτακτομύρια. Είπε.

Σε λίγο, αφού ντύθηκε κ' η Λουλού

πολλές γνωστές τους.

— Άχου η Προφουριά! Είπε μια με σμιχτά φρύδια, καλέ δέ μού λές η Προφουριά μου, μολύβι ήχουσε; Εγώ ηδρα για την κόρη μου.

Η Προφουριά θύμωσε με το ύφος της κι' είπε στυφά, στυφά:

— Ξέρεις κυρά μου πως εγώ, ούτε μολύβια ξέρω ούτε χαρτιά, ούτε καφέδες, ούτε μάγια. Ήρθα να δω κ' εγώ για την υγεία μου, γιατί εγώ τώρα τρία χρόνια το κίζανεσή μου, όξω από λούου σου.

— Η άλλη την κούτρεξε περιπαιχτικά:

— Και δέν πήγαίνες σ' ένα γιατρό χριστιανή μου, μόνο ήρθες στην Τακουή!

— Ελα Χριστέ και Παναγιά!

Φωτιά η Προφουριά. Τραβήξε, τη Λουλού σε μια γωνιά και τής είπε:

— Με σύγισε κακοτρονονάχι η δωμάμα! Με πικάρισε καλέ! Και ποιά; Η Σοφίτσα του Μπαροδάκα, μια λωλή, που οξλη μέρα πού την έχανεσ πού την εϋρισκεις στού Μπουργ Δεθί να κάνη μάγια. Οξλες οι ταδέρνες τη ζέρανς σαν κάλπικο παροά τη σουρουκλιμά!

Μιά-μιά εδγαίνε με τη σειρά της από την κάμαρα της Τακουής. Ήρθε και η σειρά της Προφουριάς και μήχανε κ' οι δυο μαζί με τη Λουλού.

— Αιάν, αιάν! Το Προφουριά τζάνε! Είπε η Τακουή σαν τις είδε. Χός γκέλντίν! Κήτσε. Ματζί τά το ποδμε, με το κυρία από ντό;

— Ναι, Τακουή μου. Είμαστε παληές γειτονίσες. Τί κάνεις καλέ. Δέ σε βλέπω πιά. Τί γίνεσαι;

— Ίναςαι, μίνεσαι ντέν. Έχει. Ντουλιάς πολύς πινιάς κάθε μέρα ισπίτιμου από κόσου. Μεγκάλο καλαπαλάκι!

— Ο Θεός να δώση πάντα δουλειές νάχης! Είπαν οι δυο γυναίκες.

Η Τακουή έπήρε πρώτα το μολύβι της Λουλούς. Το κούτρεξε καλά τδβαλε μέσα σε μια γυάλινη κούπα με νερό κι' είπε:

— Όγουρλήδικο είναι. Άμα εϋσ' ήχηρ είσαι, άντρα ντέν έχεις. Καλό καρνοιά, καλό ψυγή, ντεκεκίελλισσα πολύ. Ένα μελκροινό πολύ κούτρεξέ σενα. Δέ εϋσ' ντέν τέλεις. Τώρα κοντά ένα γκράμα τά πάης με παρά, πολύ παρά. Πολλά τραβήσε, πολλά ήπάτες άμα ύστερνά σου καλά τά είναι!

Η Λουλού το πήρε γαρούμενη και την πλήρωσε. Η Προφουριά έδωκε το δικό της.

— Βάι, βάι! βάι είπεν η Τακουή. Μεγκάλο καυγά, μεγάλο σύγιση τά ίνεσαι. Ίσπίτι σου καλαπαλάκι πολύ, φασαρία και ζορλίκι. Έσϋ ένα γκαυποδ ήχανες καλό κινιτί, ή κόρη σου πολύ φαναριστημένο είναι μ'ά πάντα γκρινιάζεις εϋσ' με γκαυποδ σου. Τώρα κοντά νένα καστερσε, άσενικιό πινιτί τά ίνεσαι! Ένα πόνο έχεις, ένα μεράκι, σε τρώει, κρυφό το λές

— Μπά πού να εϋς τη γλώσσα σου, ψιθύρ σε από μέσα της η Προφουριά.

Το μικρό σπιτάκι-δου κάμαροϋλες — της Τακουής ήτανε γεμάτο γυναίκες, που περίμεναν όλες σειρά να δείξουνε το μολύβι που άνοιξαν και γύσανε μέσα σε νερό, να τους πη την τόχη τους.

— Η Λουλού κ' η Προφουριά ηδραν και

— "Ένα μελκροινό πολύ κούτρεξέ σενα.."

Άμα κόσμος τδ ήξέρει. Ίστέ μού!

Η Προφουριά καταίθασε τδ μούτρα. Φύγανε κ' οι δυο μαζί άργά πιά.

— Καλέ ήβραδιαστήκαμε, είπε η Λουλού, να πάμε με το αυτοκίνητο.

— Άκούς θά πάω σύγιση! Δέν ηδρε ένα καλό να μού πη ή βρωμιάρα! Είπεν η Προφουριά.

Μπήκαν μέσα στο αυτοκίνητο και σε λίγο φτάσανε στο Βύρωνα. Η Προφουριά άπογοιρέτισε τη Λουλού και τραβήξε κατ'ά το σπίτι της.

Μπροστά στην πόρτα της κόσμος και κοσμάκης μαζεμένος.

— Τί είναι, καλέ, τί είναι φώναξε, από μακρυνά.

Δυο τρεις γυναίκες ξεμαλλιασμένες την άρχισαν στο θρισίδι. Η μια μάλιστα, σε σκύλος λυσσασμένος φώναζε:

— Μωρή δέν ήντραπήκες να πής μέσα στο πλουσαριό τση γειτονιάς και να κόψης το μολύβι του νερού για να τδ χύσης λωλο-Προφουριά. Δέ βλέπεις πως η πλημμύρισε ή γειτονιά τώρα που άνοιξαμε τδ ρουμπινέ; Φτωδ σου άδιάντροπη.

Η Προφουριά δέν κρατήθηκε. Την άραζε από τδ μαλλιά.

— Τόσο χαίρι να δής πού ήκοψα μολύβι!

Χόμηξαν όμως άπάνω της οι άλλες και την κάνανε παστή στο ξύλο.

Σε λίγο ξεπλωμένη στον καναπέ της, ίνφ την έβρεχε με ροδόξυδο ή κόρη της έλαγε:

— Ηξέρα πως θά πηγαίνανε να πλύσουνε σήμερα μέρα πούναυ καλέ. Εγώ ήλεγα να φωνάζω τδ Γιάννη τδ φαναρτζή να τόκολλήση!

— Τόσο χαίρι να δής πού ήκοψα μολύβι!

Χόμηξαν όμως άπάνω της οι άλλες και την κάνανε παστή στο ξύλο.

Σε λίγο ξεπλωμένη στον καναπέ της, ίνφ την έβρεχε με ροδόξυδο ή κόρη της έλαγε:

— Ηξέρα πως θά πηγαίνανε να πλύσουνε σήμερα μέρα πούναυ καλέ. Εγώ ήλεγα να φωνάζω τδ Γιάννη τδ φαναρτζή να τόκολλήση!

— Τόσο χαίρι να δής πού ήκοψα μολύβι!

Χόμηξαν όμως άπάνω της οι άλλες και την κάνανε παστή στο ξύλο.

Σε λίγο ξεπλωμένη στον καναπέ της, ίνφ την έβρεχε με ροδόξυδο ή κόρη της έλαγε:

— Ηξέρα πως θά πηγαίνανε να πλύσουνε σήμερα μέρα πούναυ καλέ. Εγώ ήλεγα να φωνάζω τδ Γιάννη τδ φαναρτζή να τόκολλήση!

— Τόσο χαίρι να δής πού ήκοψα μολύβι!

Χόμηξαν όμως άπάνω της οι άλλες και την κάνανε παστή στο ξύλο.

Σε λίγο ξεπλωμένη στον καναπέ της, ίνφ την έβρεχε με ροδόξυδο ή κόρη της έλαγε:

— Ηξέρα πως θά πηγαίνανε να πλύσουνε σήμερα μέρα πούναυ καλέ. Εγώ ήλεγα να φωνάζω τδ Γιάννη τδ φαναρτζή να τόκολλήση!

— Τόσο χαίρι να δής πού ήκοψα μολύβι!

Χόμηξαν όμως άπάνω της οι άλλες και την κάνανε παστή στο ξύλο.

Σε λίγο ξεπλωμένη στον καναπέ της, ίνφ την έβρεχε με ροδόξυδο ή κόρη της έλαγε:

— Ηξέρα πως θά πηγαίνανε να πλύσουνε σήμερα μέρα πούναυ καλέ. Εγώ ήλεγα να φωνάζω τδ Γιάννη τδ φαναρτζή να τόκολλήση!

— Τόσο χαίρι να δής πού ήκοψα μολύβι!

Χόμηξαν όμως άπάνω της οι άλλες και την κάνανε παστή στο ξύλο.

Σε λίγο ξεπλωμένη στον καναπέ της, ίνφ την έβρεχε με ροδόξυδο ή κόρη της έλαγε:

— Ηξέρα πως θά πηγαίνανε να πλύσουνε σήμερα μέρα πούναυ καλέ. Εγώ ήλεγα να φωνάζω τδ Γιάννη τδ φαναρτζή να τόκολλήση!

— Τόσο χαίρι να δής πού ήκοψα μολύβι!

Χόμηξαν όμως άπάνω της οι άλλες και την κάνανε παστή στο ξύλο.

Σε λίγο ξεπλωμένη στον καναπέ της, ίνφ την έβρεχε με ροδόξυδο ή κόρη της έλαγε:

— Ηξέρα πως θά πηγαίνανε να πλύσουνε σήμερα μέρα πούναυ καλέ. Εγώ ήλεγα να φωνάζω τδ Γιάννη τδ φαναρτζή να τόκολλήση!

— Τόσο χαίρι να δής πού ήκοψα μολύβι!

Χόμηξαν όμως άπάνω της οι άλλες και την κάνανε παστή στο ξύλο.

Σε λίγο ξεπλωμένη στον καναπέ της, ίνφ την έβρεχε με ροδόξυδο ή κόρη της έλαγε:

— Ηξέρα πως θά πηγαίνανε να πλύσουνε σήμερα μέρα πούναυ καλέ. Εγώ ήλεγα να φωνάζω τδ Γιάννη τδ φαναρτζή να τόκολλήση!

— Τόσο χαίρι να δής πού ήκοψα μολύβι!

Χόμηξαν όμως άπάνω της οι άλλες και την κάνανε παστή στο ξύλο.

Σε λίγο ξεπλωμένη στον καναπέ της, ίνφ την έβρεχε με ροδόξυδο ή κόρη της έλαγε:

— Ηξέρα πως θά πηγαίνανε να πλύσουνε σήμερα μέρα πούναυ καλέ. Εγώ ήλεγα να φωνάζω τδ Γιάννη τδ φαναρτζή να τόκολλήση!

— Τόσο χαίρι να δής πού ήκοψα μολύβι!

Χόμηξαν όμως άπάνω της οι άλλες και την κάνανε παστή στο ξύλο.

Σε λίγο ξεπλωμένη στον καναπέ της, ίνφ την έβρεχε με ροδόξυδο ή κόρη της έλαγε:

— Ηξέρα πως θά πηγαίνανε να πλύσουνε σήμερα μέρα πούναυ καλέ. Εγώ ήλεγα να φωνάζω τδ Γιάννη τδ φαναρτζή να τόκολλήση!

— Τόσο χαίρι να δής πού ήκοψα μολύβι!

Χόμηξαν όμως άπάνω της οι άλλες και την κάνανε παστή στο ξύλο.

Σε λίγο ξεπλωμένη στον καναπέ της, ίνφ την έβρεχε με ροδόξυδο ή κόρη της έλαγε:

— Ηξέρα πως θά πηγαίνανε να πλύσουνε σήμερα μέρα πούναυ καλέ. Εγώ ήλεγα να φωνάζω τδ Γιάννη τδ φαναρτζή να τόκολλήση!

— Τόσο χαίρι να δής πού ήκοψα μολύβι!

Χόμηξαν όμως άπάνω της οι άλλες και την κάνανε παστή στο ξύλο.

Σε λίγο ξεπλωμένη στον καναπέ της, ίνφ την έβρεχε με ροδόξυδο ή κόρη της έλαγε:

— Ηξέρα πως θά πηγαίνανε να πλύσουνε σήμερα μέρα πούναυ καλέ. Εγώ ήλεγα να φωνάζω τδ Γιάννη τδ φαναρτζή να τόκολλήση!

— Τόσο χαίρι να δής πού ήκοψα μολύβι!

Τό στερνόν μπουκέτο

Ένα συγκινητικό διηγηματάκι του Ν. Λεμποζέ

Η ΤΑΝ μια μικρή άνθοπώλις κατ'έξανθη και ντελικάτη, σαν τδ πολύχρωμα λουλούδια που πουλούσε. Δροσερή και ευαίσθητη σαν κ' αυτά.

Πήγαivan πολλοί άνδρες στης μικρής άνθοπώλισας. Πήγαivan κύριοι χοντρές με πλατείες χρυσές καρδένες στην κοιλιά που άγόραζαν χονδρικόως ακριβά μπουκέτα από σπάνια γαρύφαλλα ή πιο ύπεροχα τριαντάφυλλα.

Πήγαivan σύζυγοι βιαστικοί που παρήγγελλαν μικρούτσικα μπουκετάκια από λουλούδια φτηνά, έτσι μόνο και μόνο για να δείξουν στη γυναίκα τους πως τή σκέφτονται.

Άλλοι, που παράγγελλαν ώραια λουλουδένια κάνιστρα για γάμους. Χήροι, που άγόραζαν πελώριους άνθινους σταυρούς ή στεφάνια.

Η έρωτευμένοι, αλλά από κείνους τούς έρωτευμένους — τόσο σπάνιοι αλήθεια στην εποχή μας, που προτιμούν να προσφέρουν ένα μπουκέτο λουλούδια εκεί που οι πολλοί προτιμούν μια μυρωδιά.

Η μικρή άνθοπώλις είχε προσέξει κάποιον—άπ' τούς τελευταίους— ο οποίος διάλεγε λουλούδια κατάσπρα πάντα και έδινε έντολη να τδ πάνε στην δεσποινίδα Ζανίν Γκούζ.

Κάμποσες φορές, τον τελευταίο καιρό, τδ είχε πάει ή ίδια ή Λορέττα — ή άνθοπώλις μας — τδ λουλούδια.

Κι' έτσι είχε δη τόσο όμορφη, λεπτή και άρωματισμένη—σαν τδ λουλούδια που αγαπούσε ή Λορέττα—ήταν ή Ζανίν.

Άλλά είχε δη επίσης και τον νέο και τής άρεσε εξαιρετικά — με τδ χλωμό του πρόσωπο, τδ μάγουλά του, πουσαν παραπάνω άπ' όσο έπρεπε κόκκινα και πάντα—κάτω άπ' τδ μάτια, τδ γυαλιτερά άπ' τον πυρετό, μάτια του — και με τή νοσταλγική γοητεία πουταν ζωγραφισμένη στη λεπτή του φυσιογνωμία.

Μιά μέρα παράγγειλε τδ μπουκέτο των άρραθώνων του. Κι' ή Λορέττα έβαλε όλη την τέχνη της εκείνη την ήμερα για να γίνη ύπεροχο τδ

— Άλλά είχε δη επίσης και τον νέο και τής άρεσε εξαιρετικά — με τδ χλωμό του πρόσωπο, τδ μάγουλά του, πουσαν παραπάνω άπ' όσο έπρεπε κόκκινα και πάντα—κάτω άπ' τδ μάτια, τδ γυαλιτερά άπ' τον πυρετό, μάτια του — και με τή νοσταλγική γοητεία πουταν ζωγραφισμένη στη λεπτή του φυσιογνωμία.

Μιά μέρα παράγγειλε τδ μπουκέτο των άρραθώνων του. Κι' ή Λορέττα έβαλε όλη την τέχνη της εκείνη την ήμερα για να γίνη ύπεροχο τδ

— Άλλά είχε δη επίσης και τον νέο και τής άρεσε εξαιρετικά — με τδ χλωμό του πρόσωπο, τδ μάγουλά του, πουσαν παραπάνω άπ' όσο έπρεπε κόκκινα και πάντα—κάτω άπ' τδ μάτια, τδ γυαλιτερά άπ' τον πυρετό, μάτια του — και με τή νοσταλγική γοητεία πουταν ζωγραφισμένη στη λεπτή του φυσιογνωμία.

Μιά μέρα παράγγειλε τδ μπουκέτο των άρραθώνων του. Κι' ή Λορέττα έβαλε όλη την τέχνη της εκείνη την ήμερα για να γίνη ύπεροχο τδ

— Άλλά είχε δη επίσης και τον νέο και τής άρεσε εξαιρετικά — με τδ χλωμό του πρόσωπο, τδ μάγουλά του, πουσαν παραπάνω άπ' όσο έπρεπε κόκκινα και πάντα—κάτω άπ' τδ μάτια, τδ γυαλιτερά άπ' τον πυρετό, μάτια του — και με τή νοσταλγική γοητεία πουταν ζωγραφισμένη στη λεπτή του φυσιογνωμία.

Μιά μέρα παράγγειλε τδ μπουκέτο των άρραθώνων του. Κι' ή Λορέττα έβαλε όλη την τέχνη της εκείνη την ήμερα για να γίνη ύπεροχο τδ

— Άλλά είχε δη επίσης και τον νέο και τής άρεσε εξαιρετικά — με τδ χλωμό του πρόσωπο, τδ μάγουλά του, πουσαν παραπάνω άπ' όσο έπρεπε κόκκινα και πάντα—κάτω άπ' τδ μάτια, τδ γυαλιτερά άπ' τον πυρετό, μάτια του — και με τή νοσταλγική γοητεία πουταν ζωγραφισμένη στη λεπτή του φυσιογνωμία.

Μιά μέρα παράγγειλε τδ μπουκέτο των άρραθώνων του. Κι' ή Λορέττα έβαλε όλη την τέχνη της εκείνη την ήμερα για να γίνη ύπεροχο τδ

— Άλλά είχε δη επίσης και τον νέο και τής άρεσε εξαιρετικά — με τδ χλωμό του πρόσωπο, τδ μάγουλά του, πουσαν παραπάνω άπ' όσο έπρεπε κόκκινα και πάντα—κάτω άπ' τδ μάτια, τδ γυαλιτερά άπ' τον πυρετό, μάτια του — και με τή νοσταλγική γοητεία πουταν ζωγραφισμένη στη λεπτή του φυσιογνωμία.

Μιά μέρα παράγγειλε τδ μπουκέτο των άρραθώνων του. Κι' ή Λορέττα έβαλε όλη την τέχνη της εκείνη την ήμερα για να γίνη ύπεροχο τδ

— Άλλά είχε δη επίσης και τον νέο και τής άρεσε εξαιρετικά — με τδ χλωμό του πρόσωπο, τδ μάγουλά του, πουσαν παραπάνω άπ' όσο έπρεπε κόκκινα και πάντα—κάτω άπ' τδ μάτια, τδ γυαλιτερά άπ' τον πυρετό, μάτια του — και με τή νοσταλγική γοητεία πουταν ζωγραφισμένη στη λεπτή του φυσιογνωμία.

Μιά μέρα παράγγειλε τδ μπουκέτο των άρραθώνων του. Κι' ή Λορέττα έβαλε όλη την τέχνη της εκείνη την ήμερα για να γίνη ύπεροχο τδ

μπουκέτο, νάναι θείο που θεία έφάνταζε στα μάτια της ή αγάπη των δυο νέων.

Ύστερα άκολούθησαν και άλλα λίγα μπουκέτα ακόμα που ο νέος τδ παράγγελλε βήχοντας λιγάκι και έπειτα... τίποτα πιά. Η ιδιοκτήτρια του άνθοπωλείου που τον γνώριζε τον νέο, είπε απλά:

— Έφυγε για τδ σανατόριο.

Και τδ λόγια της αυτά ήταν μια τρομερή άποκάλυψις για τη Λορέττα.

Κατάλαβε ότι ο νέος ήταν άρρωστος, γι' αυτό γυάλιζαν τόσο παράξενα τδ μάτια του.

Και μια μέρα ήρθε ή ίδια ή Ζανίν στο άνθοπωλείο.

Είπε μελαγχολικά:

— Θέλω ένα μεγάλο άσπρο σταυρό. Είναι για έναν νέο που πέθανε.

Η Λορέττα κατάλαβε. Κάτι έννοιασε να σπάη μέσα της. Τδ μάτια της γέμισαν δάκρυα. Η Ζανίν τδ πρόσεξε και ρώτησε με φωνή που έτρεμε.

— Τόν ξέρατε;

— Έρχόταν πάντα εδω και άγόραζε λουλούδια. Σας τδ είχα φέρει μάλιστα ή ίδια κάποτε. Θυμόσαστε;</

Ο ΠΥΡΓΟΣ

Περίληψις προηγουμένων

Βρισκόμαστε στα 1801. Είναι χειμώνας. Ο Λόγκουντ, ένας παράξενος τύπος ακοινωνήτου ανθρώπου, έχει ενοικιάσει τον πύργο του Τρούσκροζ-Γκράντζ, ένα κτήμα που ανήκει στον ιδιοκτήτη του Πύργου της Καταιγίδος, Χήθκλιφ.

Ο πύργος αυτός, είναι κτισμένος στην κορφή ενός γυμνού βράχου και ο αέρας σφυρίζει διαρκώς εκεί πάνω τόσο παράξενα και πένθιμα, ώστε σου δίνει την εντύπωση της καταιγίδος. "Ετσι, η κατοικία του Χήθκλιφ επωνομάστηκε ο Πύργος της Καταιγίδος. Οσον αφορά τον ιδιοκτήτη του αυτός είναι ένας άνθρωπος πολύ πιο παράξενος και μισάνθρωπος από τον Λόγκουντ, όπως ομολογεί ο ίδιος στον έαυτό του, όταν κάνει την γνωριμία του ιδιοκτήτη του.

Η γνωριμία αυτή έγινε μία μέρα που γιαιζε. Ο Λόγκουντ καθόλησε το βράδυ του και έβρασε στον πύργο για την πρώτη επίσκεψη στον ιδιοκτήτη του. Πάνω από την είσοδο μία χρονολογία και ένα όνομα τον σταματούν: 1500—Χέρτον Έρνοσόου.

Στον πύργο ο Λόγκουντ δεν βρίσκει διόλου θερμή υποδοχή.

Εβόθε εξ αρχής του κάνει εντύπωση η φυσιογνωμία του ιδιοκτήτη. Δεν είναι διόλου αγγλοσαξωνική. Έχει το ξεροψημένο χρώμα των Βορμηών. Η ευφάνεια του όμως και οι κινήσεις του, ανερώνουν τον τζέντλεμαν.

Στον Πύργο της Καταιγίδος ο Χήθκλιφ ζει με την χήρα του γιου του, μία νέα και όμορφη γυναίκα, με τον εξαδέλφο της Χέστον Έρνοσού, την μαγειρίσά του Ζίλλα, τον υπηρέτη του Γωσώ και τὰ σκυλιά του. Κάτι άγρια κι' αυτά ζώα, που δεν παύουν ούτε από χάρδια ούτε από καλοκαίσιμα και που δεν κάνουνε κι' αυτά, υποδοχή καλλίτερη στον Λόγκουντ, από το αφεντικό τους.

Την ημέρα εκείνη, ο Λόγκουντ κάνει την γνωριμία μόνον του Χήθκλιφ, του Γωσώ και των σκυλιών του.

Ο Χήθκλιφ προσφέρει στον νέο ενοικιαστή του κοσκι και αυτός φεύγει με την δήλωση ότι θα ξαναγορίσει την επομένη.

Η υποδοχή που του έκανε την άλλη μέρα ολόκληρη η οικογένεια που μένει στον Πύργο της Καταιγίδος, δεν υπήρξε καλλίτερη από την υποδοχή που του είχε κάνει την προηγούμενη ο οικοδεσπότης. Παρά ταύτα, κρατούν τον Λόγκουντ

και του προσφέρουν σκιά. "Ολοι όμως τον βλέπουν σαν εχθρό. Έν τω μεταξύ, η θύελλα ξεσπά φοβερά και ο Λόγκουντ ζητάει άσυλο για κείνη τη νύχτα στον Πύργο.

Η Ζίλλα, ανέλαβε να οδηγήσει τον Λόγκουντ στο δωμάτιο όπου θα περνούσε τη νύχτα.

Την ώρα που ανέβαινε τη σκάλα η Ζίλλα συνιστά στον ξένο να μην κάνει θόρυβο και να μην πη τίποτε, γιατί ο κύριός της δεν ήθελε να μη κανείς στο δωμάτιο όπου τον πήγαινε.

Ο Λόγκουντ την σιωπά γιατί, αλλά ούτε κι' αυτή ξέρει. Του εκμυστηρεύεται μονάχα ότι συμβαίνουν αρκετά παράξενα

"Ένα συνκλονιστικό ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ Άγγλικής φιλολογίας ύπό ΕΜΙΛΥ ΜΠΡΟΝΤΕ

και δεν θα τελείωνε ποτέ αν ήθελε να του εξηγήσει. Όταν έμεινε μόνος ο Λόγκουντ περιεργάζεται με περιέργεια το δωμάτιο. Στο βάθος υπήρχε ένα παράθυρο με σπασμένα τζάμια. Στο κούφωμα του παραθύρου ήταν χαραγμένο με σουγιάδακι το όνομα Κατερίνα Έρνοσού, άλλου Κατερίνα Χήθκλιφ, και άλλου Κατερίνα Λίντον. Ονόματα άγνωστα για τον Λόγκουντ. Σ' ένα προσευχητάρι, πάλι ένα απ' αυτά τα ονόματα: Κατερίνα Έρνοσού. Έν τω μεταξύ τα κλαριά που ήταν έξω από το παράθυρο χτυπούσαν εκνευριστικά το τζάμι, μία δε ξαφνική ριπή ανέμου, έσπασε το κέρι που κρατούσε στο χέρι του ο Λόγκουντ. Νευριασμένος αυτός, άπλωσε το χέρι του έξω από το σπασμένο τζάμι για να πιάσει τα κλαδιά. Την ίδια ώρα όμως ένοιωσε ένα άλλο μικροκαμωμένο χέρι κρύο, σαν πάγος που έπιασε το δικό του δυνατά, ενώ μία παράξενη γυναικεία φωνή ακούστηκε: "Αφήστε με να πάω μέσα! Αφήστε με να μπω μέσα!..."

Κατατρομαχένος ο Λόγκουντ τράπηξε κι' έτοιμα το χέρι του αλλά το μικροκαμωμένο χέρι δεν τον άφησε! "Πού είστε; φώναξε τότε ο Λόγκουντ. Η Κατερίνα Λίντον. Χάθηκα στους βάλτους και τώρα επιστρέφω, είπε η φωνή, ενώ ένα γυναικείο πρόσωπο φάνηκε άμασώς να διαγράφεται πίσω από το σπασμένο τζάμι. Τραβώντας από το φόβο ο Λόγκουντ έσυρε το άγνωστο χέρι επάνω στο σπασμένο γυαλί και το τράβηξε δυνατά. Το αίμα άρχισε να τρέχει από το γυναικείο χέρι, αλλά ο Λόγκουντ είχε απελευθερωθεί το δικό του. "Φύγετε! Φύγετε! Φύγετε! Δεν θα σας αφήσω να μπήτε και αν ακόμη με παρακαλήτε είκοσι χρόνια!". "Μα πέρασαν τὰ είκοσι χρόνια" απήντησε η ίδια θρηνηδής φωνή.—Οι φωνές του Λόγκουντ έφταναν ως το δωμάτιό του τον Χήθκλιφ. "Έγινε έξω φρεσών ήταν είδε ότι έφεραν τον ξένο σ' αυτό το δωμάτιο. "Όταν, όμως, άκουσε την ιστορία της παράξενης επισκέψεως που είχε παίν από λίγο, άλλαξε ύφος. Του συνέστησε να πάει και να κοιμηθεί και τρέχοντας στο παράθυρο, γονάτισε σιωπαστικά καλλίτερα κάτω, και ξέσπασε σε λυγμούς.

"Έλα! Έλα! Θρήνησε. Κάτω έλα! Μία φορά μόνο. "Ω, άγαπημένη μου! Ψυχή μου!... Ακούσε με μία φορά. Κατερίνα! Μά κανείς άλλος έξω από το θουητό το αέρα που έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο δεν του άφηνησε.

Ο Λόγκουντ πέρασε πολύ άσχημη νύχτα ύστερ από το επεισόδιο αυτό. Μόλις ξημέρωσε, έφυγε κατατρομαγμένος ακόμη από τον πύργο και πήγε στο ύπστατικό του. Φώναζε την οικόνομο του, Κα Ντήν που είχε άλλοτε χρηματίσει στην υπηρεσία των Λίντον, των προκατόχων του στο Τρούσκροζ-Γκράντζ, και άρχισε να την ρωτά για τους ενοίκους του Πύργου της Καταιγίδος. Εφλέγετο από την επιθυμία να μάθει.

Η Κα Ντήν άρχισε τότε την ιστορία της, μία ιστορία παλιά:

Η Πύργος της Καταιγίδος ήταν ιδιοκτησία της οικογενείας των Έρνοσού. Μία μέρα, ο γέρω Έρνοσού επιστρέφοντας από κάποιο ταξίδι έφερε μαζί του και ένα μικρό παιδί, μαύρο, κουρσελιάτικο και θρωμικό. Το είχε βρει εγκαταλελειμμένο και νηστικό στο Λίθεροπουλ και το λυπήθηκε. "Ολοι δέχθηκαν με φανερό έχθρότητα το απρόοπτο αυτό δώρο, και περισσότερο απ' όλους τὰ δυο μικρά παιδιά του πυργοδεσπότη: η Κάτου που ήταν λίγο μικρότερη από τον "απαρσίακτο" και ο Ρότζερ. Το παιδί υιοθετήθηκε παρὰ ταύτα από τον γέρω Έρνοσού που τούδωκε και τ' όνομα ενός άγοριού του που είχε πεθάνει: Χήθκλιφ.

Με τον καιρό, η αντιπάθεια που ένοιωσε η Κάτου για τον μικρό άγνωστο αδελφό, μετεβλήθη σε συμπάθεια μέχρι του σημείου να μην μπορεί πια η μικρούλα να κάνει χωρίς την παρόια του νέου της φίλου. Ο Ρότζερ όμως, εξακολουθούσε να μισεί τον μικρό.

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ ο γέρω Έρνοσού πέθανε ήρεμα και από την στιγμή εκείνη κύριος του Πύργου της Καταιγίδος γινότανε πια ο Ρότζερ. Η άπουσία

του από τον πύργο για σπουδές και η αλλαγή του περιβάλλοντος δεν μετέβαλαν καθόλου την στάση του νέου απέναντι του Χήθκλιφ. Εξακολουθούσε να τον θεωρεί παρσίακτο. Τον υστεχειοίετο ως υπηρέτη και δεν άφηνε ευκαιρία να μην τον προσβάλει μπροστά στην Κάτου, που εξακολουθούσε όμως, πάντα να τον αγαπά.

Ο Χήθκλιφ δεχόνταν, όλους τους έξευτελισμούς με εγκατάσταση και σιωπή. "Ορκίστηκε όμως, να εκδικηθί μερο για όλα αυτά.

3ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7ον ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ

ΔΕΝ μπορούσα νάχω την αξίωση να ξενυχτήσω ή κ. Ντήν για να μου διηγηθί την παράξενη ιστορία του Χήθκλιφ. Όταν όμως την ξανασυνάντησα την άλλη μέρα, δεν μπόρεσα να συγκρατήσω την περιέργειά μου. Και κρατώντας την πάλι στο τραπέζι μου, την παρεκάλεσα να συνεχίσει την αφήγησή της. Κι' εκείνη εξηκολούθησε: "Σε λίγο τὰ πράγματα άλλαξαν. Ο Ρότζερ Έρνοσού απέκτησε ένα

γαριτωμένο άγοράκι, μα έχασε τη γυναίκα του πάνω στη γέννα. Είναι αδύνατο να σας περιγράψω τον καύμό μου. Δεν έκδηλωνόταν ούτε με κλάμματα, ούτε με προσευχές. Ξέσπανε μόνο σε βρισιές και σε κατάρτες, περιφρονούσε Θεούς και ανθρώπους, και δινόταν στην πιο όργνωδία ζωή. Οί υπηρέται δεν μπόρουν πια να υποφέρουν τους τρόπους του. Και οι μόνοι που δέχθηκαν να μείνουν κοντά του, σταθήκαμε εγώ κι' ο Γωσώφ. "Εγώ, γιατί έπρεπε να φροντίσω για τὸ νεογέννητο, κι' ο Γωσώφ γιατί έμεινε ούσιαστικά ο μόνος κύριος εκεί μέσα.

Οί κακοί τρόποι του αφεντικού μας και οι κακές συναστροφές του υπήρξαν ένα όμοιο παράδειγμα για τον Χήθκλιφ και την Κάτου. Εξ άλλου, η στάσις του Ρότζερ προς τον νέο, υπήρξε τέτοια, που κι' έναν άγιο θα τον έκανε διάβολο. Και πράγματι, θα νόμιζε κανείς ότι εκείνη την εποχή ένα διαβολικό πνεύμα τον κυριαρχούσε. Παρακολουθούσε με φανερή ήδονή την κατάσταση του Ρότζερ.

Δεν μπόρ να σας παραστήσω μέσα σε ποιὰ κόλαση ζούσαμε. Κανένα αξιοπρεπές πρόσωπο δεν μάς πλησίαζε, εκτός από τις επισκέψεις του Έντγκαρ Λίντον προς την Κά-

του. Που τώρα, σε ηλικία μόλις δεκαπέντε χρόνων, ήταν στην όμορφη ή βασίλισσα της περιοχής. "Αγέρωχη και πευματάρα. "Ομολογώ ότι δεν την συμπαθούσα εξαίρετικά. Είχε ωστόσο μιά θαυμάσια σταθερότητα στα αισθήματά της. "Ο Χήθκλιφ αποτελούσε πάντα την προτίμησή της κι' ο νεαρός Λίντον, μ' όλα τὰ πλούτη και την καλή ανατροφή του, δεν κατώρθωνε να της κάνει τόσο έντύπωση.

Η Κάτου είχε συνεχίσει τις σχέσεις της με τους Λίντον από την εποχή που είχε μείνει στο σπίτι τους. "Επιπραξομένη λίγο από τους τρόπους των, προσπαθούσε να φέρει σ' αυτούς όσο μπορούσε πιο ευγενικά. "Ετσι, κατέκτησε τον θαυμασμό της "Ισαβέλλας και την καρδιά του Έντγκαρ.

Οί κατακτήσεις αυτές κολάκευαν τον έγωισμό της — γιατί ήταν γεμάτη φιλοδοξίες — και την ώθησαν σε μιά δίμορφη διαγωγή, χωρίς να έχη διάθεση να εξαπατήσει κανένα.

Στο σπίτι των Λίντον, όπου άκουε να ονομάζουν τον Χήθκλιφ "άγοριόκο", απέφευγε κάθε ακρότητα και κάθε άταξια. Μά όταν ο Χήθκλιφ ξεδήλωσε κι' αυτούς την περιφρόνησή του για τον λεπτεπίλεπτο Έντγκαρ, και πάλι η Κάτου απέφευγε να τον αντικρύσει και να υπερασπισθί τον άπόντα. Κάποτε μάλιστα χαμογελούσε επίδεικτικά, κι' ο Χήθκλιφ έπερνε το χαμόγελο ούτό για συμφωνία.

— III —

"Η Κάτου κι' ο Χήθκλιφ εξακολουθούσαν πάντα να κάνουν παρέα, όσον ώρα οι άγορτικές δουλειές άφιναν τον νέο ελεύθερο. Αυτός όμως είχε παύσει από καιρό να δείχνει στη φίλη του την παλιά τρυφερότητα, και στα λόγια του και στο βλέμμα του υπήρχε τώρα μιά αδιόρατη ύποψια, που τον έκανε να αποκρούει με θυμό τις περιποιήσεις της.

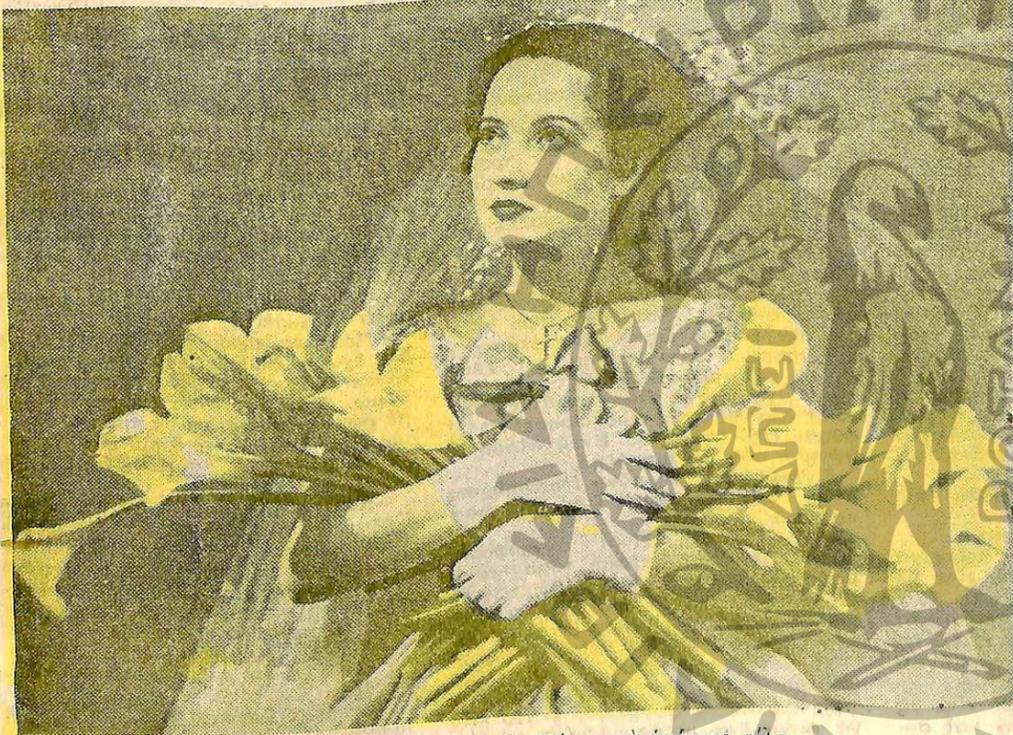
"Ένα απόγευμα που ο Ρότζερ είχε φύγει, σε μιά μακρυνή επίσκεψη, η Κάτου, ελεύθερη, έβαλε την ωραιότερη τουαλέτα της κι' εδωποίησε τον Έντγκαρ ότι εκείνο το απόγευμα θάταν ελεύθερη.

Την ίδια εκείνη στιγμή παρουσιάστηκε ξαφνικά ο Χήθκλιφ. —Κάτου, έχεις δουλειά σήμερα το απόγευμα; την ρώτησε. Θά πάς πουθενά;

"—Οχι, απήνησε με κάποιο διαταγμό.

"—Τότε, γιατί έβαλες την τουαλέτα σου; "Ελπίζω ότι δεν περιμένεις κανένα.

"—Κανένα άφου έξω βόρει. Μά θάπρεπε να σαι στη δουλειά ούτη την ώρα, Χήθκλιφ. Είναι μιά ώρα που φάγαμε.Και

"Η Μέρλε "Ομπρεν στον ρόλο της Κάτου, στο ομώνυμο φιλμ.

νόμια πώς είχες ήδη φύγει.
 —Σπάνια ο Ρότζερ μάς κάνει τη χάρη να μάς απαλλάξει από την καταραμένη παρουσία του. Δεν θα πάω σήμερα στη δουλειά, προτιμώ να μείνω μαζί σου.
 —Ω! Μα ο Ίωσήφ θα το πη στον Ρότζερ και θα έχεις έπειτα ιστορίες...
 —Ο Ίωσήφ έφυγε μὲν τὸν Κάρρυ, καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πρὶν ἀπὸ τὴ νύχτα.
 Καὶ λέγοντας αὐτὰ, πλησίασε στὴ φωτιά καὶ κάθισε. Ἡ Κάτυ ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτική: προσπαθοῦσε νὰ βρῆ μιὰ διέξοδο.
 —Ἐπρόκειτο νάρθουν οἱ Λίντον... —συνέχισε. Φαντάζομαι ὅμως ὅτι ἡ βροχὴ θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ.
 —Εἰδοποίησέ τους πὼς λείπεις, ἐπέμεινε ἐκεῖνος. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φύγω ἐγώ, γιὰ νὰ δεχθῆς τοὺς ἀξιοδάκρυτους αὐτοὺς φίλους σου. Ἐρχονται στιγμὲς πού...
 —Πού; ἀνέκραξε ἡ Κάτυ, κυττάζοντάς τον ἐρωτηματικά.
 —Τίποτα... ἔκαμε ἐκεῖνος. Κι' ἔπειτα, δείχνοντας τὸ ἡμερολόγιο ποῦταν κρεμασμένο στὸν τοίχο, συνέχισε: —Κύτταξε ἐκεῖ, Κάτυ! Ἐχω σημειώσει μὲ σταυροὺς τὰ βράδια πού περάσες μὲ τοὺς Λίντον, καὶ μὲ κουκίδες τὰ βράδια πού περάσαμε μαζί. Βλέπεις; Τὰ ἐσημείωνα κάθε μέρα.
 —Α.. Αὐτὸ εἶναι παράλογο... Οὔτε τὸ εἶχα προσέξει, εἶπε ἡ Κατερίνα μ' ἕνα στενοχωρημένο ὕφος. Κι' ἔπειτα, τί σημαίνει αὐτό;
 —Σημαίνει ὅτι ἐγὼ προσέχω!
 —Καὶ μήπως εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ βρισκόμαι πάντα μαζί σου; τὸν ρώτησε μὲ θυμὸ πὺξ ἀνέβλεψε, κί' ἐπὶ τέλους, τί νὰ κάνω μαζί σου; Δὲν ξέρεις νὰ πῆς οὔτε μιὰ κουβέντα.
 —Δὲν μού είχες πῆ ποτὲ ὡς τώρα ὅτι δὲν ἐξέρω νὰ πῶ μιὰ κουβέντα, Κάτυ. Οὔτε πὼς ἡ συντροφιά μου δὲν σ' εὐχαριστεῖ...
 —Δὲν λέγεται αὐτὸ συντροφιά, ἀφοῦ δὲν λές ποτὲ μιὰ λέξη...
 Ὁ Χῆθκλιφ σηκώθηκε πάνω, μὰ δὲν τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ συνεχίσῃ, γιὰτὶ στὴν πόρτα ἀκούστηκαν βήματα ἀλόγου, κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, παρουσιάστηκε ὁ Ἐντγκαρ στὸ κατώφλι, ἐνῶ στὴ φυσιογνωμία του ἔλαμπε ἡ χαρὰ γιὰ τὴν ἀπρόοπτη ἐκείνη πρόσκληση ἐκ μέρους τῆς Κάτυ. Ἐκείνη δὲν μπόρεσε νὰ μὴν παρατηρήσῃ τὴν ἀντίθεση πού ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν δύο φίλων τῆς, ἐκείνου πού ἐρχόταν κι' ἐκείνου πού ἔφευγε.
 Ἡ διαφορά ἔμοιαζε μὲ τὴν μεταβολὴ πού ἀντικρύζει κανεὶς ὅταν περνᾷ ἀπὸ ἕνα νὰ ἕνα ἄγνο, σιωπηλὸ καὶ βραχώδη, σὲ μιὰ εὐφορὴ καὶ ὠραία πεδιάδα. Ἡ φωνή, καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο χαιρετίστηκαν, δὲν διέφεραν ὀλιγώτερο ἀπὸ τὸ παρουνιαστικὸ τους. Ἡ ὁμολογία τοῦ Ἐντγκαρ ἦταν ἀρμονικὴ καὶ γλυκεῖα.
 —Δὲν φαντάζομαι νὰ ἦλθα πὺ γρήγορα ἀπ' ὅτι ἔπρεπε;
 —Καθόλου! ἔκαμε ἡ Κάτυ.
 Καὶ στρεφόμενη σὲ μένα πού εἶχα μπῆ νὰ συγυρίσω λίγο, μού εἶπε μὲ ὕφος ἀπότομο:
 —Ἄφησε, Νέλλυ, τὰ συγυρίσματα αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ πήγαινε ἐξω. Στενοχωροῦμαι νὰ σὲ βλέπω νὰ πηγαίνω ἐρχομαι μὲσα στὰ πόδια μου.
 —Ὁ κύριος πρὶν φύγῃ μού εἶπε νὰ συγυρίσω ἐδῶ — ἀπάντησα καὶ συνέχισα τὴ δουλειά μου. — Ἐλπίζω ὅτι

ὁ κ. Ἐντγκαρ θὰ μὲ συγχωρήσῃ.
 Αὐτὸ ἔφρασε, γιὰ νὰ κἀμῃ τὴν Κάτυ ἐξω φρενῶν. Μὲ πλησίασε καὶ χωρὶς νὰ φωνῆ, μούδωσε μιὰ τρομερὴ τσιμπιά. Ἄθλα, ἔβαλα μιὰ φωνή. Τὰ δάκρυα γέμισαν τὰ μάτια μου. Ντράπηκα καὶ τὸν κ. Λίντον, καὶ διεμαρτυρήθηκα:
 —Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ φέρεσθε ἔτσι, σὲ μένα, Κάτυ! Οὔτε μὴν ὀρῶ νὰ τὸ ἀνεχθῶ!
 —Δὲν σοῦ ἔκαμα τίποτα, ψεύτρη εἶπε πάλι κατακόκκινη.
 Καὶ κτυπώντας νευρικά τὰ πόδια, μὲ πλησίασε κι' ἄρχισε νὰ μὲ σπρώχνῃ, φωνάζοντας:
 —Φύγε! φύγε!
 Ὁ Ἐντγκαρ νόμισε καλὸ νὰ ἐπέμεινε. Κι' ἔκαμε νὰ τῆς κρατήσῃ τὸ χέρι, μᾶλλον σὰ χὰδί παρὰ γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ πραγματικά. Ἐκείνη ὅμως ἦταν ἐξαλλή. Καὶ χωρὶς νὰ διαστῆσθαι οὔτε λεπτό, σήκωσε τὸ χέρι καὶ τοῦ ἔδωσε ἐνὰ ράπισμα.
 Ὁ ἐπισκέπτης ἔμεινε ἀποσβολομένος: προσβεβλημένος, κἀτωχρος καὶ μὲ χεῖλη τρέμοντα, δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ καὶ τί νὰ κἀμῃ. Ἐπειτα, σιωπηλός, μὲ βήματα ἀργά, διευθύνθηκε στὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀφίσει τὸ καπέλλο του.
 —Πού πάτε; ρώτησε ἡ Κάτυ, προχωρώντας πρὸς τὴν πόρτα.
 Ἐκείνος ἔκαμε ἕνα κύκλο γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγῃ, καὶ προσπάθησε νὰ περάσῃ.
 —Δὲν θὰ φύγετε! συνέχισε αὐτὴ μ' ἀποφασιστικότητά.
 —Πρέπει νὰ φύγω καὶ θὰ φύγω, ἔκαμε ἐκεῖνος μὲ ἀδύνατη φωνή.
 —Ὅχι! εἶπε πάλι ἀποφασιστικά, κρατώντας τὸ χεροῦλι τῆς πόρτας. Ὅχι ἀκόμη, Ἐντγκαρ Λίντον! Καθῆστε. Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ ἀφήσετε, ἐνῶσθ βρισκόμαι σὲ μιὰ τέτοια κατάσταση. Θὰ εἶμαι λυπημένη ὅτ' ἡ νύχτα, καὶ δὲν πρέπει νὰ λυπᾶμαι ἐξ αἰτίας σας.
 —Μὰ πὼς μπορῶ νὰ μείνω, ἀφοῦ μὲ κτυπήσατε; ρώτησε ὁ Λίντον.
 Ἡ Κάτυ σιωποῦσε.
 —Ντράπηκα γιὰ λογαριασμό σας —συνέχισε. — Δὲν θὰ ξαναπατήσω ἐδῶ...
 Τὰ μάτια τῆς Κάτυ ἔλαμπαν παρὰξένα καὶ τὰ βλέφαρά τῆς ἀνοίγkλειναν νευρικά.
 —Ἐκτὸς τούτου, εἶπατε ἐκ προθέσεως ψέμματα μπροστὰ μου! πρόσθεσε.
 —Δὲν εἶναι ἀλήθεια! φώναξε. Δὲν εἶχα τέτοια πρόθεση!
 Σταμάτησε ἕνα λεπτό. Κι' ἔπειτα, ἀποφασιστικά:
 —Καλὰ. Ἄν θέλετε νὰ φύγετε, εἰσθε ἐλεύθερος. Καὶ τώρα, θὰ κλάψω. θὰ κλάψω ὡς ν' ἀρρωστήσω.
 Ρίχτηκε σ' ἕνα κάθισμα κι' ἔβαλε τὰ κλάμματα. Ὁ Ἐντγκαρ φάνηκε στὴν ἀρχὴ ἀμετάπειστος. Ἄνοιξε τὴν πόρτα, προχώρησε κι' ἔφθασε ὡς τὴν σὺλῃ. Ἐκεῖ, στάθηκε. Φάνηκε σὰν νὰ διατάξῃ.
 Σκέφθηκα νὰ τὸν ὑποβοηθῶ στὴν ἀπόφασή του. Τὸν πλησίασα καὶ τοῦ εἶπα:
 —Ἡ δεσποινὴς εἶναι ἀνυπόφορη, κύριε. Δὲν ἔχω ξαναῆ τόσο κακομαθημένο παιδί. Καλὰ θὰ κάνετε νὰ πάτε σπίτι σας, γιὰτὶ εἶναι ἱκανὴ ν' ἀρρωστήσῃ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὰς βάλῃ σὲ δύσκολη θέση.
 Ὁ ἀδύνατος Λίντον ἔβριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τὸ παράθυρο: ἦταν τόσο ἱκανὸς νὰ φύγῃ, ὅσο ἱκανὸς εἶνε νὰ φύγῃ ἕνα μισοφαγωμένο ποντίκι ἀπὸ τὰ νύχια τῆς γάτας. «Εἶναι

χαμένος!» σκέφθηκα. «Τίποτα ἰὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν μοίρα πού τὸν περιμένει». Καὶ πράγματι, εἶται ἔγινε. Ἐκαμε μιὰ ἀπότομη στροφή, γύρισε βιαστικά στὸ δωμάτιο, κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.
 Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς ὥρες πῆγα νὰ τοὺς εἰδοποιήσω ὅτι ὁ Ρότζερ εἶχε ἐπιστρέψῃ, ἀντελήφθη ὅτι τὸ μᾶλλον εἶχε φέρε ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Εἶχε συσφίξει τὶς σχέσεις των. Εἶχε σπάσει τὸν πάγο τῆς φυσικῆς αἰδοῦς, καὶ τοὺς εἶχε ἐπιτρέψει νὰ ὁμολογήσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὰ αἰσθήματά τους.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8ον
 Τὸ βράδυ βρισκόμουν αὐτὴν κουζίνα καὶ νανούριζα τὸν μικρὸ Ἐρνσόου. Ὁ Χῆθκλιφ, χωμένος σὲ μιὰ γωνιά, ἀμίλητος καὶ πὺ μοχθηρὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, δούλευε στὸ μυαλὸ του πὺς ξέρει τί σατανικά σγέδια.
 Ξαφνικά, ἀνοίξε ἡ πόρτα, καὶ φάνηκε ἡ Κάτυ.
 —Εἰστε μόνη, Νέλλυ; μὲ ρώτησε.
 —Μάλιστα, Μίς, ἀπάντησα.
 Μπήκε τότε μὲσα καὶ πλησίασε στὸ τζάκι. Τὴν κύτταζε, ὑποθέτοντας ὅτι θὰ ἔλεγε κάτι. Φαινόταν ἀνήσυχη. Τὰ χεῖλη τῆς ἀνοιγόκλειναν, σὰν νὰθελε νὰ μιλήσῃ. Μὰ ἀντὶ λέξεων, τῆς ἔφευγε ἕνας στεναγμός. Ἐγὼ ἔκανα τὴν ἀδιάφορη. Δὲν εἶχα ξεχάσει τὰ φερσίματά τῆς.
 —Πού εἶναι ὁ Χῆθκλιφ; μὲ ρώτησε.
 Ἐκείνος, χωμένος στὴ γωνιά του, πῶς ἀπὸ ἕνα τεράστιο ντουλάπι, δὲν φαινόταν καθόλου.
 —Στὴ δουλειά του, ἔκαμα ἐγώ. Στὸς σταυλοὺς.
 Ὁ Χῆθκλιφ δὲν μὲ διέψευσε. Ἦσως καὶ νὰ μισοκοιμόταν καὶ νὰ μὴ μὲ εἶχε ἀκούσει.
 Ἐπακολούθησε νῆα σιωπὴ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας εἶδα δυὸ δάκρυα νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Κάτυ.
 —Θεέ μου! ἔξοπασε τέλος. Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη!
 —Κρίμα! ἔκαμα ἐγώ, λίγο εἰρωνικά.
 Ἐκαμε πὼς δὲν κατάλαβε, καὶ συνέχισε:
 —Μπορεῖς, Νέλλυ, νὰ κρατήσῃς ἕνα μουσικό;
 Καὶ πλησιάζοντας, γονάτισε κοντὰ μου καὶ σήκωσε τὰ μάτια τῆς σὲ μένα, μ' ἕνα βλέμμα παθητικό, ἀπὸ ἐκείνα πού διώχνουν καὶ τὴν πὺ ἐπίμονη κακὴ διάθεση.
 —Ἄξιζει νὰ τὸ κρατήσῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ μουσικό; ρώτησα.
 —Μάλιστα, ἀφοῦ μὲ βασανίζει καὶ δὲν ἔχω σὲ ποιὸν νὰ τὸ ἐμπιστευθῶ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ξέρω τί πρέπει νὰ κάμω. Σήμερα, ὁ Ἐντγκαρ Λίντον μὲ ρώτησε ἂν ἤθελα νὰ τὸν παντρευθῶ. Πρὶν σοῦ πῶ τί ἀπάντησα, θάθελα νὰ μού πῆς ἂν ἂν θάπρεπε νὰ δεχθῶ ἢ ν' ἀρνηθῶ.
 —Καὶ πὼς νὰ ξέρω, ἐγώ, Μίς Κάτυ; Βέβαια, ἔπειτα ἀπὸ τὰ σημερινὰ ἐπεισόδια, λογικὸ θάταν νὰ ἀρνηθῆτε. Μὰ ἀφοῦ δὲν τὸν ἐμπόδι-σαν νὰ σὰς κάμῃ μιὰ τέτοια πρόταση, θὰ πῆ πὺς εἶναι ἡ ἀνίατα ἡλίθιος ἢ ὑπερβολικὰ τολμηρὸς.
 —Μὴ μού μιλάς ἔτσι, Νέλλυ. Ὁ θά φύνω, ἔκανε ἡ Κάτυ κα σηκώθηκε ὀρθια.
 —Ἐπειτα, δίστασε ἕνα λεπτό, καὶ πρόσθεσε:
 —Δέχθηκα. Πές μου τώρα, ἂν ἔκαμα καλὰ.

—Δεχθήκατε; Τότε, σὲ τί ὠφελοῦν οἱ συζητήσεις; Δώσατε τὸν λόγο σας καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν πάρετε πίσω.
 —Πές μου ὡστόσο τὴ γνώμη σου! εἶπε ἐπιτακτικά.
 —Πρὶν ἀπαντήσω, πρέπει νὰ ἐξετάσω με ὀρισμένα πράγματα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα: ἀγαπᾶτε τὸν κ. Ἐντγκαρ;
 —Ὅποιαδήποτε γυναίκα θὰ τὸν ἀγαποῦσε. Φυσικά, τὸν ἀγαπῶ.
 Ἡ ἀπάντησις δὲν μού φάνηκε ἀπάντησις.
 —Καὶ γιὰτὶ τὸν ἀγαπᾶτε; συνέχισα.
 —Ἐταί! Τὸν ἀγαπῶ... Αὐτὸ φθάνει.
 —Καθόλου. Πρέπει νὰ ξέρετε τὸ γιατί.
 —Τὸ γιατί; Νά! Γιὰτὶ εἶναι ὠραῖος καὶ ἡ συντροφιά του εἶναι εὐχάριστη.
 —Ἀνεπαρκῆς δικαιολογία!
 —Καὶ γιὰτὶ εἶναι νέος καὶ ἐνδοξος.
 —Καὶ πάλι ἀνεπαρκῆς.
 —Καὶ γιὰτὶ μ' ἀγαπᾶ.
 —Δὲν ἔχει σημασία.
 —Καὶ γιὰτὶ εἶναι πλούσιος, καὶ θὰ γίνῃ ἡ πρῶτη κυρία τοῦ τόπου, καὶ θάμα ὑπερήφανη νάχω ἕναν τέτοιον ἄνδρα.
 —Ὅλα αὐτὰ εἶναι πὺ ἀσήμαντα κι' ἀπὸ τὰ προηγούμενα. Πῆτε μου τοῦλάχιστον πὺς τὸν ἀγαπᾶτε;
 —Τρελλάθηκα, Νέλλυ!... Ὅπως ἀγαπᾶ ὅλος ὁ κόσμος.
 —Δὲν τρελλάθηκα, κυρία. Ἄλλὰ, ὅλα αὐτὰ πὺ μὲ εἶπατε, δὲν τὰ ἔχει μόνον ὁ κ. Ἐντγκαρ, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι νέοι. Ὅστε θὰ μποροῦσατε νὰ τοὺς ἀγαπήσετε κι' αὐτούς;
 —Πιθανὸν νὰ τὰ ἔχουν, ἀλλὰ δὲν τοὺς συνάντησα στὸ δρόμο μου.
 —Κι' ἂν τοὺς συναντήσετε στὸ μέλλον; Κι' ἔπειτα, ὁ κ. Ἐντγκαρ δὲν θάταν πάντα νέος κι' ὀμορφος, κι' ἴσως νὰ μὴν εἶναι πάντα πλούσιος.
 —Τώρα εἶναι, κι' ἐγὼ δὲν ἐνδιαφέρομαι παρὰ γιὰ τὸ παρόν!
 —Τότε, καλὰ. Παντρευθῆτε τὸν πρὸς τὸ παρόν...
 —Δὲν ἔχω ἀνάγκη τὴν ἀδεία σου... Θὰ τὸν παντρευθῶ. Δὲν μού εἶπες ὅμως ἂν ἔχω δικήν...
 —Ἀπόλυτο δικήν, ἂν ἔγῃ κανεὶς δικήν παντρευόμενος γιὰ τὸ παρόν. Τότε λοιπὸν γιὰτὶ λέτε πὺς εἶστε δυστυχισμένη; Ὁ ἀδελφός σας θὰ μείνῃ ἱκανοποιημένος. Οἱ γονεῖς τοῦ κ. Ἐντγκαρ δὲν θὰ φέρουν κτηνιατρικὰ ἀντίρρηση, ἐλπίζω. Θὰ φύγετε ἀπὸ ἕνα ὄχι εὐχάριστο σπίτι, καὶ θὰ πάτε σ' ἕνα ἄλλο, πλούσιο καὶ ἀρχοντικό. Λέτε πὺς ἀγαπᾶτε τὸν κ. Ἐντγκαρ; καὶ αὐτὸς σὰς ἀγαπᾶ. Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ ἐμπόδις;
 —Ἐδῶ κι' ἐδῶ! ἔκαμα ἡ Κατερίνα, χτυπώντας μὲ τὸ ἕνα τῆς γέρι τὸ μέτωπό τῆς, καὶ μὲ τ' ἄλλο τὸ στήθος τῆς. — Παντῶ ἔτσι ὑπάργει ψυχῆ... Γιάτὶ στὸ βάθος

τῆς ψυχῆς μου, εἶμαι βέβαιη — εἶχω λάθος!
 —Μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο. Δὲν σας καταλαβαίνω!
 —Ἄν θὰ γελάσῃς μαζί μου, θὰ προσπαθῶ νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω... ἴσως δὲν τὸ κατορθώσω σαφῶς, ἀλλὰ θὰ σοῦ δώσω μιὰ ἰδέα γι' αὐτὸ πὺ αἰσθάνομαι...
 Κάθησε πάλι πλάι μου. Τὸ πρόσωπό τῆς ἔγινε πὺ θλιμμένο, καὶ πὺ σοβαρό. Τὰ χέρια τῆς, ἐνωμένα, ἔτρεμαν. Ἐμεινε σκεπτικὴ λίγα λεπτά, κι' ἔπειτα, ἔαφνικά, μὲ ρώτησε:
 — Νέλλυ, βλέπεις ποτὲ σου παρὰξένα ὄνειρα;
 —Κάποτε, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό...
 —Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Εἶδα κάποτε ὄνειρα πὺ δὲν μπόρεσα πῶς νὰ τὰ ξεχάσω. Πὺ μῆταν μὲσα στὴν ψυχῆ μου, ὅπως τὸ κρασί στὸ νερό, πὺ μού ἄλλαξαν τὸν τρόπο τοῦ σκέπτεσθαι... Κάτι ὄνειρα τρομερά...
 —Ὁ, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Μίς Κάτυ, τὴν διέκοψα, μὴν προχωρήσῃς. Ἡ ζωὴ μας εἶναι ἀρκετὰ θλιβερή, ὡστε νὰ μὴν χρειάζεται νὰ τὴν χειροτερεύσωμε μὲ περασμένες ὀπτασίες... Ξέχασέ τα ὅλα αὐτὰ, καὶ γενῆτε εὐθυμῶν...
 —Εἶναι ἀδύνατο νάμαι εὐθυμὴ αὐτὸ τὸ βράδυ, Νέλλυ... Θέλω ὡστόσο νὰ μ' ἀκούσῃς...
 —Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτα, δὲν θέλω... ἐπανελάσθαι ἔντονα.
 Ἦμουν πολὺ προληπτικὴ στὰ ὄνειρα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κι' εἶμαι ὡς τώρα. Ἐξ ἄλλου, ἡ Κάτυ εἶχε ἕνα ὕφος πὺ δὲν τῆς ἦταν συνηθισμένο, κι' αὐτὸ μὲ τρόμαξε παρὰξένα. Φοβόμουν νὰ μὴν ἀκούσω καμμιὰ ὀλιβερὴ προφητεία, νὰ μὴ μαντεύσω καμμιὰ τρομερὴ καταστροφή. Ἐκείνη φάνηκε σὰν νὰ διασαρ-
 —Κι' ὅμως, δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ πὺς τὸν ἀγαπᾶ... Ὅχι γιὰτὶ εἶναι ὠραῖος, οὔτε γιὰτὶ εἶναι καλός... Εἶναι ὅμως περισσότερο δικός μου, κι' ἀπὸ μένα τὴν ἴδια... Δὲν ξέρω ἀπὸ τί εἶναι καμμένη ὀ ψυχὴς μας, μὰ ἡ δική σου κι' ἡ δική μου εἶναι ὅμοιες... Ἡ ψυχὴ τοῦ Λίντον εἶναι τόσο διαφορετικὴ ἀπ' τὶς δικές μας, ὅσο διαφέρει ἡ ἀκτίνα τῆς σελήνης ἀπὸ τὴν ἀστραπή...
 Πρὶν νὰ τελειώσῃ, ἡ Κάτυ, ὁ Χῆθκλιφ εἶχε σηκώθῃ ἀπ' τὴ θέση του. Χωρὶς νὰ φαίνεται μὲσα στὸ ἡμίφως, σῆρθηκε ὡς τὴν πόρτα. Καὶ τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού ἡ Κάτυ ἔλεγε ὅτι ἡ ἀγάπη τῆς «μὴ» αὐτὸν τῆς φαινόταν ἐξευτελιστικὴ... κείνος βγῆκε ἐξω.
 Ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ κρτηθῶ. Ἄφησα στὰ χέρια τῆς τὸ παιδί καὶ πῆγα ὡς τὴν πόρτα.
 — Τί κυττάζεις αὐτοῦ; ἔκαμε ἡ Κάτυ.
 —Κυττάζω μήπως ἐπιστρέψῃ ὁ Ίωσήφ. Μαζὶ του θάρρη κι' ὁ Χῆθκλιφ...
 —Ὅσο ἔτσι ἔλεω, θέλω νὰ μείνω μαζί σου... Φοβόμουν... Εὐτυχῶς πὺ δὲν ξέρει τίποτα ὁ Χῆθκλιφ... Δὲν εἶναι ἔτσι; Κι' εὐτυχῶς πὺ δὲν ξέρει τί θὰ πῆ ἀνάμνη...
 —Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴν ἔξ-

Ἀπὸ τὰ «Τραγούδια τῆς Σέμης»

IX

Τοῦ κάκου κι' ἂν στὰ κορφοβούνια, καὶ πὺ ψηλά, κι' ἀκόμα ἐπάνω, μὰς φέρει ὁ πόνος ν' ἀνεβούμε γιὰ τὸ χρυσόνειρο τὸ πλάνο.

Μὰς ἔχουν τὰ φτερά κομμένα κακοσαρφάδες Ἐριννίδες, πὺ μὴν κυκλοῦν καὶ μὰς φοβίζουν, —προγονικὲς κληρονομίαι!

XVII

Τῶν λουλουδιῶν μὴ ζηλεύεις τὶς χάρες, ὅσο κι' ἂν φαντάζου. τὶς ρίζες των χωμένες ἔχουν στὴν κόπρη, κι' ἄς πολυευωδιάζου.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

στήθηκε. Ὅσο σιῶπῃσε. Σὲ λίγο, σὰν νὰ μονολογοῦσε, εἶπε:
 —Ἄν ἦμουν στὸν οὐρανὸ, Νέλλυ, θάμουνα πολὺ δυστυχισμένη...
 —Φυσικά, γιὰτὶ δὲν εἶστε ἀξία νὰ πάτε στὸν Παράδεισο, ἀπάντησα. Ὅλοι οἱ κακοὶ θάταν δυστυχισμένοι στὸν οὐρανὸ...
 —Ὅχι, δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτό... Κάποτε ὄνειρεύτηκα πὺς ἦμουν ἐκεῖ...
 —Σὰς εἶπα πὺς δὲν θέλω ν' ἀκούσω τὰ ὄνειρά σας, Μίς Κάτυ. Θὰ πῶ νὰ κοιμηθῶ.
 Ἐκείνη μὲ κράτησε ἀπ' τὸ χέρι. Μὲ μιὰ φωνὴ βαθεῖα, κυττάζοντας στὸ κενὸ μὲ μᾶτια δισταλμένα, συνέχισε, σὰν νὰ μὴ μ' ἔβλεπε, σὰν ν' ἀγνοοῦσε τὴν παρουσία μου:
 —...Εἶδα πὺς ἦμουν αὐτὸν οὐρανὸ... Μὰ ἐνοιωθὰ πὺς δὲν ἦταν ἐκεῖ ἡ θέση μου. Κι' ἔκλαια, ἔκλαια ἀπαρηγόρητα... Ἦθελα νὰ ἐπιστρέψω στὴ γῆ, κι' οἱ ἄγγελοι ἐμῶσαν τόσο πολὺ, πὺ μὲ κατακυλοῦσαν καὶ πάλι κάτω, τὰνω στὴν κορυφὴ τοῦ Πύργου τῆς Καταιγίδος. Κι' ὅταν εὐπνήσα, μὲ συνεταιράζαν ἀκόμα οἱ λυγμοί...
 Τὰ μάτια τῆς ἔμειναν πάντα καρφωμένα στὸ κενὸ. Τὰ χέρια τῆς ἔτρεμαν. Κι' ἐξακολούθησε σιγανά:
 —...Ἐταί καὶ τώρα, μὲ φαίνεται πὺς ὁ Ἐντγκαρ ἀποτελεῖ τὸν οὐρανὸ... Μὰ αἰσθάνομαι πὺς δὲ μὲ κάνει, ὅπως δὲν κάνει κι' ὁ οὐρανός... Ὁ Πύργος τῆς Καταιγίδος εἶναι ἕνας θλιβερὸς τόπος... Κι' ὅμως, τὸν ἀγαπῶ... Τὸν ἀγαπῶ καὶ κάτω μου... Φοβόμουν πὺς ἀγαπῶ καὶ κάτω μου... σὰ δικὸ μου... Μοῦ φαίνεται τόσο ἐξευτελιστικό... κι' ὅμως...
 Ἡ φωνὴ ἐδῶ ἔγινε τραχύτερη, παθητικώτερη:
 —...Κι' ὅμως, δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ πὺς τὸν ἀγαπᾶ... Ὅχι γιὰτὶ εἶναι ὠραῖος, οὔτε γιὰτὶ εἶναι καλός... Εἶναι ὅμως περισσότερο δικός μου, κι' ἀπὸ μένα τὴν ἴδια... Δὲν ξέρω ἀπὸ τί εἶναι καμμένη ὀ ψυχὴς μας, μὰ ἡ δική σου κι' ἡ δική μου εἶναι ὅμοιες... Ἡ ψυχὴ τοῦ Λίντον εἶναι τόσο διαφορετικὴ ἀπ' τὶς δικές μας, ὅσο διαφέρει ἡ ἀκτίνα τῆς σελήνης ἀπὸ τὴν ἀστραπή...
 Πρὶν νὰ τελειώσῃ, ἡ Κάτυ, ὁ Χῆθκλιφ εἶχε σηκώθῃ ἀπ' τὴ θέση του. Χωρὶς νὰ φαίνεται μὲσα στὸ ἡμίφως, σῆρθηκε ὡς τὴν πόρτα. Καὶ τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού ἡ Κάτυ ἔλεγε ὅτι ἡ ἀγάπη τῆς «μὴ» αὐτὸν τῆς φαινόταν ἐξευτελιστικὴ... κείνος βγῆκε ἐξω.
 Ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ κρτηθῶ. Ἄφησα στὰ χέρια τῆς τὸ παιδί καὶ πῆγα ὡς τὴν πόρτα.
 — Τί κυττάζεις αὐτοῦ; ἔκαμε ἡ Κάτυ.
 —Κυττάζω μήπως ἐπιστρέψῃ ὁ Ίωσήφ. Μαζὶ του θάρρη κι' ὁ Χῆθκλιφ...
 —Ὅσο ἔτσι ἔλεω, θέλω νὰ μείνω μαζί σου... Φοβόμουν... Εὐτυχῶς πὺ δὲν ξέρει τίποτα ὁ Χῆθκλιφ... Δὲν εἶναι ἔτσι; Κι' εὐτυχῶς πὺ δὲν ξέρει τί θὰ πῆ ἀνάμνη...
 —Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴν ἔξ-

ρη; ρώτησα εγώ. Κι' αν το αν-
τικείμενο της αγάπης του είστε
σείς, θα γίνω ο πιο δυστυχισμένος
άνθρωπος που υπάρχει στον κόσμο!
Τη μέρα που θα γίνετε κυρία Λίν-
τον, θα χάσει φίλια, αγάπη, όλα!
Σκεφθήκατε ποτέ πως θα μπορέση
να υποφέρει το χωρισμό σας... να
μείνει τέλειος εγκαταλελειμμένος σ'
αυτή τη γη...

—Αυτός, εγκαταλελειμμένος; Νά
χωρισθούμε; Ποτέ! φώναξε η Κάτυ
με άποτροπιασμό. Και ποιος θα μπο-
ρούσε να μάς χωρίσει, παρακαλώ;
Θα πάθαινε ό,τι έπαθε ο Μίλων, ο
Κροτωνιάτης. Ένόςω ζω, Νέλλη,
κανένας άνθρωπος δεν θα κατορθώ-
ση τέτοιο πράγμα. «Όλοι οι Λίντον
της γης κι' αν μαζευτούν, δεν θα
καταρβώσουν να με χωρίσουν απ'
τον Χήθκλιφ... Δεν θα δεχόμενα
ποτέ να γίνει κυρία Λίντον μ' ένα
τέτοιο αντάλ· αγια... Ο Χήθκλιφ θα
είναι για μένα ό,τι υπήρξε και στο
παρελθόν...» Έντοκαρ πρέπει να
παύη να τον αντιπαθή. Και θα το
κάμη, όταν μάθη τα αισθήματά μου
γι' αυτόν. Απορώ, Νέλλη, πως με
νόμιες τόσο εγωίστρια... Βέβαια,
δεν μπορούσα να παντρευτώ τον
Χήθκλιφ... Θα γινόμαστε δυο ζητιάν-
οι... Ένώ, τώρα, θα τον βοηθήσω
να απαλλαγεί από την τυραννία του
άδελφου μου...

—Με τα χρήματα του άνδρός σας,
Μις Κάτυ! Μην τον φαντάζεσθε
τόσο άνεκτικό. Κι' αφού, κατελήξα-
τε σε μια τέτοια απόφαση, το καλλί-
τερο που έχετε να κάμετε, είναι να
πάψετε να ενδιαφέρεσθε για τον
Χήθκλιφ...

—Νά πάω; Και πως είναι δυνα-
τό; Αυτό είναι κάτι που δεν μπορώ
να το φαντασθώ.

Σταμάτησε λίγο. Και σαν νάπε-
φτε πάλι σ' ένα είδος έκστασης,
σαν να όνειρευόταν μ' ανοιχτά μά-
τια, συνέχισε με φωνή βαθεία, σι-
γανή:

—...Είναι πράγματα που δεν κα-
ταρθώνω να τα εκφράσω... Είχα
πάντα, από μικρή... μίαν άκαθόρι-
στη ιδέα ότι υπάρχει, ότι πρέπει
να υπάρχει, έξω απ' τον εαυτό μου,
και κάποια άλλη ύπαρξη που νάναι
εγώ... Σε τί θα χραισίμει να είχα
γεννηθί, αν όλη κι' όλη ήμουνα αυ-
τή που βλέπεις... Ένοιωθα πάντα
πως δεν ήμουνα όλη... πως κάτι μου
έλειπε... Κι' αναρωτιόμουν διαρκώς
για το σκοπό της ζωής μου... Τώρα
τόν ξέρω: είναι αυτός ο... Αν
όλος ο κόσμος χανόταν, κι' αυτός
έμενε, μου φαίνεται πως θα έξακο-
λουθοόσα να ύφισταίνα — αν όμως
όλα έμεναν, κι' αυτός χανόταν, ή
οικομένη θα μου γινόταν ολότελα
ξένη... Η αγάπη μου για τον Έντ-
γκαρ είναι κάτι επιφανειακό, σαν
τα φύλλα στα δέντρα. Ο καιρός θα
την αλλάξει, όπως ο χειμώνας άλ-
λάζει τα δάση. Η αγάπη μου για
τον Χήθκλιφ μοιάζει με τους άκατα-
λύτου βράχους που μάς περιτριγυ-
ρίζουν. Δεν μάς δίνουν καμμία χα-
ρά, ωστόσο αποτελούν μίαν ανάγκη.
«Ετσι κι' αυτή, είναι πάντα,
μέσα στο μυαλό μας. Όχι κάτι ευ-
χάριστο, αλλά σαν κάτι ανασπασ-
στο, σαν κάτι από το είναι μου...»

Σταμάτησε, κι' έκραψε το πρόσω-
πό της στις πτυχές του φορέματός
μου. Την άπώθησα απότομα. Η τρέλ-
λα της είχε εξαντλήσει την υπομο-
νή μου.

—Νομίζω, δεσποινίς, της είπα, πως
δεν έχετε ιδέαν των υποχρεώσεων
του γάμου' ή, είστε μιά διαστραμ-

μένη. Ξύτε μπορώ, ούτε θέλω να
παρακολουθήσω τις σκέψεις και ά-
ποφάσεις σας.

—Εκείνη άκριτως την ώρα, μπήκε
μέσα κι' ο Έωσήφ.

—Πού είναι ο Χήθκλιφ; ρώτησε μ'
αγωνία η Κάτυ.

—Δεν ξέρω. Δεν τον έχω δη και
θόλου...

Βγήκα έξω απ' το δωμάτιο και
τόν φώναξα επανειλημμένα. Αλλά
δεν έδωσε κανένα σημείο παρου-
σίας. Τότε επίστεψα, και, σαν να
αίσθανόμουν κάποιο βάρος, ώμο-
λόγησα στην Κάτυ ότι ο Χήθκλιφ
βρισκόταν εκεί την ώρα που μπήκε
μέσα, κι' ότι έφυγε κατόπιν.

Με άκουσε με μάτια ανοιγμένα
διάπλατα από την έκπληξη και την
αγωνία σαν να μην καταλάβαινε
καλά. Έπειτα πετάχτηκε επάνω,
κι' έτρεξε ή ίδια να τον βρή, χωρίς
να λάβη τον καιρό να σκεφθή σε τί
μπορούσε να τον είχε θίξει.

Μιά ώρα ολόκληρη πέρασε χωρίς
να φανή. Ο Έωσήφ πρότεινε να πά-
με να κοιμηθούμε, γιατί, «κατά πά-
σαν πιθανότητα», έλεγε, οι δυο νέοι
θα έμειναν έξω, μη τολμώντας να
έπιστρέψουν τέτοια ώρα. Και θα συ-
νεχίσε τις «σκέψεις» του, αν εκείνη
τη στιγμή δεν παρουσιαζόταν η νε-
αρή κυρία άνάστατη, και δεν τον
διέταξε να βγεί άμέσως έξω, να ά-
νακαλύψη τον Χήθκλιφ, και να τον
πέισον να επιστρέψη.

—Είναι ανάγκη να του μιλήσω,
πρέπει να του μιλήσω άποψη. Ο
φράκτης είναι ανοικτός... Τον ζητή-
σα παντού... Τον φώναξα μ' όλη μου
τη δύναμη...

Στην άρχή, ο Έωσήφ έφερε άντιρ-
ρήσεις. Μά ή στάση της Κάτυ δεν
έπέτρεπε άργοπορία. Πήρε λοιπόν
το καπέλλο του και βγήκε έξω.

Κατά το χρονικό αυτό διάστημα,
η Κάτυ πήγαινε κι' έρχόταν σαν ένα
θηρίο στο κλουβί:

—Πού νάναι τώρα; φώναξε, πού
μπορεί νάναι; Τι είπα, Νέλλη; Ξέ-
χασα τα λόγια μου! Μήπως τον έ-
θιξε; Θεέ μου! Πέστε μου ότι δεν
είπα τίποτα κακό γι' αυτόν! Θέλω
πως πολύ νάρθη πίσω! Τόσο πολύ!

Η άτμόσφαιρα ήταν βαρεία κι' ά-
ποπνικτική. Τα σύννεφα προμηνού-
σαν καταγίγδα, κι' έδήλωσα ότι το
καλλίτερο που είχαμε να κάνωμε ή-
ταν να περιμένωμε ήσυχα, με την
βεβαιότητα ότι ή βροχή θα άνάγκα-
ζε τον Χήθκλιφ να επιστρέψη μόνος
του.

Η Κάτυ όμως ήταν άμετάπειστη.
Έξακολούθησε να ηγωνιόερχεται
από το σπίτι ως τον φράκτη, σε μιά
κατάσταση έξίστασης που μεγάλωνε
διαρκώς. Τέλος, έμεινε έξω, χωρίς
να ενδιαφέρεται για τις διαμαρτυ-
ρίες μου, ούτε για τις βροντές που
διαδεχόταν ή μιά την άλλη, ούτε
για τις χονδρές σταλές που άρχισα-
ν να πέφτουν. Από καιρό σε καιρό μόν-
ον έβαζε μιά φωνή, που άντηχόσε
σπαρακτικά μέσα στο σκοτάδι, ά-
φουγκραζόταν λίγο, κι' έπειτα ξέ-
σπινε σε γοερά κλάμματα.

Κατά τα μεσάνυχτα, ή καταγίγδα
έξασπε σε σίφουνας. Οι άστραπές
σφάλακων τον κύρανό, κι' οι κε-
ραυνοί έπεφταν όξιά κι' άρ'ιστερά.

Ο Έωσήφ φάνηκε άπρακτος και
τρέχοντας να προφυλαχθή. Κι' όταν
έφθασε, έπεσε στα γόνατα απ' τον
τρόμο του:

—Ο Θεός θα σας κάψη όλους!
Και πράγματι, είχα κι' εγώ την

έντύπωση ότι έπρόκειτο περι «δργής
Κυρίου» για όσα κακά γινόταν σ'
αυτό το μέρος.

Η θύελλα κόπασε σε λίγη ώρα.
Όταν ή Κάτυ ήλθε μέσα, βρεγμένη
και ξεμαλλιασμένη σωριάστηκε σ'
ένα κάθισμα σαν πεθαμένη. Και μό-
νο, από καιρό σε καιρό, ένας άδύνα-
τος λυγμός άνατάραζε το στήθος
της.

Παρά τις παρακλήσεις μου, παρά
τις φωνές μου, έμεινε εκεί ως το
πρωί. Κι' όταν ο Ρότζερ θέλησε να
την σηκώσει διά της βίας, τότε είδα-
με ότι παραμιλούσε. Ο γιστρός που
φώναξαμε, δήλωσε πως είχε πάθει
πνευμονία, κι' ότι δύσκολα θα γλύ-
τωνε.

Στό μεταξύ, ο Χήθκλιφ δεν ξανα-
φάνηκε πουθενά.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Τα μικρά τους μυστικά

«Όλος ο κόσμος έχει τα μικρά του μυσ-
τικά που είναι συχνά οι μεγάλες του ά-
δυναμίες. Δεν εξαίρονται από τον κανό-
να αυτόν ούτε οι διασημότες της όπο-
γής μας, φυσικά θα προσπαθήσωμε στην
παρούσα στήλη να σας αποκάλυψωμε τα
μικρά μυστικά μερικών, από τις πιο γνω-
στές προσωπικότητες του κόσμου, όπου
δήποτε και αν βρίσκωνται αυτοί, αλλά...
υπό ένα όρον: να μην τα πείτε σε κανέ-
ναν. Μόνον για τον εαυτό σας!

Ο μεγάλος Διστάιν είναι άδύνατο να
εργασθί αν δεν κάνει πολλή ζέστη. Τις
μεγαλύτερες του ανακαλύψεις τις έκανε
καλοκαίρι όταν το θερμομέτρο έδειχνε
40 στην σκιά.

Η βασιλομήτωρ της Άγγλίας Μαίρη
ευχαριστιέται πολύ να σφυρίζη όταν εί-
ναι μόνη. Έπίσης, μετά το γεύμα, συνη-
θίζει να καπνίζει ένα τσιγάρο.

Αλλά ένα μόνο!...
Ο διάσμος Γάλλος ποιητής και άκα-
δυαλικός κ. Πάολ Βαλερό, λατοεύει τα
λουκάνικα... Ιδιαίτερος δε του άρέσουν
με μουστάρδα.

Η βασίλισσα της Ιταλίας, είναι συν-
δρομητρια σ' όλα τα παρισινα περιοδικά
μόδας, υπό πᾶσαν έλεγμύθειαν, όμως, και
ινκόγνωστο!

Η Άνναμπέλλα, είναι υποχρεωμένη
εις τα συμβόλαιά της, να λέγη πάντα
στούς δημοσιογράφους—της Άμερικης ά-
νοείται— ότι προτιμά τους Άμερικανούς
από τους Γάλλους. Για να μην πούη δε να
το λέγη αυτό, λένε οι κακές γλώσσες
του Παρισιού, κατήχησε να το πιστέψη
και ή ίδια, έφ' ό και παντρεύτηκε τον
Τάυτον Πόουερ.

Η συνάδελφός της Κυραό Λουμπά, έ-
χει μιά μεγάλη άδυναμία... να βροίξη
τους δημοσιογράφους που πάνε να της
ζητήσουν συνέντευξη. Κατόπι δίνει την
συνέντευξή της!... Ισχυρίζεται ότι με
τόν τρόπο αυτό προλαμβάνει την διαστο-
φή των λεγομένων της, πράγμα, ως
γνωστόν, συνηθέστατον στην δημοσιογρα-
φία!

Ο μαύρος πρωτοπυγμάχος Χένου Άρ-
μαστογκ, ή επουμαζόμενος «Ο άνωπο-
κτόνος» ξεκουάζεται κατά τα διαλείμα-
τα της προπονησεώς του διαβάζοντας με
άληθινή βεσημεική κατανόξιν την Βί-
βλο.

Τέλος, να και το μικρό μυστικό του
Ζεύγους Ντεντόν, των γονέων δηλ. των
περισήμων «Πενταδύων» του Καναδίν:
δεν έχουν μόνον τα πεντάδυμά τους, άλ-
λά και όκτώ άλλα παιδιά, άγόρια και
κορίτσια!

Χαρές και λύπες των άσων της άθιναϊκής σκηνής

‘Η άγνωστη ΜΑΡΙΚΑ ΝΕΖΕΡ

Α ΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΩΣ μιά από τις
πιο συμπληγτικές πρωταγωνίστρι-
ες του έλαφρού μουσικού μας θεά-
τρου είναι και ή Μαρίκα Νέζερ.

Κοιμή, χαριτωμένη, σίχ δρασερή, μπριό-
ζα, γεμίζει την σκηνή με την παρουσία
της. Και το κοινό την λατρεύει κυριολε-
κτικά. Από την εποχή που ήταν το ένα
από τα δυο κοσμογάπηρα και ξακουστά
«Νεζεράκια» ως τα σήμερα εξακο-
λουθεί να είναι το άνοσην-γκάτεν όχι μόν-
ον του έλληνικού αλλά και του ξένου—
γειτονικού θεατροφίλου κοινού. Γιατί ή
Μαρίκα, όπως έδω, έτσι και στην Πόλι,
την Άγυπτο, την Κύπρο κλπ., έχει κα-
ταγάγει πραγματικούς θριάμβους. Τα λου-
λούδια και πρό παντός, τα δώρα που έχει
λάβη και που γεμίζουν το σπίτι της εί-
ναι άπειρα.

Η Μαρίκα Νέζερ κατάγεται από άρι-
στοκρατική δαναρκική οικογένεια. Είναι
άπόγονος του πρώτου φρουάρχου της
Άκροπόλεως Χριστοφόρου Νέζερ, (κατά
τις έορτάς της 100ετηρίδος ή Μαρικού-
λα είχε ξεχωριστή τιμητική θέση στον
Ίερο Βράχο) και κόρη του άειμνήστου
Κωνστ. Νέζερ, ενός από τους πιο διακε-
κριμένους και μαρτυρούμενους ήθοποιούς
μας, ο οποίος είχε διατελέσει κατά σει-
ράν ως Πρώτος και αντιπρώτος του
Σωματείου ήθοποιών, καθώς και της Έ-
παγγελματικής Σχολής.

Κατόπι τούτου, λοιπόν, ή Μαρικούλα
μεγάλωσε και μορφώθηκε μέσα σ' ένα αυ-
στηρό περιβάλλον με την διαρκή κι' αυ-
στηράν επίδραση του πατέρα της και της
μητέρας της, της επίσης γνωστής και δι-
αλεχτής παλαιάχου ήθοποιού κ. Όλυ-
μπίας Νέζερ ή οποία ως γνωστόν διέπρε-
ψε ως χαρτερίστα.

Η Μαρικούλα, λοιπόν γεννήθηκε στην
Πόλι σε μιά «τουρνέ» των γονέων της
κι' εμεγάλωσε στην Άθήνα. Είναι τύπος
έξαιρετικά ρομαντικός, που άπορεύει συ-
στηματικά την πολυκομία κι' άποσύου-
ται στο καμαίοι της για να διαβάση ένα
ρουάντζο ή μιά ποιητική συλλογή. Τρελ-
λαίνεται για τα ποιήματα. Διαβάει στι-
γους τακτικά, και παρακολουθεί όλη την
φιλολογική κίνηση του τόπου μας.

Στο θέατρο βγήκε πολύ μικρή. Άλλ,
ας αφήσωμε την ίδια να μεις διηγηθί το
πρώτο της «ντεμπούτο».

— Βγήκα στο θέατρο, όχι επειδή το
μύλο πείπει να πέση κάτω από τη ηηλιά,
μου είπε ή συμπαιθεστή συνουλήτριά
μου, αλλά επειδή το θέατρο μ' άρεσε.
«Όταν έβλεπα από πολύ μικρή, άλλστε
στο θέατρο του υπαυτά, κι' άλλστε στούς
θιάσους όπου δούλευα οι γονείς μου, τις
άοίσσεις, να παίζουν να γοροδούν, να
τραγουδούν, ήλθενα. Νοί ήθελα κι' εγώ
νάπαίζα. «Όταν όμως, άνέβηκε ή άδελ-
σούλα μου στη σκηνή, τότε ή ήλθενα μου
κουσώθηκε. Και με δάκρυα από ήπια
κουτούσα τον πύσσα μου τότε θά με ήγά-
λη και μένα. Έβχίενοι γυρογελοδτε και
μούδινε πάντα μιά στερεότυπη άπάντησι:

— Μή διάζεσαι! Έχε ύπουνη. Θα
βγής του χρόνου.

Μά δεν πραγματοποιούσε ποτέ την έ-
πόσυσή του. Μιά μέρα, όμως, που ή ά-
δελφούλα μου έπαιξε με το θιάσο Σαμαρ-
τζή στο «Πανόραμα» την όμώνυμη επι-
θεώρηση του κ. Τ. Μωραϊτίνη, θέλησε
να πάη να δη την κ. Κυβέλη. Τότε πα-
ρακάλεσα τον κ. Μηλιάδη να βγώ μαζί
του στην έναρξί και να κάνω τον ρόλο
της άδελφής μου, ώστε να μπορέση εκεί-
νη να λείψη για να δη την κ. Κυβέλη.

— Δεν είσαι καλά! μου είπεν ο κ. Μη-
λιάδης χαμογελώντας.

Έγώ, όμως, επέμεινα και 'φου κάνα-
με μιά προβίτσα, ο κ. Μηλιάδης δέχτη-
κε. Κι' έτσι την «κατινέ» εκείνη, έπαυ-
να το άβάστια της σκηνής εντελώς ά-
νεπίσημα όμως. Άκόμα θυμάμαι το τρα-
γουδάκι της έναρξέως που είπα, χωρίς
μεγάλο τράχ μάλισσα.

Και ή κ. Μαρίκα Νέζερ σηκώθηκε κι'
άρχισε να... γοροπηδή τραγουδώντας
συγχρόνως:

«Έγώ είμαι το «Πανόραμα»
που παίζει και γελά,
Λόρι, λόρι λά,
Λόρι, λόρι λά...»

— Και τότε έγινε το έπίσημο ντε-

Η Μαρίκα Νέζερ σε μιά σκηνή της
«Κοκέττας».

μπούτο σας;
— Το «ντεμπούτο» μου φυσικά του
«Πανόραματος» δεν ήταν έπίσημο. Ή-
ταν άπλως... ύπουσία «ντεμπούτου». Η
έπίσημη εμφάνισή μου στη σκηνή γίνηκε
στην Άγυπτο, λίγο άργότερα με το θιά-
σο του Τσερτίνη, στο θέατρο «Λούνα-
Πάρκ» της Άλεξανδρείας με την ρεβύ
του Πολυβ. Δημητρακοπούλου «Σινεμά-
τζή στο «Πανόραμα» την όμώνυμη επι-
θεώρηση του κ. Τ. Μωραϊτίνη, θέλησε
να πάη να δη την κ. Κυβέλη. Τότε πα-
ρακάλεσα τον κ. Μηλιάδη να βγώ μαζί
του στην έναρξί και να κάνω τον ρόλο
της άδελφής μου, ώστε να μπορέση εκεί-
νη να λείψη για να δη την κ. Κυβέλη.

— Δεν είσαι καλά! μου είπεν ο κ. Μη-
λιάδης χαμογελώντας.
Έγώ, όμως, επέμεινα και 'φου κάνα-
με μιά προβίτσα, ο κ. Μηλιάδης δέχτη-
κε. Κι' έτσι την «κατινέ» εκείνη, έπαυ-
να το άβάστια της σκηνής εντελώς ά-
νεπίσημα όμως. Άκόμα θυμάμαι το τρα-
γουδάκι της έναρξέως που είπα, χωρίς
μεγάλο τράχ μάλισσα.

Και ή κ. Μαρίκα Νέζερ σηκώθηκε κι'
άρχισε να... γοροπηδή τραγουδώντας
συγχρόνως:

«Έγώ είμαι το «Πανόραμα»
που παίζει και γελά,
Λόρι, λόρι λά,
Λόρι, λόρι λά...»

— Και τότε έγινε το έπίσημο ντε-

μπούτο σας;
— Το «ντεμπούτο» μου φυσικά του
«Πανόραματος» δεν ήταν έπίσημο. Ή-
ταν άπλως... ύπουσία «ντεμπούτου». Η
έπίσημη εμφάνισή μου στη σκηνή γίνηκε
στην Άγυπτο, λίγο άργότερα με το θιά-
σο του Τσερτίνη, στο θέατρο «Λούνα-
Πάρκ» της Άλεξανδρείας με την ρεβύ
του Πολυβ. Δημητρακοπούλου «Σινεμά-
τζή στο «Πανόραμα» την όμώνυμη επι-
θεώρηση του κ. Τ. Μωραϊτίνη, θέλησε
να πάη να δη την κ. Κυβέλη. Τότε πα-
ρακάλεσα τον κ. Μηλιάδη να βγώ μαζί
του στην έναρξί και να κάνω τον ρόλο
της άδελφής μου, ώστε να μπορέση εκεί-
νη να λείψη για να δη την κ. Κυβέλη.

— Δεν είσαι καλά! μου είπεν ο κ. Μη-
λιάδης χαμογελώντας.

Έγώ, όμως, επέμεινα και 'φου κάνα-
με μιά προβίτσα, ο κ. Μηλιάδης δέχτη-
κε. Κι' έτσι την «κατινέ» εκείνη, έπαυ-
να το άβάστια της σκηνής εντελώς ά-
νεπίσημα όμως. Άκόμα θυμάμαι το τρα-
γουδάκι της έναρξέως που είπα, χωρίς
μεγάλο τράχ μάλισσα.

Και ή κ. Μαρίκα Νέζερ σηκώθηκε κι'
άρχισε να... γοροπηδή τραγουδώντας
συγχρόνως:

«Έγώ είμαι το «Πανόραμα»
που παίζει και γελά,
Λόρι, λόρι λά,
Λόρι, λόρι λά...»

— Και τότε έγινε το έπίσημο ντε-

μπούτο σας;
— Το «ντεμπούτο» μου φυσικά του
«Πανόραματος» δεν ήταν έπίσημο. Ή-
ταν άπλως... ύπουσία «ντεμπούτου». Η
έπίσημη εμφάνισή μου στη σκηνή γίνηκε
στην Άγυπτο, λίγο άργότερα με το θιά-
σο του Τσερτίνη, στο θέατρο «Λούνα-
Πάρκ» της Άλεξανδρείας με την ρεβύ
του Πολυβ. Δημητρακοπούλου «Σινεμά-
τζή στο «Πανόραμα» την όμώνυμη επι-
θεώρηση του κ. Τ. Μωραϊτίνη, θέλησε
να πάη να δη την κ. Κυβέλη. Τότε πα-
ρακάλεσα τον κ. Μηλιάδη να βγώ μαζί
του στην έναρξί και να κάνω τον ρόλο
της άδελφής μου, ώστε να μπορέση εκεί-
νη να λείψη για να δη την κ. Κυβέλη.

— Δεν είσαι καλά! μου είπεν ο κ. Μη-
λιάδης χαμογελώντας.

Έγώ, όμως, επέμεινα και 'φου κάνα-
με μιά προβίτσα, ο κ. Μηλιάδης δέχτη-
κε. Κι' έτσι την «κατινέ» εκείνη, έπαυ-
να το άβάστια της σκηνής εντελώς ά-
νεπίσημα όμως. Άκόμα θυμάμαι το τρα-
γουδάκι της έναρξέως που είπα, χωρίς
μεγάλο τράχ μάλισσα.

Και ή κ. Μαρίκα Νέζερ σηκώθηκε κι'
άρχισε να... γοροπηδή τραγουδώντας
συγχρόνως:

«Έγώ είμαι το «Πανόραμα»
που παίζει και γελά,
Λόρι, λόρι λά,
Λόρι, λόρι λά...»

ραβασάκι. Μου τὸ ἔβαλε στὸ μπαούλο τοῦ φροντιστοῦ ποὺ ἦταν πίσω ἀπὸ τὰ σκηνικά τοῦ θεάτρου. Τὸ διάβασα μὲ συγκίνηση καὶ μὲ δάκρυα. Καὶ τοῦ ἀπήντησα κι' ἐγὼ διὰ τῆς ἰδίας μεθόδου. Δηλαδή ἔβαλα κι' ἐγὼ τὸ γράμμα μου μέσα στὸ μπαούλο τῆς εὐτυχίας μας—ὅπως τὸ ὀνομάσαμε ἐπιτυχέστατα. Κι' ἔτσι, ἐπειδὴ δὲν μπορούσαμε ν' ἀνταλλάξουμε οὔτε μιά λέξη, τὸ εὐεργετικὸ ἐκείνο μπαούλο μᾶς χρησίμευε γιὰ πῶστ-ρεσάν!

« Μιά μέρα, ἡ καλύτερα ἓνα βράδυ ποὺ εἶχα ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο τοῦ καμαρινοῦ μου πέταξαν ἓνα μεγάλο κόκκινο γαρύφαλο. Ἐσκυψα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ εἶδα πὼς μὲ τὸ πέταξαν ὁ Κονταρίνης. Τὸ πήρα μὲ λαχτάρα καὶ τὸ φίλησα. Τότε δεβαίωθηκα γιὰ τὴν ἀγάπη του.

— Καὶ ἡ ἀπαγωγή;...
— Μὴ διάβασθε! Ὄταν γυρίσαμε στὴν Ἀθήνα, ἔλαβα ἓνα γράμμα τοῦ ὅπου μου ἐδήλωνε καθαρά: «Ἡ θά μ' ἀκολουθήσεις καὶ θὰ παντρευθῶμε, ἢ θὰ πάω στὴν οὐκοιενεὶά μου στὴ Ρουμανία γιὰ νὰ σὲ ξεχάσω». Δὲν μπορούσα νὰ κάνω ἀλλοίως. Ντύθηκα, λοιπὸν, καὶ χωρὶς νὰ πάρω μαζί μου οὔτε ρούχα, οὔτε μπιζιῦ, οὔτε τίποτα πῆγα στὸ σπίτι ἐνὸς φίλου τοῦ ποὺ μὲ περιέμενε. Ἐπῆσε ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου καὶ μὲ δίπλα ἀληθινῶς κολλήσαμε τὰ χεῖλιά μας στὸ πρόσωτό μου φίλι.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ πὼς δὲν εἶχαμε οὔτε μιά δραχμὴ στὴν τσέπη μας. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ξεκινήσαμε πεζοὶ γιὰ τὸν Πειραιᾶ ποὺ εἶχε μὴν θεῖα ὁ Κονταρίνης. Ἡ εὐτυχία μας ἦταν τόση, ποὺ ἡ μεγάλη ἀπόστασις τοῦ δρόμου μᾶς ἐφάνηκε ὅταν νὰ πηγαίναμε Ὀμόνοια—Σύνταγμα. Γιὰ κακὴ μας τύχη ὅμως, ἡ θεῖα τοῦ ἀρνήθηκε νὰ βάλῃ στὸ σπίτι τῆς ἓνα κορίτσι μικρό. Ἀπογοητευμένοι ξεκινήσαμε πάλι πεζοὶ γιὰ τὸ Φάληρο. Κάνουμε ἓνα μικρὸ σταθμὸ στὴν ἀκρογιαλιὰ κι' εἴπειτα ξεκινήσαμε πάλι γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ἦταν πολλὰ ἀργὰ ὅταν φθάσαμε. Καὶ πῆγαμε στὸ σπίτι ἐνὸς ξεχωριστοῦ συναδέλφου μου τοῦ κ. Περδίκη, ζητώντας φιλοξενία. Κι' ἐδῶ ὅμως ἀτυχία! Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε νὰ βάλῃ στὸ σπίτι του κι' ἀναγκάστηκε νὰ πῶω στὰ πόδια τοῦ Κονταρίνη ἀπάνω στὰ σκαλιὰ νὰ κοιμηθῶ. Στις 4 τὸ πρωὶ ἦρθεν ὁ Περδίκης καὶ μᾶς φιλοξένησε μ' εὐχαιρίστη. Τὸ ἄλλο πρωὶ πῆγαμε στὸν εἰσαγγελεῖα νὰ μᾶς στεφανώσῃ. Μὰ κείνος ἀρνήθηκε. Ἐπῆρε, λέει, νὰ ἔγουμε ἄδειες. Τὸ σκάσαμε ἀπὸ κει καὶ πῆγαμε καὶ κρυφθῆκαμε σ' ἓνα καμαρινὸ τοῦ «Τριανόν» ὡς τὸ μεσημέρι. Ἐκεῖ μᾶς ἀνεκάλυψε ὁ κ. Ἀνδρέας Μακῆδος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐφιλοξένησε στὸ σπίτι του μιά ἑβδομάδα, μᾶς προσέλαβε στὸ θιασὸ του καὶ μᾶς στεφανώωσε.

Ὁ πατέρας μου δὲν ἤθελε νὰ μὲ ξερῇ πιά. Ἡ μητέρα μου ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς γάρησε ὅσα ρούχα εἶχα καὶ δὲν εἶχα καθὼς καὶ τὰ μπιζιῦ μου κι' ἔκαψε ὅλες μου εἰς φωτογραφίας. Μετὰ δεκαπέντε μέρες, ὅμως, μὲ φώναξαν σπίτι καὶ κλαιόντας ζήτησα συγγνώμην ἀπὸ τὸν μακαρίτη τὸν πατέρα μου ποὺ καθισμένος σὲ μιά καρέκλα μ' ἄκουγε πιωπῆλα. Δυὸ δάκρυα εἶδα νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια του. Μὲ εἶχαν πιά συγνώσει!»

Ἡ Μαριουλίνα στὴ θύμησίν τοῦ πατέρα τῆς τὸν ὁποῖον ἐλάτρευε κυριολεκτικὰ, μελαγχόλησε. Μὴ καὶ ἡ συνέντευξις μᾶς εἶνε τελειώσασθαι. Τῆς σφίξαμε τὸ γόστου καὶ τῆς εὐχρηθῆκαμε καλὴν ἐπιτυχίαν στὸ θιασὸ τῆς, ὁ ὁποῖος, τώρα ποὺ διαβάζετε τὴς νοσημῆς ἀδελφῆς, παίζει στὰ «Πηλὰ Ἀλώνια» τῶν Πατωῶν.

ΧΡ. ΠΥΡΡΑΣΟΣ

Ἡ ὄνειρομαντεία συγχρονίζεται. Τί λέγει ἓνας: Νέος Ὀνειροκρίτης

Ἄν πάρετε ἄνθη, θὰ ἀποκτήσετε πιστοὺς φίλους.

Ἄν δώσετε ἄνθη, θὰ σᾶς καλέσουν σὲ κοσμικὲς δεξιώσεις.

Ἄν δρέπετε ἄνθη, χαρῆτε μ' ὅλα σας τὰ δυνατὰ τὴν ζωὴ σας.

Ἄν ἴδῃτε ἄνθη σὲ κήπο, θὰ κάνετε αἰσθηματικὸ περιπάτο.

Ἄν δῆτε λαμπάδα ἀναμμένη, πλοῦτη καὶ εὐτυχία.

Ἄν ἡ λαμπάδα εἶναι σβυστή, ἀπογοητεύσεις καὶ ἀποτυχία.

Ἄν δῆτε φλόγα νὰ λάμπῃ, βεβαίη ἡ ἐπιτυχία σας.

Ἄν δῆτε φλόγα νὰ σβύνη, ἀτίμωσις καὶ κατὰπτωσης.

Ἄν δῆτε φλόγα νὰ καίῃ ἴσια, θάχετε εὐκολο θριαμβο.

Ἡ τρέλλα στὸν ὕπνο, εἶναι προσεχῆς θλίψις.

Ἡ περιουσία, ὁ θησαυρὸς, ἀπογοητεύσεις, καταστροφὴ.

Ἄν δῆτε λάκκο, θὰ περάσετε σοβαρὰ ἀρώσטיα.

Ἄν δῆτε λάκκο γεμάτο, θὰ θεραπευθῆτε, ἢ θὰ ἀπομακρυνετὲ ἐπιχρημάμενο κίνδυνο.

Ἄν πέψετε σὲ λάκκο, θάχετε σοβαρὸς φροντίδες.

Ἄν πηδάτε λάκκο, θὰ πεθάνετε.

Ἄν δῆτε λάκκο, ἀπλῶς θὰ ἀπαντήσετε σοβαρὰ εὐπῶδια.

Ἄν δῆτε μαστίγιο, ταπεινώσεις καὶ περιφρονησεις.

Ἄν δῆτε πλήθος κόσμου, θὰ δεχθῆτε ἐνοχλητικὲς ἐπισκέψεις.

Ἄν δῆτε φούρο ἀναμμένο, ἀφθονία καὶ καλοπέραση.

Ἄν ὁ φούρος εἶναι σβυστός, πείνα καὶ ἀθλιότης.

Ἄν δῆτε πηροῦνι, μάταιες οἱ προσπάθειές σας.

Ἄν δῆτε μυρμήγκια, ἡ δραστηριότης σας θὰ ἀνεμισθηθῇ.

Ἄν δῆτε φράουλες, θὰ ἔχετε εὐκρινὴ καὶ πιστὴ φίλια.

Ἄν δῆτε τυρὶ, κέρδη.

Ἄν δῆτε καπνὸ καταστροφὴ.

Ἄν ὁ καπνὸς εἶναι λευκός, πρόικτιοις στενοχώριες.

Ἄν εἶναι γκριζός, σοβαρὸς στενοχώριες.

Ἄν ὁ καπνὸς ἀνεβαίνῃ ἴσια, θὰ ὑπερικήσετε τὴς δυσκολίες ποὺ θὰ σᾶς παρουσιασθοῦν.

Ἄν δῆτε καπνὸ ποὺ βγαίνει ἀπὸ πλάκι θὰ ἐγκαταλείψετε τὴν ἐστία σας.

Ἄν δῆτε φωτοβολίδα, ἐφήμερη γλαρία.

Ἄν δῆτε τουφέκι, κέρδη ἀθέβια.

Εὐθυμία ἐπίσης γενικῶς, σχεδὸν, καλὸς οἶωνός στὸν ὕπνο μας.

Ὄταν ἴδῃ κανεὶς νὰ εὐθυμῇ οἶδιος πολὺ, σημαίνει ὅτι θὰ λυπηθῇ προσεχῶς.

Ἄν ἴδῃ ἄλλους ἐν εὐθυμίᾳ, σημαίνει ὅτι θὰ τοῦ συμβοῦν δυστυχῆματα καὶ ἂν εἶναι φίλοι τοῦ ἢ γνώριμοί του, ἂς σπεύσῃ νὰ τοὺς προειδοποιήσῃ.

Διαφέρει ὅμως, τὸ πρᾶγμα ὅταν πρόκειται περὶ εὐθυμίας τὴν ὁποία δημιουργοῦν ἄλλοι, τεχνικῶς γιὰ νὰ μᾶς διασκεδάσουν (ἡθοποιοὶ κλπ.) τότε οὔτε αὐτοὶ θὰ πάθουν κανένα κακὸ οὔτε ἐμεῖς ποὺ τοὺς ἀκούομε.

Τὰ γάντια παρουσιάζουν καὶ αὐτὰ ποικιλίαν σημασιῶν.

Ἄν δῆτε π.χ. ὅτι φοράτε γάντια, θὰ διασκεδάσετε.

Ἄν δῆτε ὅτι βγάζετε τὰ γάντια σας, θὰ σᾶς ἔλθῃ ξαφνικὰ μιά ἐναντιότης.

Ἄν δῆτε ὅτι γάντια σας θὰ σᾶς περιφρονήσουν καὶ θὰ σᾶς ταπεινώσουν.

Ἄν τὰ γάντια ποὺ φορεῖτε εἶναι νέα, θὰ ἱκανοποιηθῆτε καὶ θὰ ἐπιτύχετε στάς ἐπιδιώξεις σας.

Ἄν φοράτε γάντια βρώμικα, θάχετε σκοτούρες.

Ἄν εἶναι τρυπημένα, θὰ ἀπογοητευθῆτε σκληρότατα.

Ἄν φοράτε γάντια πολὺ στενά, θὰ σᾶς προσβάλουν ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ θελήσουν.

Ἄν δῆτε πάγο, φυλαχθῆτε γιατί κάποιος ἐχθρὸς καιροφυλακτεῖ.

Ἄν δῆτε ὅτι τρώτε καὶ ἔχετε πάγο στὸ τραπέζι, θὰ σᾶς ἔλθουν χρήματα.

Ἄν δῆτε ὅτι σᾶς βάζουν πάγο, ἡ ὑγεία σας θὰ παραμείνῃ ἀκλόνητη.

Ἄν δῆτε ὅτι φτιάχνετε παγωτό, θὰ ψυχρανοῦν οἱ σχέσεις σας μὲ κάποιον φίλο σας.

Ἄν δῆτε γλυκὰ (πάστες) θὰ δοκιμάστε μιά εὐχαιρίστη ἐκπλήξι.

Ἄν δῆτε γλῶνη, θὰ ἀναπαυθῆτε καὶ θὰ ἡσυχάσετε.

Ἄν δῆτε γίγαντα, προσέχετε ἀπὸ τὴς υπερβολικῆς φιλοδοξίας.

Ἄν δῆτε χωροφύλακα, κοιμηθῆτε ἢ γλῶς: ἀπεσοθήθη ὁ κίνδυνος ποὺ σᾶς ἀπειλοῦσε.

Ἄν δῆτε νὰ τραγουδῇ κάποιος ἀγαπητὸ σας πρόσωπο θὰ σᾶς γλυκάνῃ μὲ τὰ χάδια του.

Ἄν δῆτε ὅτι εἴσθε σὲ κυνήγι καὶ σκοτώνετε κανένα θήραμα, θὰ χάσετε πολὺτιμες εὐκαιρίες.

Ἄν τὸ θήραμα εἶναι ζωντανό, θάχετε χρηματικὰ κέρδη.

Ἄν εἶναι σκοτωμένο, θὰ σᾶς κάμουν ὄθωρα.

Ἄν τρώτε κυνήγι, θὰ σπαταλέσετε λεπτὰ καὶ θὰ ἀστυτεύσετε.

ΕΛΟΣ

« Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγάπησα περισσότερο στὸν κόσμο... »

Ἐνα συγκινητικὸ διήγημα ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν φρίκη τοῦ ἰσπανικοῦ πολέμου

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγάπησα περισσότερο στὸν κόσμο!..

— Πόσο θαυμάζω τὴν πρόνοιάν σας, μῆτερ.

Ἀκολούθησε μικρὴ σιωπὴ. Ἡ ἡγουμένη ἐτοιμάστηκε νὰ πῇ: Ἄς εἶναι. Ἀργότερα μιλάμε γι' αὐτὸ ὅταν ἡ γρηθὴ μοναχὴ ἐπανέλθει.

— Δυστυχῶς, βλέπετε, ἡ ἀδελφὴ Καικιλία, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας τῆς, ὑποφέρει φοβερὰ ἀπ' τοὺς ρευματισμοὺς τῆς. Καὶ καθὼς ἡ ἀδελφὴ Χριστίνα ἔχει διπλωμα νοσοκόμου σκεφτήκαμε.

— Δὲν μοῦ εἶπατε τίποτα παιδί μου... παρετήρησε ἡ ἡγουμένη ἀσθηρὰ.

Ἡ δόκιμος ἐγίνε κατακόκκινη ἀπ' τὴν ταρῆχί τῆς.

— Δὲν νόμιζα πὼς θὰ σᾶς ἐνδιέφερε αὐτὸ μῆτερ μου.

— Καὶ γιατί ζητᾶ ἐσᾶς αὐτὸς ὁ στρατιώτης;

— Γιατί... ἐτραύλιζε ἡ δόκιμος...γιατί τοῦ ἀλλάζω τοὺς ἐπίδεσμούς χωρὶς νὰ τὸν κάνω νὰ πονῇ.

— Ποῦ εἶναι πληγωμένος;

Ἡ Ἀδελφὴ Χριστίνα χαμηλώσε τὰ μάτια.

— Στὸν ἀριστερὸ μῆρο, μῆτερ μου.

— Μῆτερ μου ἡσυγᾶστε, ἐπενέθη ἡ ἀδελφὴ Εὐδοξία. Ὁ στρατιώτης μας εἶναι ἀναίσθητος σχεδὸν ἀπὸ τὸν πυρετό.

— Τόσο τὸ καλύτερο, ἔκανε ἡ ἡγουμένη ἀνακουρισμένη γιατί εἶχε νομίσει πὼς μιά ἀπύθμενη ἀδυσσος παρέσσυε τὴν ἀθῶα, ὅπως ἐνόμιζε, δόκιμο.

Ἦστερα, ὅμως, σκέφτηκε ὅτι ἔσως μπορούσε νὰ παρεξηγηθοῦν τὰ λόγια τῆς.

— Ἄλλοτε κινίνο στὸ φαρμακεῖο, ἐξακολούθησε γιὰ νὰ σβύνη τὴν κακὴ ἐντύπωση. Δόστε, κόρη μου, σ' αὐτὸν τὸν νεό... Καμμένο παιδί... καὶ τὸ ὄνομα τῆς εἶνε τώρα λυπημένο. Πόσων ἐτῶν εἶναι;

— Ἐίκοσι ἐτῶν, μῆτερ μου, ἔκαναν καὶ οἱ δυὸ ἀδελφεῖς.

— Εἴκοσι ἐτῶν!

Καὶ ἡ ἡγουμένη πήρε τὸ δόξιο πρὸς τὸ μοναστήρι.

— Ὁ πρῶτος ἄνδρας ποὺ θὰ δῶ ἀπὸ τότε ποὺ μῆτρα θῶ μέσα σκέφτηκε καθὼς προχωροῦσε πρὸς τὴ μονῆ.

Ἡ συνάντησίς τῆς μὲ τὸν ἀξιωματικὸ εἶνε ὅχι πίσω ἀπ' τὰ κτήκελλα ὅπως ἦταν καθιερωμένο, ἀλλὰ στὴν αὐτὴ ἐστὶ παρουσία τῆς θρωροῦ, ἀδελφῆς Ἀντζελίνα καὶ τοῦ ἐξομολογητῆ Πάτερ Τζαίημας Πιρότ ποὺ ἦταν αὐτοχρόνως πονηρὸς καὶ ἄγιος, διπλωμάτης καὶ εἰσῶν.

— Μῆτερ μου, ἔκανε δείχνοντας ἓναν ἡλιοκαμμένο ἀξιωματικὸ εἰς παρουσίᾳ τὸν Ντόν Πέντο ντέ Γκαρθία ταγματάρχῃ τῆς λεγεῶνος τῆς Ναβάρρας.

— Τί μὲ θέλετε, κύριε; Ἐρχό-

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγάπησα περισσότερο στὸν κόσμο!..

σατε μήπως να πάρετε τον πληγωμένο;
 Ο ταγματάρχης ανασήκωσε με αδιαφορία τους ώμους του.
 — Μπα... δυστυχώς τα τελευταία κλητά νοσοκομεία έχουν φύγει πιά. Σας φέρνω άσχημα νέα, Μήτηρ μου, τα στρατεύματα μας απογοητών έχουν φθάσει επικουρίες στους αντίθετους. Η πόλις άδειασε από χθές το βράδυ. Έχω έντολη να επιδιέψω στην αναχώρηση των μοναχών που υπάρχουν στο μοναστήρι σας. Και πρόσθεσε με άβροχτητα.
 — Με την άδειά σας, έννοείται.
 Η ήγουμένη φάνηκε να συλλογίζεται για λίγα λεπτά. Έστερα όμως, βλέποντας την άδελφή Εύδοξία έτοιμη να επέμβη, άποκρίθηκε, χαρούμενη που είχε άδικηθή την γρηά άδελφή που δέν την άφηνε ποτέ να μιλήσει.
 — Μου είναι, άδύνατο να συγκατατεθώ σ' αυτό που μου λέτε, κύριε. Πιστέψτε με, σάς είμαι εύγνώμων για το διάβημά σας, αλλά πρέπει να σάς υπενθυμίσω ότι οι άδελφές του τάγματος στο όποιο ανήκω δέν συνηθίζουν να γυρίζουν στους δρόμους. Ο όρκος μας μάς θύκει σ' αυτό το σπίτι. Έστερα γιορτάζουμε την Κοίμηση της Θεοτόκου σήμερα. Πώς να φύγουμε; Και ο πληγωμένος μας, που είναι άδύνατο να μεταφερθή; Μας τόν έστειλε ο Θεός. Έπιτρέπεται να τον εγκαταλείψουμε;
 Έστράφηκε προς τον έξομολογητή της και από λεπτότητα, γιατί η άποφασίς της ήταν άπωσθήποτε παρμένη, τόν ρώτησε:
 — Έτσι δέν είναι, Πάτερ μου;
 Καθώς ο παπάς φαινόταν να δισταζει, η άξιωματικός έκανε, ειρωνικά λιγάκι.
 — Σε μισή ώρα η φάλαγγ Ζηνόδιεφ θάχη κυκλώσει την πόλη και σε μιά ώρα η πόλις θάχη πέσει στα χέρια τους. Σε μιάμιση ώρα το πολύ θάχετε δολοφονηθή έλες. Σε έξη μήνες θάχετε έγγραφη στο μαρτυρολόγιο και σε πενήντα χρόνια ίσως να σάς έχουν ανακηρύξη άγιας.
 — Θάταν ύπερόχο, ταγματάρχα μου, άποκρίθηκε ύπερήφανα η ήγουμένη. Δέν ζητάμε τίποτε άλλο κι' ευεί!..
 Και δείχνοντας τόν μαρμάρινο σταυρό που ήταν πάνω άπ' την πόρτα επρόσθεσε:
 — «Ουμπι Κρούζ, ουμπι Πάτρις». Αυτό σημαίνει κ' άξιωματικός ότι όπου ύπάρχει σταυρός εκεί είναι και η πατρίς μας. Είναι το έμβλημά μας αυτό, Πάτερ μου, δέν νομίζετε ότι είναι ώρα για την λειτουργία; Δούλη σας, κύριε!
 Και έκλεισε την πόρτα.
 Ο Ντόν Πέρθ, η ήγουμένη και οι άλλες μοναχές, διέσχισαν έν άπολύτφ σιγή τόν διάδρομο που ώδηγούσε από παρεκκλησίον και ο όποιος είχε άπ' τις δυό μερηές τα κελλιά των μοναχών.
 Μπρός σε μιά πόρτα η δόκιμος εστάθηκε.
 — Μήτηρ μου, είπε εδω έχουμε τόν πληγωμένο. Μήπως θέλετε να τόν δήτε; Και σε λίγο ύποκριτικά.
 — Νομίζω ότι η παρουσία σας θά του κάνει καλό.
 — Άς τόν δούμε.
 Έστερα χαμηλόφωνα.
 — Μπορεί να κοιμάται. Μήν κάνετε θόρυβο!
 Και άλήθεια ξεπλωμένος στο στρώμα από τζίβα— όπως άπαιτούσε ο κανονισμός— ο αίμαλώτος μισοκοιμόταν με το ένα χέρι έξω άπ' το στρώμα. Το πόσωπό του ήταν κόκκινο άπ' τόν πυρετό, αλλά πόσο ύμορφο ήταν!..
 — Καλά είπα εγώ. Ο λύκος μέσ' στη σάνη, σκέφτηκε η ήγουμένη. Έστερα όμως, βλέποντας σε μίαν άκρη κάτι μα-

τωμένους επιδέσμους, έννοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται.
 — Περιποιηθήτε τον όσο μπορείτε, είπε στη δόκιμο.
 Με ύφος σκεπτικό θγήκε στο διάδρομο και την ώρα που άνοιγε την πόρτα του παρεκκλησίου επρόσθεσε άποτεινωμένη στον ίερέα.
 — Μετά την λειτουργία, θέλετε πάτερ μου να μιλήσετε στον πληγωμένο, να τόν έξομολογήσετε; Ποιός ξέρει, ίσως να το επιθυμή.
 Έστάθηκε γιατί είδε τόν παπά να γλωμιάζη.
 — Τι έχετε, πάτερ μου; Είσαθε άδιάθετος; Καθίστε.
 Άλλά ο Ντόν Πέρθ κούνησε άρνητικά το κεφάλι του, τεντώθηκε και με κάποια προσπάθεια επρόφερε:
 — Δέν είναι τίποτα, μήτερ μου. Άκουσα πιστολιές.
 Η άδελφή Εύδοξία που έβγαζε τα ίερά άμφια από ένα συρτάρι έστράφηκε προς τα πίσω.
 — Ά... ναι, η φάλαγγ... Ζη...νόδιεφ... έσυμπλήρωσε ο παπάς. Οι άδελφοί μας και όδημοί μας συγχρόνω.
 Έσκυψε λίγο το κεφαλι του... έστερα το ανασήκωσε, έθξε για να ξεκαθαρίσει η φωνή του και επρόσθεσε.
 — Μήτηρ μου, δέν μπορώ βέβαια να σάς αντικρούσω σ' όσα είπατε στον ταγματάρχη Γκάριον. Ίσα-ίσα μάλιστα σάς συγχάριω. Έπιτρέψτε μου όμως να σάς κάνω μιά παρατήρηση. Άν ο Χριστός είπε: «Μή φοβείσθε εκείνους που δέν μπορούν να σκοτώσουν παρά το σώμα σας» είπε και κάτι άλλο μαζί. «Άν σάς διώκουν από ένα τόπο, πηγαίνετε άλλού». Έχετε άραγε το δικαίωμα, Μήτηρ μου, να θυσιάσετε τη ζωή τώσων μοναχών, και τη δική σας να ύποσώτε ένα μαρτύριο που ο Θεός δέν σάς έζήτησε;
 Ο Ντόν Πέρθ αναγκάστηκε να σωπάσει γιατί η ήγουμένη είπε έν τώ μεταξύ εξαφανισθή. Έπεδόθη λοιπόν, στις προκαταρκτικές για την λειτουργία εργασίες του μέρους ότου η ήγουμένη επίστρεψε κρατώντας στα χέρια ένα παληό βιβλίο.
 — Συγχωρήστε με πάτερ μου που δέν μπόρεσα ν' άκούσω ως το τέλος τις παρατηρήσεις σας είπε. Ίσως νάχετε δικιο. Σε ώρισμένες περιπτώσεις είναι προτιμότερη η φυγή.
 Μιά ύμοβροντία, που άκούσθηκε από πολύ κοντά την διέκοψε. Άλλά σε λίγο εξακολούθησε.
 — Τους άκούτε; Τους τρελλούς!.. Πώς μπορούν να τυμπανίζονται μιά τέτοια μέρα, μ' έναν ήλιο που λάμπει τόσο ύπερόχα για όλο τόν κόσμο; Τι σάς έλεγα; Ά, ναι!.. Δέν έχω σκοπό, πάτερ μου, να έκθέσω τις κόρες μου στη φοίχη του πλέμου. Άλλωστε πώς να εγκαταλείψω τόν πληγωμένο στη φάλαγγα..
 — ... Ζηνόδιεφ, συνεπήρωσε η άδελφή Εύδοξία.
 Η ήγουμένη έστράφη άπειλητική προς το μέρος της.
 — Κόρη μου... σάς ίκετεδω... μη λέτε ούτε λέξη, για...
 Μιά νέα ύμοβροντία την άνάγκασε να σωπάσει. Ο θόρυβος αυτός την ξετρούλαινε, την αναστάτωνε.
 — Δέν μπορώ... Άν εξακολουθήσουν, θά πάω να τους βοθ... Λοιπόν, τί λέγαμε; Ά, ναι!.. Και την άδελφή Καικιλία με τους ομωαντιπισούς της τη σκευθήκατε; Πώς θά υποσώτε να περπατήση;
 — Μά είσατε, είμαστε καταδικασμένοι να πεθάνουμε όλοι... έκανε ο Ντόν Πέρθ. Ποιός θάναι τόσο μεγάλψυχος

για να σάς χαρίσει τη ζωή; Τι θά σάς σώσει; Ίσως αυτό το βιβλίο, που σφίγγετε με τόση ευλάβεια πάνω σας;
 Άλλη ύμοβροντία. Νέα σιωπή. Και έστερα η ήγουμένη άνηγγειλε με χαρά παιδιαστική σχεδόν.
 — Άκριθώς Πάτερ μου, η σωτηρία κλείνεται μέσα σ' αυτό το βιβλίο. Είναι μιά μελέτη, ένα χρονικό του Μωαμέθ του Β' γραμμένη τόν 15ο αιώνα, από ένα σύγγρονό του τόν ιστορικό Κριτόδουλο της Ίμβρου. Είναι γραμμένη ελληνικά. Έπιτρέψτε μου να σάς διαβάσω, η μάλλον να σάς μεταφράσω ένα άποσπασμα.
 Κάθισε σ' ένα πάγκο και άνοιξε το βιβλίο.
 «Τό διάβασμα. Τι πάθος που της έχει γίνη!» σκέφτηκε ο ίερέας.
 Έν τώ μεταξύ η ήγουμένη άρχισε.
 — Θαρρῶ πως ξέρετε, Πάτερ μου ότι στα 1453 η Κωνσταντινούπολις άλώθηκε από τους Τούρκους.
 — Τό ξέρω, πράγματι. Λοιπόν;
 — Νά. Την ήμερα της Άλώσεως, οι Έλληνες έκαναν δοξολογία στην Άγια Σοφία. Οι Τούρκοι μπήκαν στην εκκλησία και δολοφόνησαν όλους έν γεννή τους εκκλησιαζόμενους. Ίταν μιά σκληρή τρομερή. Εκείνη τη στιγμή όμως... Νά άκούστε. Ο Κριτόδουλος λέει ότι τη στιγμή που οι έθρικής όρδες πλημμύριζαν τόν μεγάλο ναό, ο τοίχος της εκκλησίας που ήταν πίσω άπ' το θωμό, άνοιξε και ο επίσκοπος όπως ήταν με το δυσκοπτήριο στο χέρι εξαφανισθηκε με τους ακολούθους του. Η πόρτα ξανάκλεισε άμέσως πίσω τους. Ο ιστορικός προσθέτει ότι η πόρτα αυτή θά ξαναοίξη και πάλι, ο ίερέας θά ανεβή στο θωμό και θά συνείση τη λειτουργία που έμεινε άτελείωτη στις 29 Μαΐου 1453. Καταλάβατε; Και η ήγουμένη χαμογέλασε θριαμβευτικά.
 Ο Ντόν Πέρθ έμεινε για λίγα λεπτά σάν γέμενος.
 — Μήτηρ μου, τί πρέπει να σκεφτώ; Μήπως το πολύ διάβασμα σάς σκότισε το λογικό; Είσατε βέβαιη ότι μιλάτε σοβαρά αυτή τη στιγμή; Προτιμάτε άπ' την βοήθεια του ταγματάρχη αυτό τα άερολογήματα; Μά αυτά είναι παραμύθια Βυζαντινά. Χάσατε το μυαλό σας λοιπόν, Μήτηρ μου; Έχετε ξεπέσει τόσο ώστε να περιμένετε και σεις κάποιο θαύμα; Τολμάτε να προσκαλήτε τόν Θεό;
 — Έξρω και τί λέω και τί κάνω... άποκρίθηκε η ήγουμένη γλυκά. Θέλω να με ύπακουσουν οι κόρες μου και αναλαμβάνω να τις σώσω έλες..
 Εκείνη την ώρα η πόρτα του παρεκκλησίου άνοιχτηκε με πάταγο και εισέβαλλε όρμητικά η Άδελφή Άντζέλικα γλωμότερη και από νεκρή.
 — Μήτηρ μου! Μήτηρ μου!
 — Τι; Ήρθαν οι έρυσθροί;
 — Άγ, μήτερ μου, μακίρι νάταν αυτό. Μά τί συμβαίνει λοιπόν; έρώτησε η άδελφή Εύδοξία.
 — Καθώς περνούσα τόν διάδρομο άνοιξα άθρόοβα την πόρτα ενός κελλιού και είδα, άγ! Είναι φοβερό, είδα την δόκιμο να φιλά τόν υπλήρωμένο στρατιώτη.
 — Τό δυστυχισμένο παιδί έφώναξε η ήγουμένη. Πάντα άμφεβαλλά για την κλίση της στον μοναχικό βίο!..
 Και πρόσθεσε χτυπώντας το πόδι της με θυμό.
 — Όχι, ποτέ.. ποτέ δέν θά γίνη μοναχή. Τουλάχιστον σ' αυτό το μοναστήρι.
 — Έσπνάτε, μήτερ μου, άκούστηκε η (Συνέχεια στη σελίδα 58)

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Το μυστήριο ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕ ΗΡΩΑ ΤΟΝ Λ.ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ο Σούμπερ δούρακε τόν Μάρτεν Ντάλ. Είναι ένας νεαρός άριστοκράτης πλουσιωτάτος με τόν όποιο συνδέεται από χρόνια ο Σούμπερ. Η φίλια όμως που τού έχει δέν τόν έμποδίζει να ύποπτεύεται ότι είναι αυτός ο Λωποδότης Φάντασμα, που χρόνια επίτη, τώρα κυνηγών συλλάβη ο διάσημος αστυνομικός. Ο Σούμπερ προσπαθεί κάτι να μάθη από τόν Μάρτεν Ντάλ για το πρόσαιο γουαλι και άπόουσα «Βερόνα» αλλά δέγεται εις άπάντησιν τα σκόμματα και τις συνθησιμένες κοροϊδιές τού φίλου του. Στο τέλος ο Μ. Ντάλ τόν άσπώνει και φεύγει για ένα ραντεβού του επείγον. Πηγαίνει να συναντήσει τόν διδα Άδέλα Καίησλ. Κατάπληκτη η νέα τόν κυττάζει. Δέν πιστεύει ότι ο κομψός αυτός κύριος είναι ο Λ. Φάντασμα. Ο Μ. Ντάλ τότε της άποκαλύπτει το μυστικό του ότι δηλαδή είναι ο Λ. Φ. Έν συνεχεία της λέγει ότι ξέσσε τα πάντα από την άπύση τού πατέρα της, ότι τόν σπίτι όπου είχε άδηγηθή ήταν το ίδιο σπίτι όπου είχε θραβή ακουμένη η Κα Φέροουαν. Τέλος της προτείνει να την βοηθήση. Η νέα δέγεται.
 Τό ίδιο βράδυ στις 7, η Μ. Ντάλ επιστρέφει στο σπίτι άριθ. 262 σπίτι της Μπάνι Στρήτ. Χτυπά την πόρτα και παρά τις διακοσμιές τού Άξελσον διευθύνεται στην βιβλιοθήκη. Έκει πότε με παραπιστικές έρωτήσεις και πότε με άπειλες, προσπαθεί να μάθη κάτι από τόν γέσω ύπηρετη για τόν δόσα Μόφφρετ.
 Ο Άξελσον όμως τού δηλώνει επανειλημμένως ότι δέν ξέσει τίποτε. Στο τέλος τού όμολογεί ότι τόν μόνο που ξέσει είναι ότι η Μίς Κονγουαίη και η Κα Φέροουαν ήταν πραγματικά ένα

Ο Κόρριγκαν φώναξε επάνω στον Μάρτεν Ντάλ.

ΑΝΕΙΣ

«Το να είχες κανείς πατέρα όταν κάθεται μέσα σ' ένα γυάλινο σπίτι, δέν είναι πράξις φρόνιμου και ισορροπημένου ανθρώπου. Η προειδοποίησις αυτή είναι άρχεται για τον Δωποδύτη-Φάντασμα».

«Ο Μάρτεν Ντάλ άδίστακτα κάνει την άπάντησή του και την στέλνει να δημοσιευθή στον «Καθημερινό Φρουρό». Η άπάντησις του έλεγε:

«Δόκτωρ Μόφφρετ, Έυχαριστώ για την προειδοποίησή. Θα δώσω αυτοπροσώπως την άπάντησή μου. Κατόπι πάγει να κοιμηθώ. Άδύνατον όμως να τον πάρω ο ύπνος. Έχει την έντυπωσή πως κάποιος κρύβεται μέσα στο σπίτι. Ψάχνει σ' όλα τα δωμάτια και τέλος μπαίνει άθόρυβα στην βιβλιοθήκη. Κάποιο θρόισμα προς το μέρος του γραφείου του τον κάνει να όρμηγή προς τα εκεί. Ο άγνωστος όμως, που βρίσκεται πραγματικά μέσα στην βιβλιοθήκη, του ξεφεύγει. Πρόφθασε όμως, ο Μ. Ντάλ να αντίληφθώ ότι φορούσε σακκάκι με το ένα μανίκι άδειανό! Σε λίγο ξαναορμά αλλά ένα πράσινο φως τον τυφλώνει και μερικώς γερός γροθιάς τον ξαπλώνουν κάτω άναίσθητο σχεδόν. Ο άγνωστος ξεφεύγει.

Την άλλη μέρα ο Μ. Ντάλ πηγαίνει στην Άδέλας Καίηστλ. Έκει βρίσκει τον Πάολ Αίνγουορθ, που ή Άδέλα τον παρουσιάζει για άρραθωνιαστικό της και μένει κατάκλητος. Ο Αίνγουορθ έχει τα χαρακτηριστικά του άγνωστου επισκέπτου που του είχε δώσει ο Μπίλιγκ και επί πλέον είναι μονόχειρ. Από κάτι ύπαινηγμούς που του κάνει ο Αίνγουορθ κι από την έχθρα της στάση, πείθεται ότι αυτός είναι ο νυκτερινός του επισκέπτης! Δέν λέγει όμως τίποτε της Άδέλας, όταν σε λίγο της άφηγείται την νυκτερινή του περιπέτεια.

Το ίδιο βράδυ ο Μ. Ντάλ μετρηφισμένος σε Δ. Φάντασμα μπαίνει με διάρρηξη το 262 της οδού Μπάνκ. Διευθύνεται άμέσως στην βιβλιοθήκη. Θέλει να βεβαιωθώ για την ρωγή που είχε παρατηρήσει στην ξύλινη επένδυση του τοίχου. Καθώς έψαχνε ένα μέρος της επένδυσεως υπεχώρησε ξαυνικά και άφηκε να φανή ένα μικρό άνοιγμα. Μόλις χωρούσε ένα χέρι. Ο Μάρτεν Ντάλ έχωσε το χέρι του μέσα και συνήτησε κάτι ακληρό. Το έπιασε και έφρξιασε.

7ον

ΥΣΤΕΡΑ από διαταγούς, το έφερε έξω. Κατάπληκτος είδε ότι ήταν ένα κολλιέ από θαυμασία μαργαριτάρια. Τα μάτια του έλαμψαν από έπιθυμία. Ξύπνησε άμέσως μέσα του ο Δωποδύτης-Φάντασμα και μιά ζωηρή έπιθυμία τον κατέλαβε να τσεπώσει το περιήμο κολλιέ.

«Άλλά δέν είχε έλθει στη Μπάνκ Στρήτ γι' αυτή τη δουλειά. Σκοπός του ήταν να βρής τα έγγραφα εκείνα που θα έκμηδένιζαν την δράση του δρος Μόφφρετ. Τα έγγραφα αυτά νόμιζε ότι θα τα εύρισκε μέσα στην τρύπα που είχε άνακαλύψει και αντί αυτών εύρισκε βαρύτιμα κοσμήματα!

Ξαφνικά, μιά ιδέα έλαμψε μέσα στο μυαλό του. Τα μαργαριτάρια αυτά μπορούσαν κάλλιστα να βγάλουν την μίς Άδέλα Καίηστλ και τον πατέρα της από την δύσκολη θέση σου. Θάξίζαν παραπάνω από όσα ζητούσε ο δωρ Μόφφρετ, για να παραδώσει τα ένοχοποιητικά για τον κ. Έλσγουορθ Καίηστλ, έγγραφα.

Χωρίς να διατάξη πιά, ο Α. Φάντασμα έχωσε το κολλιέ στην τσέπη του. Κατόπι, έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα έπισκεπτήριο και έγραψε τα έξης:

«Έλπίζω να μου συγχωρήσετε το μικρό αυτό άστείο. Οά σας έπιστρέψω το κόσμημα μόνον άφου καταθέσετε τα

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

10 0)0 της αξίας του στην Έταιρία Προστασίας των Ζώων.

Ο ΔΩΠΟΔΥΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Άναποφάσιτος, για λίγο, ο νέος, κτύταζε το μικρό τετράγωνο καρτονάκι. Κατόπι πήρε το μολύβι του, έσυρε μιά γραμμή επάνω στην τελευταία φράση και μ' ένα γράψιμο έντελώς διαφορετικό από το δικό του, έγραψε:

«Οά σας έπιστραφή υπό όρους τους οποίους θα μάθετε όταν έλθω ή κατάλληλη στιγμή».

Και μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο, άφηκε το έπισκεπτήριο στην θέση των μαργαριταριών.

Πόσον κόσμο δέν θα άνεστάτωνε πάλι το μικρό αυτό χαρτάκι! Ο καλός του φίλος Σούμερ θα έτριζε τα δόντια και θα έβριζε, ο δωρ Μόφφρετ θα λυσσοούσε κυριολεκτικώς και ή Άδέλα Καίηστλ θα χάριζε στον Μ. Ντάλ το γοητευτικώτερο της χαμόγελο.

Και το τελευταίο αυτό θα ήταν ή καλύτερη άνταμοιού ή ιούς κόπους του.

— — —

Μιά άμφιβολία, όμως, πέρασε μέσα από το μυαλό του Α. Φάντασμα, την ώρα που ξανάκλεινε το άνοιγμα. Και άν τα μαργαριτάρια δέν άνηκαν στον δωρ Μόφφρετ, άλλ' ήσαν του κ. Φέρρυμαν; Ο Α. Φάντασμα δέν θάθελε ποτέ να θίξη κάτι που άνηκε στον άνθρωπο αυτό. Έμεινε για λίγο άναποφάσιτος, μὴν ξέροντας τί να κάνει.

Έν τούτοις, δέν κράτησε ή άμηχανία του πολύ. Άν το κολλιέ άνηκε στον κ. Φέρρυμαν, γιατί αυτός να μὴν τώχη στο σπίτι όπου μένει, άλλά να το έχη άφημένο μέσα σε μιά τόσο περιέργη κρύψη και στο σπίτι του έγκληματος; Επί πλέον, δέν μπορούσε αυτός να έχη στην κατοχή του μαργαριτάρια αυτής της αξίας; Άσφαλώς, λοιπόν, το κοσμημα θάταν του δωρος Μόφφρετ, που ποιός ξέρει με τί έκβιασμούς το απέκτησε και ο όποιος το έκρυψε, επί το άσφαλέστερον, στο σπίτι του κ. Φέρρυμαν.

Ξαφνικά όμως, ο Α. Φάντασμα σταμάτησε τους συλλογισμούς του, έσθυσε το κλεφτοφάναρό του και πήγε να μαζεψή σε μιά γωνιά της βιβλιοθήκης. Έίχε άκούσει ύποπτο θόρυβο απ' έξω.

Έμεινε για λίγο άκίνητος στη θέση του και κατόπι προχώρησε σιγά-σιγά προς την πόρτα. Πήγε να την άνοιξη. Ήταν κλειδωμένη!... Ο Α. Φάντασμα διευθύνθηκε κατόπι προς τα δύο παράθωρα, άλλά είδσε

κάτω δύο άστυφύλακες να κόβουν βόλτες με τα βλέμματα καρφωμένα στα παράθωρα αυτά. —Πιάστηκε στην φάκα... μουρμούρισε ο νεαρός κακοποιός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΜΕΡ

Δέν ήταν ή πρώτη φορά που ο Α. Φάντασμα βρισκότανε σε παρόμοια θέση. Γι' αυτό δέν τρόμαξε διόλου άπεναντίας, εύχαριστήθηκε, θα λέγαμε, γιατί άγαπούσε πάντα τις έντονες συγκινήσεις. Κατέφυγε λοιπόν στην γωνιά του και περιμένε. Κάποιος άμπαϊνε σε λίγο, ποιός όμως; Ο Σούμερ ή ο δωρ Μόφφρετ;

Δέν πέρασε ένα λεπτό και ή πόρτα άνοιξε. Το φως ένος κλεφτοναρρου έπεσε την ίδια ώρα στο πρόσωπό του και σχεδόν άμέσως έπειτα άκούστηκε μιά βαρεία φωνή να λέγει:

—Το φως, παρακαλώ, κ. Φέρρυμαν.

Ο Α. Φάντασμα δέν είχε καμμιά άνάγκη να περιμένει να φωτισθώ ή αίθουσα για να δώ ή ήταν... ο φίλος του Σούμερ. Τον είχε μωρισθώ προτού άκούη μιλής... Πίσω από τον περιώνυμο άστυνομικό που προχωρούσε μ' ένα μεγάλο περίστροφο στο χέρι, έρχόταν ένας έπιθλητικώτατος πόλιςμαν και από πίσω του ο κ. Φέρρυμαν, ώχρότερος από το συνηθισμένο του και ο "Άξελσον πιο κυρτωμένος και τρομαγμένος από άλλοτε.

—Μείνε εσύ στην πόρτα, Κάρριγκαν, διέταξε ο Σούμερ τον πόλιςμαν. Και στρεφόμενος προς τον Α. Φάντασμα: —Μπορεί να είσαι έξοχος μ' αυτά που φοράς, άλλά δέν με γελάς. Σε άνεγνώρισα, Μάρτεν Ντάλ!... —Ντάλ... Ντάλ... έκανε κατάπληκτος ο κ. Φέρρυμαν. Μά έτσι έλεγον και τον τζέντλεμαν που ήλθε και με βρήκε χθές, όπως σας είπα. Δέν φαντάζομαι να... —Είναι ο ίδιος, έκανε ο Σούμερ, σαρκαστικά.

Ο κ. Φέρρυμαν όμως έδίσταζε να πιστέψη. —Μά ο άλλος, είπε, ήταν πιο ψηλός και φαινόταν... —Το ξέρω, άπάντησε ο Σούμερ, είναι ο Μάρτεν Ντάλ!

Ήταν, όμως, τώρα και ή σειρά του Α. Φάντασμα να μιλήσει. Έκανε, λοιπόν, μ' ένα ύφος γεμάτο άπορία: —Μάρτεν Ντάλ. Δέν σας καταλαβαίνω, κύριε έπιθεωρητά!

—Έλα, έλα, Ντάλ! Άφησε κατά μέρος τα άστεία!... έκανε ο Σούμερ. —Και πάλι δέν σας καταλαβαίνω, κ. έπιθεωρητά! έπέμεινε ο Α. Φάντασμα. —Θά με καταλάβης καλά, σάρκασε ο Σούμερ, όταν σε λίγο σου πέρσω τις χειροπέδες. Άρκετά παίξαμε ως τώρα. Αυτή τη φορά σε κρατώ!

Και στρεφόμενος προς τον κ. Φέρρυμαν: —Θέλετε, σας παρακαλώ, να δητε άν το κολλιέ είναι στη θέση του; Ο κ. Φέρρυμαν προχώρησε ως την κρύψη που είχε μείνει άνοικτή και έχωσε το χέρι του μέσα. —Δέν είναι μέσα.

Ο Σούμερ τότε, προχώρησε, προ-

τινόντας το περίστροφό του και σαρκάζοντας πάντοτε:

—Δυστυχισμένε φίλε μου, έκανε άπευθυνόμενος προς τον Μ. Ντάλ, δέν κατάλαβες λοιπόν, ότι τα μαργαριτάρια αυτά ήταν μιά παγίς; — — —

Η έκπληξη του Μ. Ντάλ δέν κράτηλε πολύ.

—Παγίς; Έκανε άπαντώντας στον Σούμερ. Άλήθεια, κ. έπιθεωρητά, μεταχειρίζεστε έκφράσεις πολύ πειριέργες.

—Δέν τ' αφήνεις τώρα τ' άστεία, Μάρτεν; Έκανε ο Σούμερ. Κε Φέρρυμαν, ξανακτυπάτε, σας παρακαλώ, μήπως υπάρχει τίποτε άλλο μέσα στην κρύψη.

Ο κ. Φέρρυμαν ξανάχωσε το χέρι του και σε λίγο το άνέσυρε κατάπληκτος. Είχε πιάσει ένα έπισκεπτήριο. Ο Σούμερ το πήρε και καγχάζοντας:

—Το περίμενα! είπε. Είναι το σύστημά του, θέλετε τώρα να τον ψάξετε τον φίλο; Μή φοβήθε, τον κρατώ έγώ καλά κάτω από το περίστροφό μου.

Ο κ. Φέρρυμαν προχώρησε διατακτικά. Μ' ένα πήδημα, όμως, ο Α. Φάντασμα βρέθηκε χωρνωμένος πίσω από το μεγάλο γραφείο της βιβλιοθήκης.

Ο κ. Φέρρυμαν κτύταξε τρομαγμένος τον Σούμερ. Αυτός στράφηκε προς τον νέο:

—Ντάλ, δέν κερδίζεις τίποτε μ' αυτή σου την τακτική. Την ξέρω βέβαια καλά και την καταλαβαίνω άκόμη κάλλιτερα, θέλεις να κερδίσης καιρό, άλλά σε βεβαιώ ότι σήμερα δέν έχει καμμιά πέρσση. Σ' έχω καλά πιασμένο. Και θά φυλακισθής μιά χαρά, γιατί κατηγορεύσαι επί φόνω.

—Επί φόνω!; Έκανε κατάπληκτος ο Α. Φάντασμα.

—Μάλιστα. Έχεις σκοτώσει την Κα Φέρρυμαν.

—Την Κα Φέρρυμαν; Έγώ!... Έκανε επί μάλλον και μάλλον έκπληκτος ο Μ. Ντάλ.

—Μὴν κάνης και τον έκπληκτο τώρα, παρητήρησε ο Σούμερ. Ήσουν εδώ την νύχτα του φόνου. Το χρυσό δαχτυλιδάκι των «Βερονάς» που κρινίσεις σε πρόδωσε... Πές μου τώρα, πώς ήξερες ότι τα μαργαριτάρια ήσαν κρυμμένα εδώ μέσα;

Ο Α. Φάντασμα σιωπούσε.

—Δέν άπαντάς; Έκανε θυμωμένος κάπας ο Σούμερ, τα μαργαριτάρια αυτά τα φορούσε ή Κα Φέρρυμαν την νύχτα του φόνου. Ο κ. Φέρρυμαν τὰ άνεγνώρισε. Τα είχε πάρει μαζί της ή γυναίκα του όταν έφυγε. Κάτι φωτίσθηκε μέσα στο μυαλό του Α. Φάντασμα. Ήταν πιά βέβαιος ότι το κολλιέ δέν άνηκε στον δωρ Μόφφρετ.

—Ω! Έκανε ο κ. Φέρρυμαν, πολύ λίγο με ενδιαφέρουν τα μαργαριτάρια, μίστερ Σούμερ. Έγώ θέλω να τιμαρωθώ ο φονιάς της άτυχης γυναίκας μου. Δέν θά ήσυχάσω ποτέ άν δέν γίνη αυτό, πρόσθεσε κυτάζοντας άγρια τον Ντάλ.

—Απατάσθε, κύριε, έκανε αυτός. Σας όρκίζομαι ότι δέν σκότωσα έγώ τη γυναίκα σας!

—Τότε πώς ήξερες που βρίσκονται τα μαργαριτάρια;... —Σεις πώς ξέρατε ότι θα έρχόμουν άπόψε εδώ; ρώτησε, αντί ν' άπαντήση ο Α. Φάντασμα.

—Ο κ. Φέρρυμαν μου άνεκοίνωσε την έπίσκεψη του... έντιμώτατου μίστερ Μ. Ντάλ, έγώ κατάλαβα ά-

μέσως περί τίνος πρόκειται και περιμένα ότι θα είχαμε και έπίσκεψη του Α. Φάντασμα. Δέν είπα τίποτε του κ. Φέρρυμαν, άλλά τον προειδοποίησα ότι θα είχε μιάν άκόμη άπροόπτες έπίσκεψεις και ότι έπρεπε να έπαυρυνώμε. Όπως βλέπετε τα πράγματα είναι πολύ άλλά!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

Ο Α. Φάντασμα σκέφθηκε. Η θεωρία του άστυνομικού παρουσιάζε πολλά άσθενη σημεία, πάντως, όμως έν τω συνόλω της άποτελούσε μιά σοβαρή κατηγορία. Έντούτοις και την φορά αυτή δέν άπήντησε στον Σούμερ.

—Θά μου πής, τώρα, πώς ήξερες ότι τα μαργαριτάρια ήσαν μέσα σ' αυτήν την κρύψη; Έκανε ο Σούμερ έν συμπεράσματι.

Ο Α. Φάντασμα χαμογέλασε: —Μά δέν παραδέχθηκα για να σας έγώ τα μαργαριτάρια για να σας άπάντησω και σ' αυτό που μου έρωτάτε!... έπιτρέψτε μου, όμως, ύστερ' από τις τόσες έρωτήσεις που στερ' από τις τόσες έρωτήσεις ήμου κάνατε έσεις, να σας άποτείνω και έγώ μίαν: πώς ο δολοφόνος ήκα ής κρύψης; Άν σκότωσε την Κα Φέρρυμαν για να την ληστεύση, θά κτύταζε πώς να φύγη με το κολλιέ.

Πώς συνέβη όμως, να πάρη την άπόφαση να το κρύψη εδώ μέσα και το πιο σπουδαιότερο, πώς κατόρθωσε μίσα στην βία του, να άνακαλύψη την κρυφή αυτήν, που ή άνακάλυψη της θα έπρεπε να είναι ζήτημα λυψή της θά έπρεπε να είναι ζήτημα χρόνου και μελέτης;

—Ω! Έκανε ο Σούμερ, ο Α. Φάντασμα έχει μιά μύτη φοβερή! Οττασμαινεται τά πάντα και τά άνακαλύπτει άμέσως!...

—Τόν κολακεύετε τον Α. Φάντασμα, είπε ο Μ. Ντάλ, άλλά ήπτε μου για πιο λόγο να άποφασίση ο φονιάς να κρύψη τα μαργαριτάρια εντός μιάς μέρας, αντί να τα πάρη μαζί του; Ο Σούμερ έμεινε για λίγο άφωδός.

Ο Σούμερ έμεινε για λίγο άφωδός. Η έρώτησις του Α. Φάντασμα τον έιγε φέρε σε μεγάλη άμφιβολία. Έπίσης άμέσως στον κ. Φέρρυμαν είχε γεννηθώ ή άμφιβολία.

—Μου φαίνεται, είπε στο αυτί του Σούμερ, πώς ο άνθρωπος αυτός έχει δίκιο. Η θεωρία σας, ύστερ, απ' αυτά που μίς είπα, καταρρέει.

Ο Σούμερ, όμως, που είχε θρηνη άπάντηση κούνησε το θάρύ του κεφάλι και είπε:

—Διόλου. Άποκλείεται δηλαδή ο φρουρός άστυφύλαξ να άντελήφθη τίποτε το ύποπτο, και να χτύπησε την πόρτα. Από μέσα φυσικά, κανείς δέν τον άντελήφθη ούτε και τον άνοιξαν, και ο άστυφύλαξ άπομακρύνθηκε ήσυχος. Ο δολοφόνος άκρύνθηκε ήσυχος. Ό δολοφόνος άκρύνθηκε ήσυχος. Ό δολοφόνος άκρύνθηκε ήσυχος. Ό δολοφόνος άκρύνθηκε ήσυχος.

—Όχι, δέν είναι έτσι! Έκανε, άτάραχος πάντοτε ο Α. Φάντασμα. —Άλλά τότε, ποιός σκότωσε την δυστυχισμένη τη γυναίκα μου; ρώτησε ο κ. Φέρρυμαν.

—Ζήτηστε τον δωρ Μόφφρετ, είπε άλλά ο Μ. Ντάλ.

—Το δόκτορα, τί... έκανε ο Σούμερ.

—Περιέργω πράγμα, παρητήρησε ο κ. Φέρρυμαν. Ο κ. Μάρτεν Ντάλ, περί του όποιου σας είπα, μου άνεφερε κι' αυτός για κάποιον δωρ Μόφφρετ. Άν λοιπόν, ο χθεσινός μου έπισκέπτης με τον άποφινώ, είναι ένα και το αυτό πρόσωπο, πώς να πιστέψω πώς αυτός ο δωρ Μόφφρετ ήταν άλλώς μιά πρόφαση.

—Άσφαλώς! Έκανε ο Σούμερ. Ο φιλαρσχος μας έκοβε βόλτες γύρω από το κολλιέ! Κάρριγκαν, έκλεισε καλά την πόρτα.

—Μάλιστα, άρχηγέ, έκανε ο άστυφύλαξ. —Βάλε τότε το κλειδί στην τσέπη σου και έλα να μίς πέρσσης τις χειροπέδες σ' αυτόν εδώ τον κύριο. Άρκετά κουβεντιάσαμε μαζί του!

—Πολύ καλά, άρχηγέ! Και ταυτόχρονας ο άστυφύλαξ έπλησίασε και έπιασε από τα μπράτσα τον Α. Φάντασμα.

Με δύναμη όμως άπίστευτη για την λεπτή σωματική του διάπλαση, ο Α. Φάντασμα άπόθησε τον άστυφύλακα και κατόπι ώρμησε προς την άπέναντι γωνία, όπου ώχυρώθηκε, τοποθετώντας μπροστά του μιά βαρεία πολυθρόνα. Όλα αυτά είχαν γίνει σε διάστημα δευτερολέπτων.

—Βλάκα, βρυχήθηκε ο Σούμερ. Τι νομίζεις, ότι θα κερδίσης έτσι; Κάρριγκαν, πέρσσε του σου είπα, γρήγορα τα σιδερά σου!...

Ο άστυφύλαξ έβγαλε από την τσέπη του ένα ζευγος βαρείες χειροπέδες και κρατώντας με τ' άλλο χέρι το περίστροφό του, έκανε να προχωρήσει. Την ίδια ώρα όμως, ο Σούμερ του φώναξε:

—Φυλάξου!...

Τι είχε συμβή; Ο Α. Φάντασμα είχε βάλει το χέρι στην τσέπη. Άντί του περιστρόφου όμως που όλοι περιμένα, ο Μ. Ντάλ έβγαλε την ταμπакιέρα του, έπήρε ένα τσιγάρο, το άναψε και άρχισε να καπνίζει άπολαυστικώτατα.

Όλοι έμειναν κατάπληκτοι, άλλά και φοβισμένοι. Δέν τολμούσαν να τον πλησιάσουν. Το τσιγάρο αυτό, που το άναμά του θα είχε, όπως φαίνεται, έναν καταχθόνιο σκοπό, τους τρόμαξε όλους περισσότερο από ένα γεμάτο περίστροφο.

Μόνον ο Μ. Ντάλ χαμογέλοσε σαρκαστικά. Αυτός άλλως ήθελε να κερδίση καιρό. Και ένα λεπτό άκόμη, έστω. Μέσα στο λεπτό αυτό θα εύρισκε ίσως μόνος τον τρόπο να ξεφύγη ή θά του έδιναν οι άλλη την εύκαιρία.

—Το ξέρω αυτό το κόλπο του τσιγάρου, έκανε ο Σούμερ, για να δώση στους άλλους θάρρος.

—Σούμερ, είσαι γελοίος! άπήντησε ήσυχος ο Μ. Μάρτεν. Δέν μ' αφήνει ήσυχος, ούτε ένα τσιγάρο να καπνίσω; Ποιός ξέρει άν δέν θάταν το τελευταίο;

—Όλοι περιμένα, άφανοι. Λες και ο νεαρός έκείνος κακοποιός τους κρατούσε κάτω από μιά άκατανίκητη γοητεία.

Όταν ο Μ. Ντάλ τελείωσε το τσιγάρο του, το πτάχξε σε μιά γωνιά και βγήκε από το χαρτώμα σου, λέγοντας:

—Σούμερ, σ' εύχαριστώ που μ' άφησες να καπνίσω, άλλά σου έπαναλαμβάνω ότι είσαι ένας ήλιθιος.

Και πλησιάζοντάς τον περισσό-

τερο:
 —Είσαι ιδιοφυία στην γκάφα. Είσαι όμως αστυνομικός και τ'ό έπιπεδον της νοημοσύνης σε σ'ας δέν ύπηρεε -ποτέ αρκετά ύψωμένο. Προ σπάθησα, αλλά άδικα να σε συμ- ρωφώσω! Είσαι ασυμμόρφωτος...
 —Ακουσε όμως εδών...
 Και προχώρησε μερικά βήματα άκόμη, τόσα, όσα του έφθαναν για να αισθανθών την κώνη του περι- στρόφου του Σούμερ επάνω στο στο- μάχι του:

—Αν με συλλάβης σήμερα, θά διαπράξης την μεγαλύτερη γκάφα της αστυνομικής σου ζωής, γιατί δέν θά συλλάβης ποτέ τον δολοφόνο της Κας Φέρρυμαν.
 —Και δέν μάς λές ποιός είναι αυτός ο δολοφόνος; Έκανε ο Σούμερ σαρκαστικά.
 —Νάτος!... είπε ο Μάρτεν. Ντάλ άπό έμα, δείχνοντας τον "Άξελσον.
 Και όρμώντας, έπιασε τον ύπηρε- τη από τ'ό χέρι. Και τον κύτταζε σάν χαζός.

—Αυτός! Έκανε ο Σούμερ. "Όχι Ντάλ, τ'ό κόλπο σου δέν πιάνει. Θέ- λεις άπλώ να κερδίσης καιρό.
 —Δέν με πιστεύετε, λοιπόν; Έκανε ο Λωποδύτης Φάντασμα. Τώρα θά ι- δήτε.
 Και σκύβοντας σ' αυτό του "Ά- ξελσον, του είπε σιγά, τόσο σιγά ό- μως, ώστε να τον άκούσουν και οι άλλοι:

—"Έλα, λοιπόν, πές τους δυό λό- για για εκείνον την μίς Κόνγου- χι!"
 "Ο "Άξελσον κύτταζε τον νέο τρο- μαγμένος. "Η ταραχή του αυτή, δέν διέφυγε βέβαια την προσοχή του Σούμερ που κύτταζε προσεκτικά τον Μάρτεν Ντάλ, σάν νάθελε να εισδύση στο βάθος της σκέψέως του.

Και τότε έγινε κάτι που κανείς δέν τ'ό περίμενε, κάτι τ'ό φοβερό κα- ταπληκτικό. "Επωφελοόμενος ο Λ. Φάντασμα της γενικής χαζομάρας του έπικρατούσε εκείνη την ώρα μέ- σα στο δωμάτιο, έδωκε μια δυνατή πρωξιά του "Άξελσον πρός τ'ό μέ- ρος του Σούμερ. "Ο ύπηρετής έπεσε επάνω στον παχύσαρκο άξιωματικό με δύναμη και οι δυό δέ εδρέθηκαν κάτω βογγώντας. Πρώτος σηκώθη- κε ο Σούμερ άφρίζοντας και με τ'ό περίστροφο στο χέρι, ένών ο Κάρρι- γκαν πήγε κι' έφραξε με τ'ό σώμα του την πόρτα.

—Πιάστε τον! άκούστηκε λαχανι- ασμένη ή φωνή του Σούμερ.
 "Ο Κάρριγκαν που είχε συνέλθει έντελώς από την κατάπληξή του, ώρμησε επάνω στον Μάρτεν Ντάλ. Αυτός, όμως, με ένα πλάγιο βήμα του ξεφυγε και βρέθηκε με την ρά- χη πρός τον τοίχο. "Ενας μικρός ξηρός κρότος άκούστηκε και τ'ό δω- μάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι.
 —Την πόρτα! ούρλιασε ο Σούμερ. Μην τ'ό αφήσετε!...

"Ο κρότος σπαζομένων γυαλιών του σκέπασε την φωνή.
 —Τ'ό παράθυρο! φώναξε τώρα ο Σούμερ, πασπατεύοντας μέσα στο σκοτάδι. Θά μάς φύγη από τ'ό παρ- άθυρο! Φέρρυμαν, γρήγορα τ'ό φάρε!...

Την ίδια ώρα τ'ό δωμάτιο φωτί- στηκε πάλι άπλετα.
 —Τ'όν πιάσαμε! άκούστηκε μιά φωνή άπ' έξω.
 "Ο Σούμερ έτρεξε πρός τ'ό σπα- σμένο παράθυρο και είδε δυό άστυ- φύλακες να έχουν ριχμένο κάτω έ- ναν με πολιτικά. "Ο έπιθεωρητής

ανένυσσε με άνακούφιση. Και δ- πως τ'ό παράθυρο δέν ήταν πολύ ψη- λό, δρασκέλισε μ' όλο του τ'όν όγκο τ'ό κούφωμα και πήδησε έξω. Μιά κραυγή λύσης όμως του ξεφυγε ό- ταν πλησίασε και είδε τ'ό πρόσωπο του συλληφθέντος.
 —Μιά αυτός είναι ο "Άξελσον! φώναξε άφρίζοντας. Τί γυρεύεις έ- σ'ό εδών;

—Κι' έγώ δέν ξέρω, άπήντησε ο γέρος άνασηκνόμενος και σιάζον- τας τ'ά ρούχα του. Κάποιος μ' άρπα- ξε ξαφνικά και με πέταξε έξω από τ'ό παράθυρο σάν τσουβάλι!...
 —Γρήγορα επάνω!... διέταξε ο Σούμερ.
 "Όταν όμως έφθασε στην βιβλιο- θήκη, βρήκε την πόρτα άνοιχτή και τον κ. Φέρρυμαν πεσμένο, πτώμα σωστό, σε μια πολυθρόνα νά σκουπίζη τον ιδρώτα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΤΟ ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΝ ΤΟΥ ΔΟΡΟΣ ΜΟΦΕΤ

Την άλλη μέρα, στή μιά τ'ό με- σημέρι, ο Σούμερ έμπαινε στο ίδιο έστιατόριο όπου τον είδαμε να μπαίνη και την άλλη εκείνη φορά, λίγο προτού συναντηθών ο Μ. Ντάλ με την μίς "Αδέλα Καίηστλ.
 Στρώθηκε στο συνηθισμένο του τραπέζι και παρήγγειλε:
 —Ζωμό, δυό σ'όγα όμελέττα, ρο- μπιφ με πατάτες, σπαράγγια... και γρήγορα!

Σε λίγο κατεβρόχιζε με βουλι- μιά... τ'ό μικρό αυτό γεύμα.
 —Καλή όρεξη, Σούμερ! άκουσε ξαφνικά πίσω του μια φωνή.
 "Ο άστυνομικός στράφηκε έκπλη- κτος.
 —Μά για τ'όνομα του Κυρίου, έκα- νε, με τ'ό στόμα γεμάτο, από πού έρ- χεσαι Ντάλ;
 —"Από τ'ό σπίτι μου.
 Φρεσκοζυρισμένος, δροσερός και κομφότατα ντυμένος ο Μάρτεν Ντάλ, έδινε την έντύπωση ότι είχε περάσει μιά πολύ ήσυχη νύχτα στο κρεβάτι του, άμέριμνος και χωρίς σκέ- ψεις. Και καθώς ο Σούμερ τον κύτ- ταζε πάντα κατάπληκτος:

—Τί με κυττάς έτσι; "Έχω λίγο κέφι σήμερα και βάλληκες να μου τ'ό χαλάσης πάλι;
 Κάθισε απέναντί του και φώναξε:
 —Γκαρσόν! Έναν κατάλογο παρα- καλώ.
 Και ένών ο Μ. Ντάλ συνεβουλεύετο τ'ό "μενού", ο Σούμερ έξηκολού- θησε:

—"Όλη την ήμέρα οι άνθρωποι μου έσένα ζητούσαν!
 —Τί κρίμα, έκανε ο Μ. Ντάλ. "Αν τ'ό ήξερα, θά σου έστελνα νέα μου. Δέν έχει σήμερα τίποτε τ'ό ιδιαίτερο ο κατάλογος... Τί άλλα νέα, Σού- μερ;
 —"Ω! τίποτε, έκανε ο Σούμερ κατακόκκινος από την νευρική βία με την όποία έτραγε. Πές μου όμως, Μάρτεν, θάμουν πολ'ύ περιέργος να μάθω πού ήσουν πές την νύχτα από τις δυό μέχρι την αύγη;
 —Αιωνίως περιέργος!... Έκανε ο Μ. Ντάλ.

Κύτταζε την όμελέττα που του έ- φεραν και άφοδ την βρήκε ίκανοποι- ητική, πρόσθεσε:
 —"Αφήσέ με να σκεφθώ. Ποδ ή- μουν χθές την νύχτα, αί;... Ποδ ή- μουν, αλήθεια; Ποδ ήμουν; "Α! βρήκα: στο κρεβάτι μου!
 —Λές ψέμματα, Ντάλ!
 —"Έτσι λές; Για σ'ότσουν να σκε-

φθώ καλλίτερα. Λοιπόν, ναί, πήγα και έκανα έναν περίπατο πεζή, ως τ'ό Τράφαλγαρ Σκούαρ. Έιχε ένα ώραίοτατο φεγγάρι!...
 —Ναί, ένα πολ'ύ ώραίο φεγγάρι, γρύλλισε ο Σούμερ, ρίχνοντας ένα χαρακτηριστικό βλέμμα του φίλου του.
 Κι' ύστερ' από λίγο:
 —Δέν μου λές, όμως, πώς ήταν τ'ό φεγγάρι; Πανσέληνος, ήμισέληνος ή νέο;
 —Μου φαίνεται πώς και τ'ά δυ' μαζί!...
 —Κοροϊδεύεις, Μάρτεν!...
 —Και σ'ό τί κάνεις τόση ώρα;...
 —"Ωστε;
 —"Ωστε, δέν ήμουν παρά στο κρεβάτι μου χθές την νύχτα... και άφήσέ με να φάγω την όμελέττα μου, γιατί με τ'ό να σου άπαντ'ό θά μου κρυσώη!

—Δέν σε πιστεύω...
 —Τ'ό ότι θά κρυσώη ή όμελέττα μου;
 —"Όχι, αλλά πώς πέρασε την νύ- χτα στο κρεβάτι σου.
 —Λυπούμαι πολ'ύ, Σούμερ, αν δέν μπόρεσα να σε πείσω, αλλά σου έ- παναλαυβάνω ότι θέλω να φάγω κι- όλας. Δέν μου λές, όμως, γιατί με ρωτάς;
 —Γιατί;... Αί, ρωτάς γιατί;... Σ'αν να μην τ'ό ξέρης!
 —Πάλι τ'ά ίδια! Και πού θέλεις να τ'ό ξέρω; Μήπως τ'ό είδα στον ύπνο μου;
 —"Ακουσε, λοιπόν πές βράδυ ο Λωποδύτης-Φάντασμα τάκανε πάλι μούσκεμια!
 —"Όχι!...
 —Ναί, ναί. Την ώρα που εσύ... κοι- μώσουν στο «κρεβάτάκι» σου...
 —Και τί έκαμε, διηγήσου μου γρή- γορα, γιατί φλέγομαι από την έπι- θυμία να μάθω.
 —Και τί δέν έκανε! Τ'ό σπουδαιό- τερο όμως από όλα ήταν ότι μάς ξε- φυγε και πάλι!...

"Ο Μάρτεν Ντάλ έβαλε τ'ά γέλια, αλλά τόσο δυνατά, ώστε όλοι οι πε- λάται τ'ό έστιατορίου γύριζαν και τους κύτταζαν. "Ο Σούμερ είχε γί- νει κατακόκκινος σάν άστακός.
 —Γιατί γελάς, γρύλλισε, σου φαί- νεται άστείο;
 —Τρομερά! Δέν περίμενα βέβαια να γίνουν τ'ά πράγματα διαφορετι- κά, αλλά πάντως μου φαίνεται τόσο άστειος ο τρόπος με τ'όν όποίο σου την φέρνει πάντα ό... άσπονδος αυτός φίλος σου! Για διηγήσου μου, όμως.

"Ο Σούμερ του άφηγήθηκε, όχι βέβαια, μ' όλες τις λεπτομέρειες την νυκτερινή του περιπέτεια.
 Καθώς μιλούσε, κύτταζε προσε- κτικά τον Μ. Ντάλ στο πρόσωπο. Τά χαρακτηριστικά του νεαρού άριστο- κράτη παρέμεναν άκίνητα και ά- παθη.
 "Όταν ο Σούμερ τελείωσε, είπε:
 —"Ωστε αυτό, έ; Και σου ξεφυγε πάλι!
 —Ναί! Ποδ θά μου π'όη όμως! Έ- κανε ο Σούμερ με μάτια άγρια, σάν νάταν εκείνη ή ώρα.
 —Θά τ'όν πιάσης!... "Ε; Έκανε ο Μάρτεν Ντάλ μ' ένα έλαφρό χαμό- γελο.
 —"Ασφαλώς!
 —"Ας αφήσουμε, όμως, τ' άστεία. Πιστεύεις σοβαρώς ότι ο Λ. Φάντα- σμα έχει σκοτώσει την Κα Φέρρυ- μαν;
 "Ο Σούμερ σκέφθηκε βαθεία προ- τ'ό άπαντήση.
 (Συνέχεια στο έπόμενον)

'Ο γάμος της Μέρλ 'Ομπερόν

«'Η οικογενειακή εύτυχία εί- ναι τ'ό μόνο μου ιδανικό.»

'Η Μέρλ 'Ομπερόν και ο άντρας της 'Αλέξαντρ Κόνρτα την ήμέρα των γάμων τους.

ΟΤΑΝ, πρ'ό δυό μηνών, ή διά- σιμος 'Αγγλίσ ήθοποιός του κινηματογράφου Μέρλ 'Ομπε- ρόν επέστρεψε στο Λονδίνο, ό- ρες οί φίλες περι τ'ό προσεχούς γάμου της με τ'όν μέγαν Ούγγρον σκηνοθέτην 'Αλέξανδρον Κόνρτα δι- εφεύσθησαν. Ποτέ, όμως, δέν ύπαρ- χει κανός χωρίς φωτιά. Και άπε- φάσισα να θέσω τ'όν δάκτυλον επί τ'όν τύπον τ'ων ήλων! 'Η Μέρλ ξε- κουραζόταν, ύστερ' από συνεχή έν- τατική δουλειά πολλών μηνών και δέν ήθελε να δεχθών δημοσιογρά- φους. Κατάρθρωσα ώστόσο να της π'όρω συνέντευξη.

Τά μετέπειτα γεγονότα επιβεβαίω- σαν κατά τ'όν πιό άπροσδόκητον τρό- πο αυτό που μου είχε πεί ή Μέρλ σ' αυτή τ'ή συνέντευξη. 'Ο γάμος της με τ'όν 'Αλέξανδρον Κόνρτα έγινε στις 'Αντίμ της Κωνής 'Ακτής. Και οι δηλώσεις που μου είχε κάνει εδών και λίγες έβδομάδες, παίρνουν σήμερα ένα χαρακτηρισμό περιέργον.

Πιστεύω ότι ή Μέρλ 'Ομπερόν εί- ναι μια από τις ώραίστερες γυναι- κες που είδα στη ζωή μου. Τ'ό ψιλμ πετυχαίνει πάντοτε να άμφραίνη τ'ά πρόσωπα και να κρύβη ώρισμέ- νες άτέλειες. 'Εν τούτοις, όταν πρό- κεται για μια τέλεια όμορφιά, τότε τ'ό φιλμ είναι άνίκανο να την άπο- δώση πιστά. "Όπως συμβαίνει με την Μέρλ. Μονάχα τ'ό έγχρωμο φιλμ είναι δικαιότερο μαζί της. 'Αναδει- κνύει περισσότερο τ'ό γυαλιστερό βελούδο τ'ων άμυγδαλωτών ματιών της, τις βαθυκύανες σκιές τ'ων μαύ- ρων μαλλιών της και την διαφανέ- στατη έπιδερμίδα της.

Οι πολ'ύ μεγάλες όμορφίες προκά- λουν ένα είδος δειλίας στους άνδρες πρ'ό τ'ή αντίκρυσουν. 'Η όμορφιά τ'ής Μέρλ 'Ομπερόν είναι σχεδόν συγκι- νητική στην άπλοτήτά της.
 'Η Μέρλ αγόρασε τελευταίως ένα σπίτι κοντά στην Μπαίκερ Στρήτ, τ'ή θρυλική όδ'ό όπου έμενε ο Σέρ- λοκ Χόλμς. Τά παράθυρα του σπιτι- ού της βλέπουν στο Ρέντζενς Πάρκ, ένα από τ'ά καλλίτερα του Λονδί- νου. Τά σχέδια τ'ων έσωτερικών με- ταρρυθμίσεων τά έκανε μόνη της.

Σ' αυτό τ'ό σπίτι μέσα είχα την εύτυχία να γίνω δεκτός από την συμπαθή βεντέττα. 'Αντίθετα πρ'ός την πολυτέλεια του έσωτερικού, ή έξωτερική όψη του άκινήτου είναι

πολύ άπλη και μετριόφρων. Μονάχα μερικές Ρόλλς-Ρόϋς μαρτυρούν την ευμάθεια τ'ων κατοίκων της μικρής σ'ότης άδιεξόδου. Τ'ό πάτωμα όλων τ'ων δωματίων είναι σκεπασμένο με βαρεία χαλιά της 'Ανατολής. "Ενας άνοιξιάτικος ήλιος φωτίζει τ'ους τοί- χους του σπιτιού, με τ'ά τρυφερά χρώματα. Τεράστια βάζα γεμάτα λουλούδια προσδίδουν στα δωμάτια ένα τόνο χαρούμενης και γελαστής ζωής. Παρατηρώ ότι τ'ά όρχεοειδή καταλαμβάνουν την πρώτη θέση.

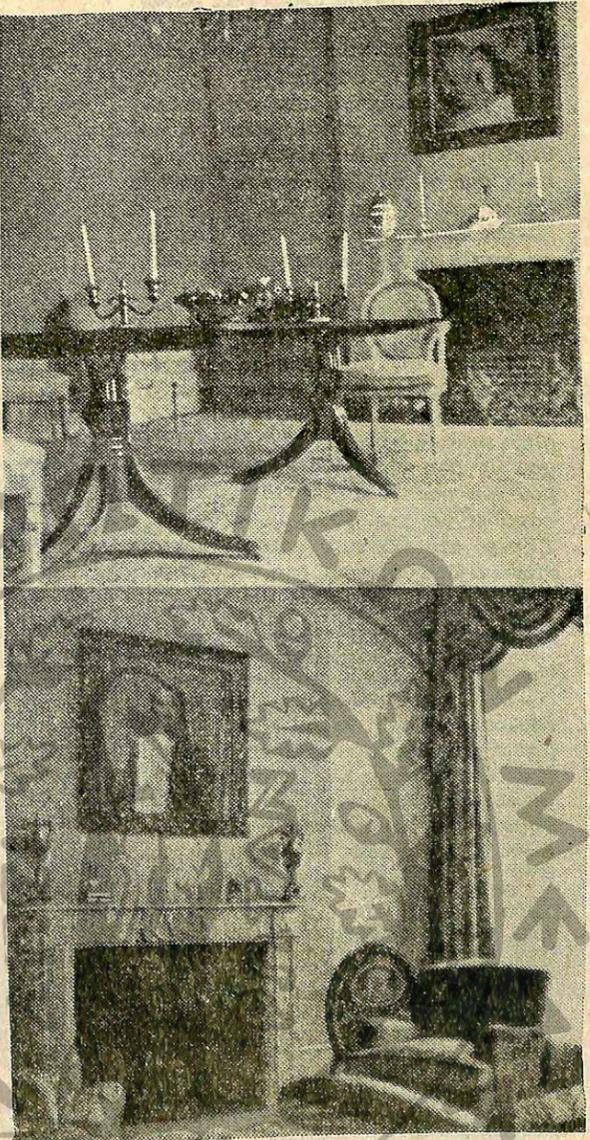
—ΦΒ—

Τη μέρα που έγι- να δεκτός από την Μέρλ 'Ομπερόν, φο- ρούσε ένα άπλό φο- ρηματάκι από μαύρο σάτεν κι' ένα κασκόλ άσπρο, που τ'ό συγ- κρατούσε μια μεγάλη μαργαριταρένια καρ- φίτσα. Δέν είδα πάνω της τίποτε από την κλασική "στάρ", ούτε τ'ό φουσκωμένο ύ- φος, ούτε την προσ- ποιητή άφελεια. Μου φάνηκε τελείως φυ- σική.

Στην έρώτησή μου, μου θύμισε με συντο- μιά τ'ή ζωή της και τ'ή σταδιοδρομία της.
 —Τ'ό άληθινό μου ό- νομα είναι Μέρλ 'Ο Μπριν Τόμσον. Γενή- θηκα στο 1911 στην Τασμάνια, τρεις μη- νες μετά τ'όν θάνατο του πατέρα μου, που ήταν άξιωματικός του άγγλικού στρατού. Τ'ά παιδικά μου χρόνια τ'ά πέρασα κοντά σ' ένα θείο μου, στη Βομβάη και στην Καλκούττα. "Όταν έ- γινα δέκα έφτά χρ'ό- νων, ο θείος μου μ' έ- φερε στην Εδσάπη. Δέν θέλησα πιά να έσαναγυρίσω σ'ότα 'Ιν- δία. 'Ο θείος μου έ- πέστρεψε μόνος του και με άφησε ένα εί- σιτήριο επιστροφής «για κάθε ένδεχόμε- νον». Τ'ό πούλησα χω- ρίς άργοπορία τ'ό εί- σιτήριο αυτό. Κι' ύ- στερα, πάλαιψα πολ'ύ για να κερδίσω τ'ή ζωή μου. "Έκανα σερ- βιτόρα σ' ένα ρεστο- ράν, ύστερα έγινα φι- γκυκάντ.

—Πώς, πετύχατε τ'όν

πρ'ότο σας ρόλο;
 —Μιά μέρα με είδε στο ρεστοράν του στούντιο ο 'Αλέξανδρος Κόνρτα. Μ' έβαλε και γύρισα μερικές δοκι- μαστικές σκηνές, ύστερα μου προ- σέφερε ένα συμβόλαιο. 'Ο πρ'ότος μεγάλος ρόλος μου ήταν στην ται- νία του «'Ερρίκου θου», όπου ένε- σάρκωσα την "Άννα Μπολέυν.
 »Μέχρι τότε, όμως, είχα πολ'ύ ά- γωνισθών. Δέν είχα ποτέ αρκετά χρι- ματα και περνούσαν μέρες δόλκιμη

Δυό εικόνες από τ'ό σπίτι της 'Ομπερόν στο Λονδί- νο. 'Επάνω από τ'ό π'όσω της κάτω εικόνας τ'ό πορτραίτο της καλλιτέχνιδος.

—Πώς, πετύχατε τ'όν

Γκρίνιες!

Μιά και πηγαί—για γέννα Βά— και ή καρδιά μου τραβά λιχουδία όλο άκριτά, Για πές μου τί θα γίνη; Θα τρώουμαι και θα πεινώ στο σπίτι σου τό ταπεινό κι' από την πείνα θα γινώ ...μοντέρνο φιγουρίνι;

Είμαι ρε Βάγγο, βαρεμέ— κι' έπεσα κιάλας ή καυμέ— μέσα στα χέρια σου, λεμέ, για να φοφή—στην πείνα σά νάμουνα στραβή ρε σύ να δώ τί μάπας ήσουν σύ, ενώ θα πέρναγα φαροί μ' άλλον μέσ' στην 'Αθήνα!

"Αντε λοιπόν να κουνηθής να πās να κοφολαιμισαθής για να μου φέρνης παρευθής του οίκου τὰ χρεϊώδη, γιατί κοντεύω μὰ τό ναί Βάγγο χαζέ και κουενέ να σου άρχέψω τις φωνέ— και να σε πώ και... βώδι!

H ΜΑΝΙΩ

Βλάμικες κουβέντες

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ

"Αδερφέ μου, δέν είμαστε καλά! Γύρσια που λές προχτές τ' άπογεματάκι στο σπίτι και πέφτω πάνω στο Φροσί που έτραγουδάγε: —'Αντώνης βαρκάρης... Σερέτης!... "Έβαλα άφτι.

—Τί λές ρε, άόριστη; ρωτάω τό Φροσί, άνεγνω, νεις μνεμόσυνο και βλογάς τον 'Αντώνη τό βαρκάρη, ζωή σε λόγου μας; —Λέω τό ταγκό, ρε Βάθρακα, τραγουδι είναι! —Τί είναι ρε; ξυναρωτώ! —Αίσθηματικό ταγκό, είπα! 'Ο Βαρκάρης ό Σερέτης ήτανε Ισπανιόλος κι' έκαθε καρδιές! Τό λοιπόν του βγάλανε τραγουδι, μπήκες; —Και βγήκα ρε άπιστη! της άπαντώ, δηλαδή μούχεις και γνωριμίες διεθνείς. Που τον ξέρεις ρε αυτόνα τό σορόπη; —Τόν έμαθα κι' εγώ, μου λέει μάπασ! Τό όποιον, άδερφέ μου, άναψα περι άνάιδεια και άπάτη, κι' έβαλα μπουινδι στο Φροσί ως που άπολογήθηκε, ρε φίλε, για τον 'Αντώνη τό βαρκάρη τό Σερέτη!

—'Αδικα, ρε Βάθρακα με βαρείς κι' άντε να βρής τον 'Ατίκ που τον έφερε τον 'Αντώνη τό βαρκάρη τό σερέτη! "Οχι έμένα! Και τώρα, άδερφέ μου, ψάχνω να τον βρω κι' αυτόνα να τόν παλαμίσω!

'Εν τάξει έ; 'Αυέ!!

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Γέλια ειρών-ειρών

"ΕΞΥΠΝΑ

—Πονάνε τὰ δόντια σου, μικρή μου, και τάχεις δεμένα;

—Ναί, κύριε.

—Νά μην τρώς πολλά γλυκά για να μη σου πονάνε.

—"Οχι, κύριε, κάνετε λάθος. "Αν ήταν από τὰ γλυκά, θα μου πονούσαν όλα μου τὰ δόντια, ενώ έμένα μου πονάει μόνο τό ένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αδύνατο να πάρω τὰ μακριά κύματα.

ΕΚΕΙΝΗ: Μά μ' αυτό τό μικρό ραδιόφωνο που πήγες ν' αγοράσης, πώς θέλεις να τὰ πάρης!

"Η πεθερά του κ. Ρ. είναι άρρωστη.

"Ο γι α τ ρ ό ς Π. (που φημίζεται για τις φάρσες του): Μην ανησυχής, φίλε μου, ή πεθερά σου θα σωθί.

"Ο κ. Ρ. (με την έλπίδα στο βλέμμα): "Ελα, γιατρέ, μου κάνεις πάλι καμιά φάρσα φαίνεται!...

—Που πās έτσι με τό σκυλί σου στα χέρια.

—Σκότωση τη γυναίκα μου κι' ή σφαίρα πήρε ξυστά κι' αυτό. Τό πάγω τώρα στο φαρμακείο.

—Που πās έτσι με τό σκυλί σου στα χέρια.

—Σκότωση τη γυναίκα μου κι' ή σφαίρα πήρε ξυστά κι' αυτό. Τό πάγω τώρα στο φαρμακείο.

Δυό ιστορίες της άκρογιαλιās

ΣΑΝ ΔΑΛΦΙΝΗ ΜΑΜΑ

"Η Κα Μ. άπόλυτα ζωηροτάτη την έπιθυμία να πάη να χορέψη με τον κομπο έξάδελφό της κ. Ρ. στην πίστα του καζίνο της Πλάζ. Φωνάζει λοιπόν, την κοροδία της Διλίκα, ήλικίας έξι ετών και της λέει:

—'Ακου Διλί, εγώ θαμαι εδω άπάναντι. Κύττα να προσέγης τον Μπέμπη και να μίην τον άφήσης να κάνη άταξίες!

— Καλά μαμά.

"Η Κα Μ. άπό γόρευε έπιστρέφει με τὰ μισή ώρα στην Πλάζ.

— Λοιπόν, Διλί, πώς τὰ πήγαμε. Φαντάζομαι ότι θα ήσουνε με άληθινή μαμά για τον Μπέμπη της...

— Και θέβαιε μαμά άπαντά ή Διλί. Φαντάσου ότι ήν έδειρα δυό φορές με τό παπούτσι μου!

ΣΑΝΙΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

"Η Θάλασσα έχει γίνει λάδι και ό κ. Περιανδρος προσέινει της γυναίκας του να πάρουνε μια όρκα και να θρούνε μαζί με τον υπέμη τους, ήλικίας ενός έτους, λίγο στα άνοιχτά για να θροσιστούνε.

"Η Κα Περιανδρου δέχεται και ό θαλάσσιος περίπατος αρχίζει. Χωρίς όμως να τό καταλάβουν άπομακρόνεται σιγά σιγά από την άκτι, και όταν τέλος άποφασίζουν να έπιστρέψουν βλέπουν ότι τὰ ζεύματα αρχίζουν να τους παρασύρουν προς τὰ άνοιχτά. Τό ζεύγος βάζει τις φωνές, αλλά κανείς δέν τους άκούει. Ξαφνικά ό κ. Περιανδρος κάτι θυμάται και στρεφόμενος προς την γυναίκα του:

— 'Βρωιδόη, σίμπα δυνατά τό μωρό, αυτό θα τό άκούσουν ασφαλώς!...

...και κουτά

Στό μουσειό, μπρός σ' ένα ωραίο άγαλμα γυναικός.

"Ο έπισκέπτης (που είναι ένας.. ωραιόπαθής): Μου δίνετε, κ. φύλαξ, την διεύθυνση της κυρίας που χρησημεψε για μοντέλο στο άγαλμα αυτό;

"Ο φύλαξ: 'Αδύνατο, κύριε.

"Ο έπισκέπτης: Γιατί;

"Ο φύλαξ: Πέθανε εδω και δυό χιλιάδες χρόνια!

Τό δάσος έπου ειγεν έκδράμει ό Νίκος με την γυναίκα του Λιλί και την πεθερά του, παίρνει φωτιά.

"Η Λιλί: Θεέ μου, καινόμαστε! Νικό, να φύγωμε άμέσως!...

"Ο Νίκος: Καλά ντέ, μη φωνάζης έτσι. Θα ξυπνήσης την μαμά.

—Μά επί τέλους, Μαριγώ, θα μου πής τί έχει και φωνάζει έτσι αυτό τό παιδί;

—Τί έχει; Τόν χαρακτήρη σου, άπλούστατα.

—Γιάννη, τέλος πάντων, κουφάθηκε; Δέκα φορές σου έχω σημάνει νάρθής!

—'Η κυρία κάνει λάθος "Ηταν μόνον όκτώ.

Στά ξένα...

Πολλά τὰ λές, ρε σύ Μανιώ, —βλέπω δέν έβαλες νιονιό— και πās με ζόρι και στανιό πάλι για καυσαδάκι, ενώ τό ξέρεις, φταις έσύ που με βλακεία περισσή έκανες την άνοση— να μου σκαρώ—παιδάκι!...

Δέ θέ—λοιπόν να μου μιλάς, τό γουστο μου να τό χαλάς, κι' έχω έλπίδας, ρε, πολλές να πιάσω έργασία και να γλυτώσουμε που λές από τις γκρίνιες τις πολλές, ώστε, Μανιώ μου, να μην κλαίς από την... άμασία!

Πάτησε φρένο, τό λοιπόν, ρε πλάσμα λίαν ποταπόν και τάχω, ρε, κατά σκοπόν κάτι να κά—για σένα κι' άσού θα γεννηθί παιδί στο φτωχικό μου τό τσαρδ για να σάς ζήσω δηλαδή θα πάω και στά... ξένα!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματάριός μου

ΒΥΣΣΙΝΟΣ ΓΛΥΚΟ!...

Με Ιναίκα μου πάλε τσακωμένο Ιηήκαμε, παντοφλομάτς, Ιμπου, νιές Ιντώσαμε!

—'Ιναίκα μου γλυκό είπε τὰ κάνουμε.

—Καλα, είπα, βύσσινος τὰ πέρνω, γλυκό τὰ κάνουμε, βυσσινάνα τα να πίνουμε...

—"Οχι, είπε Ιναίκα μου, καισι τέλω, βύσσινο γλυκό πρόστυχο ένετα! άναντιν;

—'Ιστέ, λέω, εγώ πρόστυχο άνθρωπο είμαι; άντρα σου πρόστυχος έ; Πάρε μιά, να μάτης σύ ζυγός σου Ιβρυές να έλέης!

Και μόνο μία έντωσα Ιπλάτη της, άμά Τακού Ιναίκα μου άγριεμένο έγινε και Ικουζίνα έφυε.

Σκέπτηκα: «κουζίνα ηπαίνει, κλαμένο να ένη». 'Αμα σε λίγο πόρτα άνοίγει και Ιπιάτα ούλα σε Ικεφάλα μου πεταμένα ένετα.

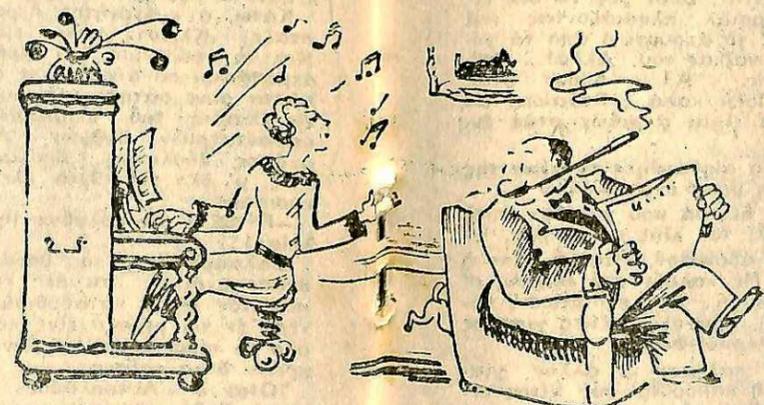
—Πάρε, παλληκαρά, πάρε Ιπρόστυχε, πάρε μπουνταλά, όλο έλεε, ως που πιάτο κανένα ντέν έμεινε, Βάι βάι!... Στο τέλος μπουκόλια, κανάτια, Ισπασε, Ιζημιά μεγάλη έκανε... άχ!

'Ιγλυκό ντέν Ικάνκαμε άμά... Ισαλάτα Ισπίτι μας ένηκε! "Αφερμ!!

'Ιστέ Ιντέα μου παντρειά τσόκ σαλαμάρα, Ιμπελάς μεάλος είναι, 'Ιτε ντέν έφραίνεσαι, Ισούλο Ιτρώς καρούμπαλο Ικεφάλα σου ένετα! Και άμα γλυκός τέλεις, μεάλη ζημιά τὰ ένη και γλυκός νηλητήριο πικρό ένετα!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΜΕΤΡΟΝ ΦΡΟΝΗΣΕΩΣ

"Η Λιλίκα: Πές μου, μπαμπά, όταν θα παντρευτώ, θα πάρω μαζί μου και τό πιάνο μου;

"Ο πατέρας: Ναί, αλλά μην τό λές από τώρα στον άρρωθνιαστικό σου!...

Τὸ ραντεβού του γιατροῦ

Ένα ὡραίο διήγημα τῆς Ζακελίν Λαχάρ

Η Άννα ἔσπρωξε με τὸ γόνατο τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ μπήκε μέσα, κρατώντας στὴν ἀγκαλιά της ἕνα πελώριο μπουκέτο.

— Έρχεσαι ν' ἀνθοστολίσης τὸν βωμό τοῦ γιατροῦ; τῆς εἶπε ἀστευόμενος ὁ ἀδελφὸς τῆς Ζιλμπέρ, ποὺ ἦταν καθισμένος μπροστὰ στὸ γραφεῖο. Τὴν ἀφώσιωμένη σύζυγος!

Ὁ Ζιλμπέρ ἦταν ἕνας λεπτός καὶ μελαγχρινὸς νέος, με μᾶτια γεμάτα σπιρτάδα. Τὸ ὄφος τοῦ ἦταν πάντοτε περιπαικτικό.

— Καὶ σὺ, πάντοτε τὸ δικό σου! εἶπε ἡ Άννα μισοσοβαρὰ καὶ μισοαστεία. Καὶ ὅμως, σ' ἔχω παρακαλέσει, Ζιλμπέρ, νὰ μὴν ἐργάζεσαι ἐδῶ μέσα. Εἶναι τὸ μόνο δωμάτιο, ὅπου μπορεῖ νὰ ἐργασθῆ ὁ Μαρσιάλ ἡσυχὰ κι' ἀνενόχλητα. Δὲν μπορεῖς νὰ κάνης τὰ σχέδιά σου στὸ σαλονάκι ἢ στὴν τραπεζαρία;

— Δὲν εἶσαι καθόλου φιλόξενη, εἶπε ὁ Ζιλμπέρ, μαζεύοντας τὰ χαρτιά του. Μὲ προσκαλεῖς νὰ περάσω λίγες μέρες στὸ ἔρημο αὐτὸ Κορρέζ καὶ με κυνηγᾶς ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο. Μὰ τί διάβολο! Καὶ Θεὸς νὰ ἦταν ὁ Μαρσιάλ, δὲν θάπρεπε νὰ με μεταχειρίζεσαι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Σύμφωνα με τὰ λεγόμενά σου, κάθε χειρονομία μου, κάθε μου πράξις θὰ μπορούσε νὰ τὸν δυσαρεστήσῃ. Μὰ με τὸν τρόπο τοῦ αὐτοῦ ἀγαπητῆ μου ἀδελφούλα, θὰ μοῦ τὸν ἔκανες ἀντιπαθητικὸν τὸν ἄνδρα σου, ἂν δὲν ἤξερα ὅτι εἶναι ἕνα θαυμάσιο παιδί, ἀνοιχτοκαρδὸ καὶ πάντοτε πρόσχαρο. Γιατί, λοιπόν, θέλεις νὰ τὸν περιβάλλης μ' ἕνα σύννεφο ἐγωϊσμοῦ, ποὺ δὲν τοῦ ταίριαζει;

— Ἡ Άννα σήκωσε τοὺς ὠμους. Στὰ χεῖλιά της ἀνθίσε ἕνα χαμόγελο σοβαρό.

— Ὁ Μαρσιάλ μοῦ ἀνήκει εἶπε. Ὁ Μαρσιάλ εἶναι γιὰ μένα ὁ λόγος τῆς ὑπερβίωσής μου. Ἐγὼ ὑποχρέωσι ν' ἀπομακρύνω ἀπὸ τὴ ζωὴ του κάθε τι ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τοῦ χαλάσῃ τὸ κέφι. Τὸ γραφεῖο αὐτὸ εἶναι δικό του. Πήγαίνε ἀλλοῦ νὰ ζωγραφίσῃς... καὶ τοῦδειξε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, τὸν μυρωμένον κῆπο.

Ὁ Ζιλμπέρ, μαθημένος σ' αὐτὸ τοῦ εἶδους τὶς ἀδελφικὲς περιποιήσεις, σηκώθηκε φιλοσοφικά.

— Τὴν ἀποκλειστική ποὺ εἶσαι, Άννα! τῆς εἶπε. Ὁ ἔρωσ σου γιὰ τὸν Μαρσιάλ σὲ κάνει νὰ γίνεσαι σκληρὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων.

— Τὸν ἀγαπᾶ, εἶπε ἡ Άννα με ζωηρότητα. Τίποτε ἄλλο δὲν προσέχω, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου.

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ σὲ ἀπατήσῃ καμμιά φορά! ἀστευθῆκε ὁ Ζιλμπέρ. Τὴν θάκανες τότε; Τρέμω ὅταν τὸ συλλογίζομαι!

— Ἡ Άννα χλωμίωσε.

— Ἄν με ἀπατήσῃ, εἶπε σοβαρὰ, πιστεῶ ὅτι... ὅτι... θὰ ἐκδικηθῶ... Καὶ με φωνὴ ποὺ ἐπάλλετο ἀπὸ συγκίνησι, ἐπανέλαβε:

— Ναι!... Ὅσα ἐκδικηθῶ ἄρμερά!

σε νὰ σιγουρίξῃ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀνδρός της. Ὑστερὰ κάθησε καὶ σὰν ἰδιαίτερα γραμματεὺς ποὺ ἦταν—ὅπως τῆς ἔλεγε ἀστευόμενος ὁ γιατρός— ἀνοίξε τὴν ἀλληλογραφία του, γιὰ ν' ἀπαντήσῃ σ' ὅσα γράμματα μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ μόνη της.

Ἐξαφνα, ἔσκυψε. Ἐκεῖ, κοντὰ στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων, ἦταν ἕνα μπλε χαρτί, ποὺ ἔαχε φαίνεσαι γλυκαστρήσει, χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ ἡ Άννα.

Τὸ πήρε, τὸ ξεδίπλωσε καὶ τὸ διάβασε. Ἀμέως, ὅμως, ἔγινε κατὰ χλωμῆ.

— Ἀδύνατον! ἐπιθύρισε. Ἀδύνατον!

Μπροστὰ στὰ ὀρθάνοιχτα μᾶτια της, χορηγηθῆσαν φοβερὲς, ἀδυσώπητες, γεμάτες εἰσωνεῖα καὶ σαρκασμό, αὐτὲς οἱ λέξεις:

«Ἀγαπημένε μου... Ὅσα ἐπιμένω ἀπόψε... Στὰς ἐννεά... Ἐκεῖ ποὺ ξέρεῖς... Ἡ Δικὴ σου».

— Ἄλλ' ὄχι! Εἶναι ἀδύνατον! ἐπανέλαβε γιὰ τρίτη φορὰ ἡ Άννα καὶ ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

Ἐκλαψε κάμποση ὥρα. Ὑστερὰ, σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὸ βλέμμα της εἶχε κάτι ἀπὸ ἀγρία καταγύδια.

— Ὡστε ἔτσι, λοιπόν; εἶπε. Πολὺ καλά! Ἀφοῦ εἶσαι ἀνάξιος τῆς ἀγάπης μου, θὰ ἐκδικηθῶ... Ὅσα ἐκδικηθῶ!...

Τὴν ἴδια, ὅμως, στιγμὴ, ἔκρυψε μέσα στὴν μπλοῦζά της τὸ ἐνοχοποιητικὸ γράμμα ὀρθως τὸ κορμί της, προσπάθησε ν' ἀνακινήσῃ τὴν ἡρεμία τοῦ προσώπου της καὶ χαμογέλασε. Ναι, χαμογέλασε! Ἀπὸ κάτω ἀπὸ

Ὁ Μαρσιάλ κῦτταξε τὴν γυναῖκα του με ἐκπληξή.

τὸν κῆπο, εἶχε ἀκουσθῆ ἡ φωνὴ τοῦ Μαρσιάλ, ποὺ τὴ φώναζε:

—Κοῦκου! Κοῦκου!... Νανοῦ! Κατέβα κάτω!... Ἦρθα!

«Τὸν ὑποκριτὴ!» ψιθύρισε ἡ Άννα καὶ κατέθηκε στὸν κῆπο, ὅπου ὁ Μαρσιάλ τῆς ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά του.

—Τὴ κάνει τὸ πουλάκι μου; τῆς ῥώτησε, ἀφοῦ τὴ φίλησε τρυφερὰ. Μὲ σκέφθηκε καθόλου σήμερα τὸ πρωί;

—Διαρκῶς σὲ σκεπτόμουνα, Μαρσιάλ, ἀπήντησε ἡ Άννα κάπως παράξενα. Ξέρεις ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν σκέπτομαι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

—Γλυκεῖά μου, Νανοῦ! Πάμε τώρα νὰ φάμε, γιατί πεθαίνω τῆς πείνας. Ἀπὸ τὸ πρωὶ δὲν στέθηκα οὔτε στιγμὴ. Εἶχα τόσες βιζίτες...

Στὴν τραπεζαρία, ἀνάμεσα στὴ γυναῖκα του καὶ στὸν κουνιάδο του, ὁ Μαρσιάλ ἄρχισε νὰ τρώγῃ με βουλιμῖα μικροῦ παιδιού.

—Περιμένεις πολλοὺς ἀρρώστους σήμερα τὸ ἀπόγευμα; ῥώτησε ἡ Άννα κάπως στιγμὴ.

—Καμμιά δεκαριά, ἀπήντησε ὁ Μαρσιάλ.

—Καὶ τὸ βράδυ εἶσαι ἐλεύθερος, δὲν εἶναι ἔτσι;

—Τὸ πιστεῶ, εἶπε ὁ γιατρός καὶ ἄρχισε νὰ ῥωτᾷ τὸν κουνιάδο του γιὰ τὴν πρόδοον τοῦ ταμπλό του.

«Τὴ ὡραία ποὺ ξέρεῖ νὰ ὑποκρίνεται... Μὲ τί πεποιοθῆ με ἀπατᾶ!...» συλλογιζόταν ἡ Άννα.

Τὸ πρόγευμα τελείωσε ἀδιατάρακτα. Τὴν ὥρα ποὺ σηκώθηκαν γιὰ νὰ κατέβουν στὸν κῆπο, ὅπου θὰ σερβίρονταν ὁ καφές, ἀκούσθηκε τὸ τηλεφώνημα. Ἡ Άννα ἔτρεξε καὶ ἄρπαξε τὸ ἀκουστικό.

—Ἄλλο!

Μιά γυναικεία φωνὴ ἀκούστηκε.

—Ὁ δόκτωρ Μπουριέ, παρακαλῶ; —Ποῖος τὸν ζητεῖ; ῥώτησε ἡ Άννα με ἀγωνία.

—Ὅσα ἤθελα νὰ τοῦ μιλήσω.

—Τὸ ὄνοιά σας, παρακαλῶ! εἶπε ἡ Άννα με φωνὴ γεμάτη τραχύτητα.

—Ποῖος εἶναι; Δόσε μου νὰ δῶ, εἶπε ὁ Μαρσιάλ πλησιάζοντας καὶ παίρνοντας τὸ ἀκουστικό ἀπὸ τὰ χεῖριά της γυναῖκας του. Ἄλλο!... Ναι, ἐγὼ ὁ ἴδιος... Ἄ!... Ἀπόψε στὰς ἐννεά!... Πολὺ καλά... Βεβαίως, θὰ ἔθω... Ὅσα εἶμαι ἀκριβῶς στὰς ἐννεά...

Ἡ Άννα αἰσθάνθηκε τὸ αἷμα της νὰ παγώνῃ μέσα στὶς φλέβες.

—Ὡστε, δὲν θὰ μοῦ χάρισης αὐτὴ τὴ βοσδύα; τοῦ εἶπε με πικρία.

—Εἶναι ἀδύνατον, Νανοῦ, εἶπε ὁ Μαρσιάλ. Μὲ καλοῦν στὸ Βαρσοῦ, σ' ἕνα συμβούλιο... Μιὰ περίπτωσις πολὺ σοβαρὴ... Θάνατι κι' ἕνας γιατρός ἀπὸ τὸ Κλερμόν-Φερράν.

—Ἀφοῦ κάλεσαν κι' ἄλλον γιατρό, τότε ἡ παρουσία σου εἶναι περιττή, εἶπε ἡ Άννα. Μείνε κοντὰ μου.

Ὁ Μαρσιάλ κῦτταξε τὴν γυναῖκα του με ἐκπληξή. Πρῶτῃ φορὰ ἡ φωνὴ της εἶχε αὐτὸν τὸν μεταλλικὸν τόνο.

—Μὰ, με περιμένουν, ἀγάπη μου, Ξεχνᾶς ὅτι εἶμαι γιατρός καὶ ὅτι ἔ-

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ένα ζήτημα συνειδήσεως

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

Πρόσωπα:

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ
Ο ΑΣΤΥΦΥΛΛΑΣ
ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

(Ἡ σκηνὴ παριστᾶναι τὸ γραφεῖον ἀστυνομικοῦ σταθμάρχου. Στὸς τοίχους διάφορες διαταγές, εἰδοποιήσεις, νόμοι, κλπ. Ὁ κ. Ἀστυνόμος μπαίνει, μὲ τὰ χεῖρά του ἀνοιγὰ ἡ ἀδελφὴ, ἔξω ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὰ ρούχα ἀνωκάτω. Πηγαίνει καὶ εὐθεῖαν στὸ γραφεῖο τοῦ καὶ κάθεται στὸ κἀθισμά του. Κατόπι πιάνει τὸ κεφάλι του με τὰ δὺο τοῦ χεῖρα καὶ σκέπτεται. Σὲ λίγο μπαίνει ὁ Ἀστυφύλας τῆς ὑπηρεσίας).

ΑΣΤΥΦΥΛΛΑΣ.— Χτυπήσατε κύριε ἀστυνόμο;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Ὁχι... ναι... ὄχι... Ἀστυφύλας.— Δὲν σὰς εἶδα νὰ μπαίνετε καὶ νόμισα πῶς... ἄς εἶναι ὅμως. Κύριε ἀστυνόμο, ἔξω εἶναι ἕνας πολίτης ποὺ θέλει νὰ σὰς δῇ.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Πῆς του νὰ πάη στὸ διάβολο!

ΑΣΤΥΦΥΛΛΑΣ.— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό!

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Παρακούεις, λοιπόν; Ἀστυφύλας.— Θεὸς φυλάξοι, κύριε ἀστυνόμο, ἀλλὰ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο μᾶλλον στὴν εἰσαγγελία θάπρεπε νὰ τὸν στείλωμε καὶ ὄχι στὸ διάβολο...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Καὶ γιατί; Ἀστυφύλας.— Γιατί σκότωσε!... Ἀστυνόμος.— Ποῖόν; Ἀστυφύλας.— Τὴν γυναῖκα του καὶ ἔθεε νὰ παραδοθῇ.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (ἀναπνέοντας).— Τί εἶπες; Τὴν γυναῖκα του; Ἀστυφύλας.— Μάλιστα κ. ἀστυνόμο.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Σιωπὴ, ἀστυφύλαξ, σιωπὴ!... Ἀστυφύλας.— Μὰ... Ἀστυνόμος.— Σιωπὴ σοῦ εἶπα!... Ἀστυφύλας.—.....

(Ὁ Ἀστυνόμος πέσει πάλι στὸ κἀθισμά του καὶ σκουπίζει τὸ κἀθιστὸν μετὰ τοῦ. Ὁ Ἀστυφύλας τὸν κυττάει ἀποσπαστικὰ καὶ διατάσσοντας. Στὸ τέλος παίρνει τὴν ἀπόφασή του.)

ΑΣΤΥΦΥΛΛΑΣ (πλησιάζοντας).— Μήπως εἶσθε ἀρρώστος κ. Ἀστυνόμο; Ἀστυνόμος.— Μᾶλλον...; ναι...; Ὁχι...

(Μικρὴ σιωπὴ)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (πρὸ ἡρώμα).— Εἶπες ὅτι σκότωσε τὴν γυναῖκα σου; Ἀστυφύλας.— Ναι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Ἀκούσε, ὅσα σοῦ κάνω μὲ ἐξουσιοδότηση.

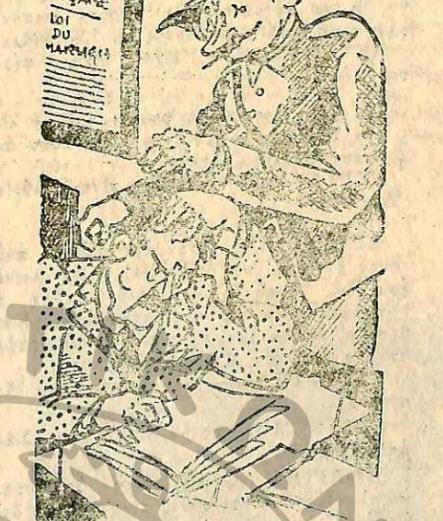
ΑΣΤΥΦΥΛΛΑΣ.— Καὶ ὁ σύζυγός σου;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Ἀφῆσέ τον καὶ ἄς περιμένῃ.

ΑΣΤΥΦΥΛΛΑΣ.— Μὰ μπορεῖ νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ μὰς φύγῃ, κύριε ἀστυνόμο!... Ἀστυνόμος.— Ἄς τον σοῦ λέγω τώρα αὐτόν! Λοιπὸν ἔγω νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ κατὶ: ἐσκότωσα κι' ἐγὼ τὴν γυναῖκα μου...

ΑΣΤΥΦΥΛΛΑΣ (πετιέται τρομαγμένος).— Πῶς εἶπατε; Σεῖς σκοτῶ... Ἀστυνόμος.— Εἶπα ἐσκότωσα τὴν γυναῖκα μου!

ΑΣΤΥΦΥΛΛΑΣ (γελᾷ).— Ὁχι, δὲ

—Ἀκούσατε τὴν φωνὴ τοῦ καθήκοντος, κύριε ἀστυνόμο.

ἄστυ νόμο, δὲν σὰς πιστεύω!

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Ἀστυφύλαξ! Σὲ διατάσσω νὰ μὴ γελᾷς!

ΑΣΤΥΦΥΛΛΑΣ.— Μάλιστα κύριε ἀστυνόμο.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Σοῦ εἶπα ὅτι ἐσκότωσα τὴν γυναῖκα μου!... Ἀστυφύλας.— Ἀπίστευτο κύριε ἀστυνόμο, νὰ σκοτώσῃτε ἐσῆς τὴν κυρία Ἀστυνόμου! Δὲν θὰ τὸ θέλατε ὅμως... Τυχαῖο ἦταν...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Ἀπειναντίον, τὸ ἤθελα. Τὴν σκότωσα θεληματικά.

ΑΣΤΥΦΥΛΛΑΣ.— Ἀπὸ δὲν τὸ περιμένα ἀπὸ σὰς κύριε ἀστυνόμο!... Ἀστυνόμος.— Καὶ ὅμως, φίλε μου, εἶναι ἡ ἀλήθεια.

ΑΣΤΥΦΥΛΛΑΣ.— Καὶ εἶσθε βέβαιος ὅτι πέθανε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Τῆς ἔφορα μιὰ σφίρα, ἐκείνη τὴν γυναῖκα μου δηλαδὴ —εἶπες κατὰ θανάτων μιὰ στριγγι-

φωνή και ύστερα ήσυχια. Δεν ξέρω τί έγινε μετά Έφυγα.

ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.— Τά συλλοπητήριά μου, κύριε Άστυνόμω για τον θάνατο της συζύγου σας. Μονάχα, θα μου επιτρέψετε να σας πω, μ' όλο το σεβασμό που σας έχω, πως αυτό που κάνατε δεν ήταν διόλου σωστό. Είναι ο κόσμος ανάποδα. Σεις, ένας άστυνόμος... Ο φύλαξ των νόμων και της τάξεως!..

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (έτοιμος να κλάψει). Δυστυχώς φίλε μου, η ζωή έτσι τή ήθελε τα πράγματα!..

ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.— Ζωή την έλέγανε την κυρία Άστυνόμου;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Όχι: δλάκα, τή ζωή που ζούμε εννοώ...

ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.— Και τώρα τί θα κάνατε;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Τί θέλεις να κάνω. Καταλαβαίνεις, βέβαια, ότι ένας άνθρωπος που έκανε φόνο δεν μπορεί να ανακρίνη έναν άλλον που έχει κάνει το ίδιο πράγμα.

ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.— Όχι κύριε άστυνόμω. Επιτρέψτε μου να σας πω ότι δεν έχετε δίκιο. Σεις πρέπει να κάνετε το καθήκον σας ως το τέλος και κατόπιν σκέπτεσθε τί θα γίνει με σας. Το καθήκον σας δε τώρα είναι να ανακρίνετε αυτόν που είναι έξω. Φαίνεται ότι δεν είναι στα συγκαλά του και μπορεί να μας φύγη. Ή να αυτοκτονήσει. Άκουτε λοιπόν, την φωνή του καθήκοντος κ. Άστυνόμω.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Έχεις δίκιο, φέρτον μέσα.

(Ο Άστυφύλαξ φεύγει και σε λίγο ξαναγυρίζει μ' έναν μεσόκοπο άναστατωμένο, έξαλλο).

ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.— Αυτός είναι κύριε Άστυνόμω.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (στον άστυφύλακα που ήταν έτοιμος να βγεί έξω) Όχι, μείνε εδώ. Άφου δεν έχει έλθει ακόμη ο γραμματέας θα τον αντικαταστήσει. Κάθισε σ' εκείνο εκεί το γραφείο και γράψε τά όσα θα λέγη αυτός ο άνθρωπος.

ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.— Πολύ καλά κ. Άστυνόμω.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (στον πολίτη).— Σας άκούω, κύριε.

ΠΟΛΙΤΗΣ (με μιá φωνή άπερίγραπτη).— Κύριε Άστυνόμω, είμαι ένας δολοφόνος, σκότωσα την γυναίκα μου!

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Καλά ντέ, δεν είναι ανάγκη να φωνάζετε κι' έτσι. Δεν είσθε ο μόνος στον κόσμο που τόχετε κάνει αυτό.

ΠΟΛΙΤΗΣ.— Ή ζωή μου έσθυσε πιά, θα πάω φυλακή, θα με καταδικάσουν σε θάνατο.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (άναπνδών).— Πώς είπατε; Σε θάνατο; Όχι δά, υπερβάλλετε! Δεν καταδικάζουν έναν άνθρωπο σε θάνατο γιατί σκότωσε την γυναίκα του... (Ξεσπύγγει το κολλάρο του)

ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.— Σας ζητώ συγγνώμην κ. Άστυνόμω αλλά θα σας παρακαλέσω να μιλήτε πιο σιγά γιατί δεν τον προσκάνω. Δεν είμαι συνηθισμένος, βλέπετε...

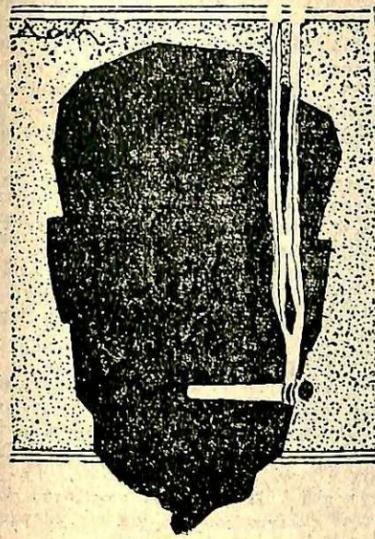
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Πάει καλά (Στην πολίτη). Άκούσατε κύριε; Πιό άργά. Δόστε τώρα στον γραμματέα μου τά στοιχεία σας. (Ο άλλος τή δίδει). Έν τάξει;

ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.— Όχι, άκούη κ. Άστυνόμω (ρωτά τον πολίτη). Είσατε παντρεμένος;

ΠΟΛΙΤΗΣ.— Όχι. Καθόμαστε στο ισόγειο.

Τά κατορθώματα του Λωποδύτη Φάντασμα

Ζητήσατε τήν γυναίκα

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιον
ΕΝΑ ΚΟΛΛΙΕ ΑΛΛΑΖΕΙ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΝ

Η ΑΙΘΟΥΣΑ του «Λύρικ Θήατερ» πλημμυρίζει από άριστοκράτες φιλομούσους που θύσαν καθ' ομίλους και, σε ένα τέταρτο της ώρας το πολύ, θα εμφανιζόταν στη θέση του ο μάγος διευθυντής της όρχήστρας που θα διηθύνε την έκτέλεση. Άξιζε πραγματικά τον τίτλο του μάγου ο μαέστρος. Νέος, ψηλός, ώραιος, όταν έπιανε την μπαγκέττα στο χέρι του, έδινε μιá άλλη ζωή μιá άτομικότητα στο καθένα από τά εκατό όργανα της όρχήστρας του. Το κοινό του έκανε πραγματική αποθέωση.

Τό θράδυ εκείνο δινόταν στο «Λύρικ Θήατερ» ένα έργο του Βάγνερ και ο μάγος μαέστρος θα διηθύνε την μεγάλη όρχήστρα με μιá θαυμάσια πλατινένια μπαγκέττα που θαυμάστρες και θαυμάστριές του του είχαν προσφέρει από της προηγούμενης. Άλλά και τό θράδυ εκείνο, εγκαινιάζονταν αι νέες μεταρρυθμίσεις του «Λύρικ Θήατερ». Για λόγους που άφορούσαν την άκουστική, ο ακηροβήτης του θεάτρου είχαν επενδύσει όλόκληρο τό χώρο που καταλάμβανεν ή όρχήστρα με πλακές σιδήρου, κάτω από τις όποιες υπήρχε κενό είκοσιπέντε εκατοστών του μέτρου. Στο μεταξύ πατώματος και σιδηρών πλακών κενό, υπήρχαν άπειρες άνοιχτές μπουκάλες με τά στόμια έστραμμένα προς όλες τις διευθύνσεις προς τά θεωρεία και την πλατεία.

Ξαφνικά, ένας παχύσαρκος και ροδοκόκκινος φρακοφορεμένος άνδρας άκαθόριστης ηλικίας που καθόταν, σε ένα από τά πρώτα καθίσματα της πλατείας, κοντά στον διάδρομο, έγούρλωσε τά μάτια του καθώς κύτταζε μέσα στον χώρο των μουσικών. Είχε δη έναν νέο με συμπαθητική φυσιογνωμία και άθλητικό παράστημα, ο όποιος μπήκε από την πλατεία στο διαμέρισμα της όρχήστρας πήρε από τό πάτωμα ένα τσιμπάνο και κρατώντας τό πέραςε στην σκηνή. Δεν πρόφθασε ώστόσο ο παχύσαρκος σοσσοφορεμένος να ανέλθη από την κατόπληξή του, βταν υιθόρυσματα κατ' άργίε και μιá μικρή άναστάτωση κοντά στην είσοδο τον άνάγκασε να στραφή και να τρέξη προς τά εκεί άνήσυχος.

Μερικοί κύριε περιστοίχων μιá ώραιά γυναίκα που μιλούσε έννοιουμένη. — Περί τίνος πρόκειται παρακαλώ;

έκαμεν ο παχύσαρκος. Και συστήθηκε. Ίνσπεκτωρ Σούμερ, της «Σκότλαντ-Γουάρντ».

— Σεις κ. Έπιθεωρητά φώναζε ή νέα. Μά είμαι τυχερή! Τό κολλιέ μου, μου έκλειψαν, τό κολλιέ μου!..

— Τό κολλιέ σας;

— Ναι. Ένα κολλιέ από μαγογαριτάρια! Βγάζοντας τό μαντώ μου για να τό παραδώσω στην υπάλληλο της γκαρνταρόμπας, τό έψαυσα στον λαϊμό μου. Έδώ και ένα λεπτό, όμως φέροντας τά δάκτυλά μου στον λαϊμό μου, δεν τό βρήκα. Είναι θαύτημο Ίνσπεκτωρ. Είμαι ή λαίδη Πέρονγκερ.

— Όποτε σας τό πήραν μεταξύ γκαρνταρόμπας και είσοδου της πλατείας! Δεν άντιληφθήκατε καμιά ύποπτη χειρονομία άγνώστου σας;

— Καμιά άπολύτως. Στην είσοδο της πλατείας ήταν ώστόσο έξαιρετικός ο συνωστισμός και... Άλλά τί κυττάτε έτσι ίνσπεκτωρ;

— Αυτό έδώ λαίδη, έκαμεν ο ίνσπεκτωρ Σούμερ, δείχνοντας με τό δάκτυλο ένα χαρτάκι κερφοτωμένο στην τουαλέττα της. Επιτρέψετε;

Και χωρίς να περιμένη την άδειά της, άπλωσε τό χέρι του, τό ξεκαρφίτωσε και διάβασε δυνατά:

«Όραιά μου λαίδη, θα σας έπιστραφούν τά υποκατάριθμα σας, όταν θα καταθέσετε 200 λίρες ύπέρ της «Έταιρίας προς προστασίαν των ζώων».

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»

— Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»! έκαμαν όλοι κατάπληκτοι.

— Αυτός ο σατανάς! Έπρεπε να τό υποθέσουμε έκαμε ο Σούμερ.

Διεκόπη, όμως, γιατί ένοιωσε ένα χέρι να περνά φιλικά στο μπράτσο του. Στάφθηκε χωρίς να άποτελειώση τή φράση του. Ένας συμπληθητικός ψηλός νέος του γαμογελούσε κρατώντας τον από τό μπράτσο.

— Σό; έκανε ο Σούμερ.

— Έγώ, Σού προξενεί κατάπληξη τό ότι με βλέπετε εδώ μέσα; Δεν ξέρετε ότι μου άρέσει ή ώραία μουσική;

— Πώς όχι. Η μουσική είναι ώραίο πράγμα και δεν μπορεί παρά να σοδ άρέση. Άφου σοδ άρέσουν όλα τά ώραία πράγματα. Άκουσατε ώστόσο... Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» που βόιτναι ώραιές τις πράξεις του και τις θουμάζει... έκλειψε τό κολλιέ της λαίδη Πέρονγκερ

— Άλήθεια λαίδη; Ά! τον διαβόλαχο! Μην άνησυχίτε. Οά σας τό έπιστρέψη...

Παρατεταμένα χειροκροτήματα και έπαιφμιές διεκόψαν την συνομιλία του μικρού όμίλου, ο όποιος στάφθηκε προς την σκηνή. Ο Μαέστρος Πηγκίνι είχαν εμφανισθή στη θέση του και άφου έκαμε μιá βαθυτάτη ύπόκληση προς τό κοινό, ύψωνε την μαγική του μπαγκέττα,

τήν πλατινένια μπαγκέττα που του είχε δωρηθή την προηγούμενη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον
ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

Από τά θεωρεία και την πλατεία άκούσθηκαν μερικά «σουτ»! ή πόρτα της πλατείας έκλεισε εμποδίζοντας την είσοδο στους καθυστερημένους. Ο καθένας πήρε τή θέση του, και μιá επιβλητική σιωπή βασίλευσε άμέσως. Όραιος, ύπεροχος, ο γόης Πηγκίνι έφερε για μιá στιγμή τό δάκτυλο του άριστερου του χεριού στα κατάμαυρά του μαλλιά και, ύψώνοντας την πλατινένια του μπαγκέττα χτύπησε μ' αυτήν τό αναλόγιο που βρισκόταν μπρός του.

Δεν άκούσθηκαν ώστόσο από την όρχήστρα παρά οι πρώτες δυό νότες. Ο γόης Πηγκίνι άμέσως μόλις χτύπησε την μπαγκέττα του στο αναλόγιο, σωριάστηκε στο δάπεδο χωρίς να προφέρει λέξη.

Τά όφθα ξανάναψαν μονομιάς και την μουγγαυάρα των πρώτων στιγμών διαδόχθηκε σωστό πανδαμνιο.

- Έναν γιατρό!
- Τρέξτε στο τηλέφωνο!
- Άνοιξτε τις πόρτες!
- Τό κολλάρο! Τό κολλάρο!
- Νερό!

Ένας άστυνομικός μόλις πρόφθασε και άρπαξε από τό χέρι της...

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ο ΘΡΗΝΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο πλουσιώτατος Άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρζεντάλ λόγω της κακής και εκρύβου ζωής που διάγει έχει κάνει προμερά χρέη συνέπεια των οποίων είναι να βγούν όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη αίθουσα του αρχοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια τον πλειστηριασμό που γίνεται στην αυλή του και του φεύγει σε μία στιγμή μία φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνη πλούσιο θά του έδινα και την ψυχή μου».

Ξαφνικά άκουσε πίσω του μία φωνή: «Συμφωνοί δέχομαι!». Γυρνά, και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο όνοματι Ρουκέν, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνη πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργο του υπό τον όρον να δεχθή να παντρευτεί μίαν ώραιότερη κόρη πτωχήν αλλά μελλοντική κληρονόμον 300 εκατομμυρίων από τα οποία θα του δώσει τα 150.

Η συμφωνία κλείνει και ο Μαρκήσιος φεύγει για το Παρίσι όπου εύρισκεται η ανύποπτος κληρονόμος. Προσπαθεί να την κάμει να τον αγαπήσει, αυτή όμως έχει δοσμένη την καρδιά της σ' ένα φτωχό νέο, τον Βαλεντίνο. Ο ντ' Αρζεντάλ τότε αποφασίζει να θέσει σ' εφαρμογή, τα «μεγάλα μέσα». Έμφανίζεται ως φτωγός και αυτός με το ψευδώνυμο κκ. Νορβέρτος. Και μία νύχτα άπάγει τη νέα και την φυλακίζει. Η Γαβριέλλα κατορθώνει να δραπετευθεί και ως εκ τύχης βρίσκεται στο διπλανό σπίτι όπου μένει ένας πλουσιώτατος ανατολίτης υεισιτάν, ο Μουράτ. Αυτός έρωτεύεται την Γαβριέλλα αλλά εκείνη τον αποκρούει και φεύγει από το σπίτι του. Σε λίγες ξαναπέφτει στα χέρια του Νορβέρτου ο οποίος με την απειλή ότι θα σκοτώσει τον πατέρα της, την αναγκάζει να τον νυμφευθή. Περνά από τότε ο καιρός όπως ο Ρουκέν ανακαλύπτει μία υέρα ξαφνικά, ότι η ώραιότερη σύζυγός του Λυδία τον άπατά με ένα νεαρό, τον Αντρέ. Ο Ρουκέν παρακολουθεί το ζεύγος και πληροφορείται πράγματα καταπληκτικά, τα οποία πρόκειται να εξυπηρετήσουν άφάνταστα τα σχέδια του. Έμαθε π.χ. ότι η Γωάννα Μπρεσάρά πέθανε, άλλ' ότι άφηκε σύζυγο και παιδιά. Ο Αντρέ άφηγείται κατόπι στην Λυδία την ζωή του άδελφού του Ζώρζ άρχίζοντας με την έρωτική του περιπέτεια με την άδελφή του Μουράτ, Φερεντιέ. Ο Μουράτ είχε άνακαλύψει τις σχέσεις των δυο νέων και επιβάλλει στον Ζώρζ να μην ξανασηκνή μπροστά του αν δεν γίνη καθ' όλα άξιος της άδελφής του. Ο Ζώρζ του δίδει οαν-τεθού μετά έν έτος στις 15 Ιουλίου. Ο Ρουκέν περιχαρής σπεύδει να άνακαινώσει ένα ήξεοε στην Νορβότσια. Το σημείωμα όμως του Ρουκέν πέφτει εκ τύχης στα χέρια της Γαβριέλλης η οποία από τον κινδύνου, πηγαίνει και βρίσκει τον

Βαλεντίνο και του τ'ά λέγει όλα Αυτός της ύπόσχεται να την βοηθήσει. Έν τώ μεταξύ ο Νορβέρτος πηγαίνει και είδοποιεί, ως φίλος τάχα τον Αντρέ περί του κινδύνου που διατρέχει. Δεν είχε καλ'ά καλ'ά ποσώθει να άπουακρουθή; Νορβέρτος πούταν έμφανίζεται ο Ρουκέν. Δεν τους έκανε καμμία σκηνή' αλλά κάθεται και διηγείται στον Αντρέ ποιά ήταν η Λυδία. Ο Αντρέ παθίνει ύστερα απ' τις άποκαλύψεις αυτές μία κρίση από την οποία τον σώζει το αίμα του Βαλεντίνου και της Λυδίας. Ένα βράδυ εξαφανίζεται ξαφνικά ο πατέρας του Αντρέ, Σενσάλ. Τον είχε παρασύρει σε παγίδα ένας άνθρωπος του Ρουκέν, ο Μποντάν και το βράδυ βρίσκουν το πτώμα του και το πηγαίνουν στο νεκροταμείο. Έν τώ μεταξύ ο Νορβέρτος μετανοημένος προκαλεί τον Ρουκέν σε μονομαχία και τον τραυματίζει βαρεια. Ένθ συνδύαναν όλα αυτά, έπιστρέφει στο Παρίσι και ο Ζώρζ, Βρίσκει τον άδελφό του πολύ άσχημα και κοντά του την Λυδία. Αυτή του τ'ά λέγει όλα και προσφέρειται πάλι για νέα μετάγγιση για να σώσει τον αγαπημένο της. Η μετάγγιση γίνεται και ο Αντρέ ανακαλύπτει κάπως. Όταν όμως συνήλθε και είδε κοντά του την Λυδία, άγνωόντας τί έχει μεσολαθήσει της κάνει μία ζωηρή σκηνή για το παρελθόν της, λέγοντας της ότι δεν θά την συγχωρήσει ποτέ. Η Λυδία ύστερ' απ' αυτό λύνει τους έπίδούμους της πληγής της για να πεθάνη από αίμορραγία. Εύτυχώς όμως ο Ζώρζ δεν είναι μακριά και προσβαίνει ακριβώς στην ώρα, σώζοντας έτσι από βέβαι'ά θάνατο την νέα.

Έν τώ μεταξύ ο Ρουκέν που είχε άπλωε τοαυμαστισθή γίνεται καλά και η ποότη του σκέψη ήταν να κλέψη την άνακαλύψη του Ζώρζ για να τον καταστρέψη. Ποθε τον σκοπών αυτόν κατορθώνει και τοποθετεί ως ύπρητή του Ζώρζ τον συνένογό του Λουφόρ. Μία μέρα, η Φερεντιέ, πηγαίνοντας να έπισκεφθ' τον Ζώρζ, τον βρίσκει έαπλωμένο στο κρεβάτι του να παραμιλή. Ένας περίεργος πωρετός τον είχε πιάσει στα ξαφνικά. Παλαιά μέρες με τον θάνατο, έν τέλει όμως νικά, γάος και στις φροντίδες της Φερεντιέ. Η νέα όμως καταβεβλημένη από τις άγρυπνίες άρρωστα βαρεια και σε λίγες μέρες πεθαίνει, άφήνοντας στην άδελφή της Φατιμά, που της έμοιαζε, να κάνη ότι υποσει για να παρηγορήσει τον Ζώρζ. Ποελλός αυτός από την άπ'απισία, άπειπειάται να αυτοκτονήσει. Εύτυχώς το πτώμα δεν ήταν θανάσιμο. Ο Ζώρζ πάλιβε για δεύτερη φορά με τον θάνατο Στο διάστημα αυτό νύμισε συχνά πώς άνεισεύόταν. Κάποιο φάντασμα του έλάττει την ψυχή.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΜΑ δεν μπορούσε πια να είναι φάντασμα, αφού ήταν η εικόνα μιας νεκρής.

Και στα διαλείμματα διαυγείας που του άφηνε η άρρώστεια του, άναρωτιόταν αν είχε άληθινά ίδη την εικόνα αυτή η αν ήταν θύμα κάποιας παραισθήσεως που ώφείλετο στο παραλήρημα του πυρετού του. Ένα βράδυ, το δειλινό, ήταν μόναχος στο δωμάτιό του. Τον τύλιγε μισοσκόταδο. Προσπαθούσε να ξεκαθαρίση τις άναμνήσεις του, να άντιληφθ' τί ακριβώς είχε συμβή τις τελευταίες ημέρες. Και σιγά-σιγά θυμόταν. Ταυτοχρόνως ένοιώθε το τραύμα του να τον πονή. Έξαφνα — θά είχε άναστανείξει, και θά είχαν άκούσει τον άναστανεγμό του — είδε ν' άνοιγη, άντίκρου του μία πόρτα.

Κάποιος μπήκε. μία γυναίκα που προχωρούσε προς αυτόν, χωρίς να άκούωνται τα βήματά της, γιατί χανόταν στο παχύ χαλί. Γλιστρούσε σαν μία άπόκοσμη αιθέρια έμφάνιση.

Την είδε, αλλά δεν διέκρινε τα χαρακτηριστικά της. Η όπτασία πλησίασε στο κρεβάτι.

Ο Ζώρζ, ταραγμένος πάντα την παρακολουθούσε. Η όπτασία έφτασε κοντά, άπλωσε το χέρι και τ'ά κούμπησε έλαφρά στο στήθος του νέου, πάνω από την πληγή. Ο Ζώρζ νόμισε ότι ο πόνος του τραύματος γλύκανε άμέσως.

Έκλεισε τα μάτια. Άληθινά δεν πονούσε...

Άποκοιμήθηκε... Όταν, ύστερα από λίγο ξαναόνοιασε τα μάτια, γιατί ο ύπνος του διακοπτόταν συχνά, δεν είδε πια τίποτε. Νόμισε πώς είχε άνειρευθή. Και βέβαια θά είχε άνειρευθή, αφού στην όπτασία εκείνη, όταν πλησίασε, του φάνηκε πώς άνεγνώρισε την Φερεντιέ!

Είχε το ίδιο περπάτημα την ίδια κορμοστασία, την ίδια χάρι. Κι' εκείνο το χέρι που άκούμπησε άπάνω του ήταν το ίδιο λευκό, άπαλό. Και το άρωμα που άπέπνευε άκόμα, πόσο έμοιαζε με εκείνο που προτιμούσε η Φερεντιέ!

...Πέρασαν δυο-τρεις ημέρες. Ο Ζώρζ βρισκόταν σε μία κατάσταση ύπνηλας. Κάθε τόσο έμπνυσε, χωρίς να βρίσκη όμως έντελώς τη διαόνεια του πνεύματός του.

Μία νύχτα, άνασηκώθηκε στους άγκώνες του, έπειτα άνακάθισε στο κρεβάτι του, αφήνοντας μία φωνή. Το ίδιο φάντασμα στεκόταν εκεί, κοντά του και τον κυτούσε. Το φως της νυκτερινής λάμπας, που κρεμόταν από την όροφή, το φώτιζε άρκετά. Το πρόσωπο χαμογέλουσε, τα μάτια τον κυτούσαν, τα χείλη χαμογέλουσαν.

Ο Ζώρζ έφερε τα χέρια στα μάτια και ουρμούρισε με άγωνία:

—Φερεντιέ! Φερεντιέ! είσαι σύ! Άληθινά, είσαι σύ!...

Το χέρι του άπλώθηκε τρέμοντας προς την όπτασία. Άλλά δεν πρόφθασε να την έγγίξη. Λιποθύμησε.

μίας ψυχής

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Του φάνηκε πώς προσπαθούσαν να τον ξαναφέρουν στις αισθήσεις του με χίλιες τρυφερές φροντίδες.

Όταν άνοιξε τα μάτια και είδε κοντά του τον Αντρέ άνήσυχον και τον Μουράτ τρομαγμένον, κυτούσε πίσω από τη ράχη τους να ξαναδη το μυστηριώδες πλάσμα, που είχε άντικρύσει πρό όλίγου.

Τα χέρια του Αντρέ ήταν άπαλά και όμως δεν ήταν τα χέρια εκείνα που τον είχαν περιποιηθ' πρωτίτερα. Το ένδιαφέρον, η άφοσίωση του Μουράτ ήταν άδελφική, αλλά όχι, δεν είχε ίδη ούτε τον ένα, ούτε τον άλλον. Είχε ίδη την Φερεντιέ.

—Θά άνειρευτήκα, ψιθύρισε. Μά τί γλυκό όνειρο!

Πέρασαν μερικές ημέρες άκόμα. Ήταν ένα θαυμάσιο πραινό που το χαρμωπό του φως έδινε ένα παράξενο τόνο στο θλιμμένο πρόσωπο του Ζώρζ. Ο ήλιος έλαμπε στον κατακάθαρο ούρανο και τα πουλιά κελαδούσαν γλυκά στον παραδεισένιο κήπο του Μουράτ.

Ο νέος πλάγιαζε σε μία σαίζ-λόγκ, άντίκρου στο άνοιχτό παράθυρο, άνειροπολούσε.

Έξαφνα άκουσε πίσω του κάποιο θόρυβο. Γύρισε. Έφερε τα δυο χέρια στα μάτια σαν να μη τολμούσε να βλέπη πλέον, ή σαν ναθελε να βεβαιωθεί ότι δεν άνειρευόταν. Έπειτα κατέβασε τα χέρια και ξανακύτταξε.

—Φερεντιέ! Άγαπημένη μου Φερεντιέ, τραύλισε.

Στη μέση του δωματίου στεκόταν όρθή μία νεαρή κόρη, ντυμένη άπρά-βάλλακτα με τον άνατολίτικο τρόπο που ντυνόταν και η Φερεντιέ. Δεν φορούσε πέπλο και είχε τα ίδια τα δικά της χαρακτηριστικά.

Μά ναι, ήταν η Φερεντιέ, μόνο που στο πρόσωπό της ζωγραφίζονταν κάποια μελαγχολία. Δεν ήταν η εύθυμη Φερεντιέ των πρώτων ημερών της γνωριμίας τους, αλλά η πονεμένη Φερεντιέ των τελευταίων ημερών της ζωής της.

Η νέα πλησίασε τον άρρωστο και είπε σιγαλά:

—Ζώρζ!

—Όχι, δεν είχε μόνο τα χαρακτηριστικά της Φερεντιέ. Είχε και τη φωνή της, έπρόφερε με τον ίδιο, λίγο ξενικό τόνο, το όνομά του.

Τότε στον άδυστατισμένο άκόμα έγκέφαλο του άρρώστου η έντονη συγκίνηση που του έπέφερε η παρουσία εκείνης που άγαπούσε, έδμιούργησε ένα κλονισμό. Σχεδόν έχασε το λογικό του.

Νόμισε πραγματικά ότι στεκόταν μπροστά του η Φερεντιέ.

—Φερεντιέ! Ξαναείπε. Άγαπημένη μου Φερεντιέ!

—Ζώρζ! Ξανακούστηκε η φωνή της νέας.

Ο άρρωστος άρχισε τότε να μουρμουραίζει, σαν να μιλούσε με τον έαυτό του:

—Την άκούω και την βλέπω... Ά-

ληθινά, με κυττάζει, μου μιλεί ή Φερεντιέ... Μά τί συνέβη, λοιπόν; Δεν είχα ίδη τη Φερεντιέ να πεθαίνη; Ποιά ήταν σ' εκείνο το κρεβάτι; Ποιά ήταν εκείνη η καρδιά, που ένοιωσα, κάτω από τα δάκτυλά μου, να σβύνουν οι τελευταίοι παλμοί της; Δεν ήταν ή καρδιά της Φερεντιέ; Έπισσα δυο χέρια παγωμένα... Είδα δυο μάτια, τα γλυκύτερα μάτια του κόσμου, να θαμπώνουν, να γίνονται γυάλινα, χωρίς βλέμμα πιά, χωρίς φως... Είδα το χέρι εκείνο που ήθελε να μάς στείλη το στερνό της φιλή, να μένη άψυχο, παγωμένο πάνω στα χείλη της. Τα χέρια αυτά, τα μάτια αυτά δεν ήσαν της Φερεντιέ; Και το φιλή εκείνο του θανάτου, που κάποιος Ζηλότυπος Θεός το κράτησε για τον έαυτό του, ποιος μάς το έστειλε εκείνο το ύστερνό φιλή;

Ο Ζώρζ παραμιλούσε. Το μυαλό του ήταν πολύ άδύνατο άκόμα για να υποφέρη τέτοια δοκιμασία.

Η Φατιμά έκαμε να φύγη, μά ο Ζώρζ την συνεκράτησε, παίρνοντάς την απ' το χέρι.

—Φερεντιέ! Φερεντιέ! είπε. Γιατί φεύγεις; Μήπως σε λύπησα; Μείνε λοιπόν κοντά μου... αφού ξαναήρθες... Είμαι μία ούρανία όπτασία, δεν ζης, το ξερω... Άλλά είμαι τόσο εύτυγιμένος να σε βλέπω κοντά μου... Σε άγαπώ τόσο, Φερεντιέ, που ήθελα να έλθω μαζί σου... Ηθελα να πεθάνω κι' έγω...

—Ναι, θά σου το πώ, Ζώρζ. —Όχι, δεν βέλω. —Είμαι η Φερεντιέ!

—Η Φερεντιέ! Έκαμε ο νέος, κλείνοντας τα μάτια, σαν για να περισυλλέξη το πνεύμα του. Η Φερεντιέ! Τί παράξενο όνειρο! Μά η Φερεντιέ πέθανε. Είδα το πρόσωπό της να μαρμαρώνη ύστερα από το χάδι του θανάτου. Παρετήρησα να σβύνη απ' αυτό η αλλοίωση του πό-νου και της άρρώστειας, είδα ν' άπλώνεται σ' αυτό η γαλήνη της αιώνιας μακαριότητας. Είδα, είδα τη Φερεντιέ νεκρή... την είδα!

—Δεν είμαι νεκρή Ζώρζ!

—Μά προς Θεού, τί άκούω;

—Δεν θυμάσαι, Ζώρζ; Δεν σου ύποσχέθηκα να ξαναέρθω; Δεν σου είπα: «Μην κλάψης πολύ... θά ξαναέρθω»;

—Άληθινά. Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια της Φερεντιέ.

—Νά λοιπόν που ξαναρχομαι, Ζώρζ!

Ο νέος έμεινε κάμποσε στις «ιές βουβός. Προσπαθούσε να σκεφθ'η, να καταλάβη τί συνέβαινε, μά δεν μπορούσε. Το λογικό του ήταν τρομερά σκοτισμένο.

Κρατούσε πάντα το χέρι της Φατιμά. Η νεαρή κόρη δεν δοκίμασε διόλου να το τραβήξη. Έκείνος κάθε τόσο το έφερε στα χείλη του. Τα μάτια του φλογισμένα κυτούσαν τη Φατιμά με ένα είδος θαυμασμού άνάμικτου με φόβο.

Την κυτούσε από πάνω ως κάτω, προσπαθώντας ν' άνακαλύψη κάτι που θά του έπέφερε να πη: «Όχι, δεν είσαι η Φερεντιέ! Και όμως σε όλα, άκόμα και στο ντύσιμό της, το κτένισμά της ήταν εκείνη, ή Φερεντιέ.

Κι' έπειτα το βλέμμα εκείνο!..

Είδη ν' άνοιγη άντίκρου του μία πόρτα. Μία γυναίκα μπήκε...

Είδη ν' άνοιγη άντίκρου του μία πόρτα. Μία γυναίκα μπήκε...

Χάιδευε άπαλά το μικρό χέρι της νέας που έτρεπε,

—Δεν ζης πιά, ξαναείπε σε μία άναλαμπή του λογικού του. Δεν ζης, κι' όμως είναι το χέρι σου εκείνο που σφίγγω στο δικό μου... Νά το δαχτυλίδι που άγαπούσες, που το φορούσες πάντα... και το βραχιόλι σου από σκαλιστό άσημ... Τα θυμάμαι όλα αυτά... Το χέρι σου κρατώ και άναπνέω το άρωμά σου. Δεν είσαι λοιπόν φάντασμα; Μήπως είμαι τότε έγω τρελλός; Άλλά είναι ο πυρετός... ναι, ο πυρετός με κάνει να βλέπω παντού την Φερεντιέ... Δεν θά είστε σεις ή Φερεντιέ... Άλλά, αφού δεν είστε, γιατί με άκούετε... Και γιατί με κυττάτε με εύχαρίστηση αν και δεν μιλώ παρά μόνο για κείνην;

Η νεαρή κόρη έκανε να φύγη άκόμα μία φορά, αλλά και πάλι την έκράτησε.

—Όχι, μείνε! είπε Ικετευτικά. Μείνε όποια κι' αν είσαι, άγαπημένη φάντασμα. Μείνε. Πλανεύστρα όπτασία, άφησέ με στο ώραιό μου όνειρο. Μη μου πης ποιά είσαι... μη μου το πης.

—Ναι, θά σου το πώ, Ζώρζ. —Όχι, δεν βέλω. —Είμαι η Φερεντιέ!

—Η Φερεντιέ! Έκαμε ο νέος, κλείνοντας τα μάτια, σαν για να περισυλλέξη το πνεύμα του. Η Φερεντιέ! Τί παράξενο όνειρο! Μά η Φερεντιέ πέθανε. Είδα το πρόσωπό της να μαρμαρώνη ύστερα από το χάδι του θανάτου. Παρετήρησα να σβύνη απ' αυτό η αλλοίωση του πό-νου και της άρρώστειας, είδα ν' άπλώνεται σ' αυτό η γαλήνη της αιώνιας μακαριότητας. Είδα, είδα τη Φερεντιέ νεκρή... την είδα!

—Δεν είμαι νεκρή Ζώρζ!

—Μά προς Θεού, τί άκούω;

—Δεν θυμάσαι, Ζώρζ; Δεν σου ύποσχέθηκα να ξαναέρθω; Δεν σου είπα: «Μην κλάψης πολύ... θά ξαναέρθω»;

—Άληθινά. Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια της Φερεντιέ.

—Νά λοιπόν που ξαναρχομαι, Ζώρζ!

Ο νέος έμεινε κάμποσε στις «ιές βουβός. Προσπαθούσε να σκεφθ'η, να καταλάβη τί συνέβαινε, μά δεν μπορούσε. Το λογικό του ήταν τρομερά σκοτισμένο.

Κρατούσε πάντα το χέρι της Φατιμά. Η νεαρή κόρη δεν δοκίμασε διόλου να το τραβήξη. Έκείνος κάθε τόσο το έφερε στα χείλη του. Τα μάτια του φλογισμένα κυτούσαν τη Φατιμά με ένα είδος θαυμασμού άνάμικτου με φόβο.

Την κυτούσε από πάνω ως κάτω, προσπαθώντας ν' άνακαλύψη κάτι που θά του έπέφερε να πη: «Όχι, δεν είσαι η Φερεντιέ! Και όμως σε όλα, άκόμα και στο ντύσιμό της, το κτένισμά της ήταν εκείνη, ή Φερεντιέ.

Κι' έπειτα το βλέμμα εκείνο!..

"Ετσι τον κυττούσε η Φερεντιέ... Είναι δυνατόν να έδωσε ο Θεός με δυο διαφορετικά πλάσματα το ίδιο βλέμμα; το τόσο τρυφερό, που εισχωρούσε ως το βάθος της ψυχής του τόσο γλυκό, τόσο άνοιχτο; Είναι δυνατόν να έδωσε ο Θεός σε δύο πλάσματα τα ίδια φλογερά μάτια, τα ίδια δροσάτα χείλη, τα ίδια βελουδένια μάγουλα, το ίδιο μέτωπο που το φώτιζε η αγνότης;

Μά το βλέμμα, πρό πάντων, το βλέμμα που είναι κάτι από την ψυχή. Ήταν δυνατόν να υπήρχαν δυο ψυχές της Φερεντιέ;

Και ο Ζώρζ με φωνή που σιγότερμε, μουρμούρισε:

—Ναι, Φερεντιέ. Είσαι σύ, σε αναγνωρίζω. Είσαι σύ, εδώ κοντά μου που με παρηγορήσες και μ' αγαπάς, Φερεντιέ, σε αναγνωρίζω... "Ό,τι κι αν είσαι, όπασια ή πραγματικότητα, ζωντανή ή νεκρή, σ' αγαπώ.

"Αφίσε το χέρι της Φατιμά και έγειρε έξαντλημένος στη γη. Η Φατιμά βγήκε άθόρυθα.

— 100 —

"Επειτα από μερικές μέρες, η κατάσταση του Ζώρζ είχε βελτιωθεί σημαντικά.

"Ετσι ο Μουράτ μπόρεσε να του μιλήσει για την καταχθόνια δράση του Ρουκέν έναντι της οικογένειάς του και έναντι της Γαβριέλλας. Του εξιστόρησε τις δικές του προσπάθειες, καθώς και τον αγώνα του Βαλεντίνου και των φίλων του που από την ημέρα της σινηής μετέξυ του Ρουκέν και του Αντρέ είχαν επιδοθή με τα όλα τους να κάμουν πλέον τους κακούργους άνικανους να βλάψουν στο μέλλον.

Και τέλος υποσχέθηκε ότι ο ίδιος δεν θα ήσυχάζε, αν δεν απέμακρυνε από τους δυο νέους και από τη Γαβριέλλα κάθε κίνδυνο εκ μέρους του Ρουκέν, του μαρκησιού ντ' Αρζεντάλ και των συνεόχων τους.

Την επομένη ξαναμπήκε στο δωμάτιο του Ζώρζ η ίδια νεαρή κόρη που η εμφάνισή της δεν είχε διόλου καβή από τη σκέψη του. Μά τη φορά ούτη ο Ζώρζ ήταν Ικανός να σκεφθί και να κρίνη! Ήταν βέβαιος πως είχε ιδή τη Φερεντιέ νεκρή, ώστε η κόρη αυτή δεν μπορούσε να είναι η γυναίκα που είχε αναπτέσει.

Θυμήθηκε τότε ότι η Φερεντιέ του είχε πη πόσο έμοιαζε με την αδελφή της... Λοιπόν η νέα αυτή, που βέβαια δεν ήταν η Φερεντιέ, θα ήταν η αδελφή της.

—Είστε η Φατιμά! είπε μόλις την αντίκρισε.

"Εκείνη όμως κούνησε το κεφάλι και άνητησε:

—Είμαι η Φερεντιέ... "Εκείνη που αγαπάς και σε αγαπά.

"Υπήρχε κάτι το παράδοξο, κάτι το επίβλητικό στο ψέμα αυτό. Ο Ζώρζ έκλεισε τα μάτια, συνεπαρμένος πάλι απ' το ίδιο όνειρο, όχι γιατί πίστευε, αλλά γιατί ήθελε να πιστέψη.

Και, με πιο σιγανή φωνή, ξαναείπε:

—Είσαι η Φατιμά, αλλά είσαι όμορφη, καλή και γλυκεία, όπως η Φερεντιέ... Σε εύχαριστώ που ήρθες και με παρηγορήσες, αφήνοντάς με να βλέπω ένα ποθητό όνειρο... "Ενώσες το κομμένο νήμα της ζωής μου και, ίσως-ίσως, μου έσωσες το λογικό... Εύχαριστώ, Φατιμά... "Ό,τι έκαμες, το έκαμες από συμπάθεια για μένα, αν και θα προτιμούσα να

είχα πεθάνη ή άλλοιωτικά να μη θυμόμουν ποτέ τίποτε.

Και η Φατιμά, υπακούοντας στην τελευταία θέληση της νεκρής:

—Κι' αν μπορούσα να σε πείσω ότι είμαι η Φερεντιέ; Δεν βλέπετε τίποτε σε μένα που να σάς θυμίζει εκείνη που αγαπήσατε;

—Είσαι το ζωντανό της πορτραίτο, Φατιμά. "Ενα θαυμαστό πορτραίτο που ούτε ο ίδιος ο Θεός δεν θα μπορούσε να κάμη τελειότερο. "Αλλά... Στά χείλη της νέας άνοιξε ένα μυστηριώδες χαμόγελο.

—Τά χαρακτηριστικά μου, το βλέμμα μου, η φωνή μου δεν είναι τά χαρακτηριστικά, το βλέμμα και η φωνή της Φερεντιέ;

—Ναι.

—Κύτταξε καλά... Κλείσε τώρα τα μάτια σου για να μη βλέπεις και άκουός μόνο την φωνή μου... Δεν σου μιλεί η Φερεντιέ; Η καρδιά σου δεν συμφωνεί με τις αισθήσεις σου; Δεν νοιώθεις την επιθυμία να ήμουν πραγματικά εκείνη που τόσο αγαπήσες, και που το όνομά της έρχεται αδιάκοπα στα χείλη σου;

—"Ω!... Φερεντιέ! "Ω, Φατιμά!

Τά δυο αυτά όνόματα φαίνονταν τώρα να συγχώνωνται στο πνεύμα του. "Αρχισε να φαντάζεται τη Φερεντιέ και τη Φατιμά ένωμένες σε μια ύπαρξη, στο ίδιο σώμα, στην ίδια χαριτωμένη και ποθητή κορμωστασιά... ότι οι δυο ψυχές τους είχαν συγχωνωθεί σε μια και μόνη.

—Είμαι η Φερεντιέ, Ζώρζ, ξαναείπε η Φατιμά... "Ακουσε λοιπόν.

Και τότε, ενώ εκείνος έτεινε το ουτί, εκπληκτος και μαγευμένος, βυθισμένος σε μια ήδονική όνειροπόληση με το ναυούρισμα της γλυκειάς εκείνης φωνής, η νέα του διηγήθηκε όλη την ιστορία της αγάπης του από τότε που είχε γνωρισθί με την Φερεντιέ, ως την ημέρα που εκείνη πέθανε, με όλες τις λεπτομέρειες που ο νέος τις θεωρούσε τρυφερά μυστικά του έρωτός των... Τis όμολογίες τρυφερότητας, τους όρκους αιώνας πίστωσης που άλλαζαν, όλα εκείνα τά μεγαλα τίποτε, που άποτελούν την ευτυχία της νεότητος.

—Δεν είμαι, λοιπόν, η Φερεντιέ; ρωτούσε κάθε τόσο η Φατιμά!

Και πραγματικά, κοιός άλλος έκτός από την Φερεντιέ μπορούσε να ξέρη με τόσο ακρίβεια το τρυφερό ρομάντσο των δυο έρωτευμένων. Και η νέα εξακολουθούσε με την ίδια σιγανή, γλυκεία φωνή:

—Είμαι η Φερεντιέ. Ποιά άλλη θα μπορούσε να σου θυμίση ότι σου θυμίζω εγώ; Ποιά θα ήξερε, έκτός από σένα κι' από μένα, ότι όλος σχεδόν τις νύχτες, από τη στιγμή που μπόρεσα να σηκωθώ χωρίς κίνδυνο, σου έδινα ραντεβού, ανοίγοντάς σου η ίδια τη μικρή πόρτα που είναι στο βάθος του κήπου; Ποιά θα ήξερε πόσες ώρες ευτυχίας περάσαμε μαζί, μιλώντας για την αγάπη μας, τις ήμερες εκείνες καλοκαιρινές νύχτες που βλέπομαστε, εγώ τόσο τρομαγμένη στην άρχη, γιατί φοβόμουν μην ανακαλυφθώ, εσύ τολμηρός, έτοιμος να με ένθαρρύνης με το χαμόγελό σου, να με προστατεύσης με την αγάπη σου; Και όταν δεν βλέπομαστε, Ζώρζ, δεν επικοινωνούσαμε, γράφοντας ο ένας στον άλλον; "Ω, τά γράμματά σου, Ζώρζ, με τί λαχτάρα τά διάβαζα, μονάχη στο δωμάτιό μου, κρυμμένη από κάθε άδίκριτο μάτι. Και τά λουλούδια που προσφέραμε ο ένας στον άλλον,

Ζώρζ, πόσοι μάρτυρες του αίσθηματός μας; Και οι φόβοι μας, όταν ποτέ ο ένας και ποτέ ο άλλος δεν μπορούσε να έρθη στο ραντεβού; Και τά μαλώματα της επομένης; Θυμάσαι τη δυνατή βροχή που μας έπιασε μία νύχτα, Ζώρζ; Σε έμπασα στο μέγαρο, και παρ' όλιγο να μάς ανακαλύψη ο 'Αζέπ. "Ω, πόσο είχα φοβηθί! Σε έκρυφα όσο μπορούσα καλύτερα, ως που να περάση κάθε κίνδυνος. Γιατί ο 'Αζέπ θα σε σκότωνε, ίσως, παίρνοντάς σε για κανένα κακοποιό.

—Ναι, όλα αυτά είναι αλήθεια. Θα έλεγε κανείς πραγματικά ότι μου μιλεί η Φερεντιέ. Λοιπόν τη Φερεντιέ είχα αγαπήσει η μήπως τη Φατιμά; "Η τάχα και τί δυο χωρίς να το ξέρω; Μήπως από περιεργο καπριτσιό της ανατολίτικης φαντασίας τους, διεσκέδαζαν να αντικαθιστούν η μία την άλλη... βέβαιες ότι θα γελιόταν ακόμη και η αγάπη ανάμεσα στα δυο αυτά πανόμοια πλάσματα;

"Ετσι άρχισαν να γεννιούνται στο πνεύμα του οι πρώτες αμφιβολίες.

—Θυμάσαι ακόμα, Ζώρζ, ότι κάποια νύχτα λίγο έλειψε να μάς ιδή ο αδελφός μου; Δεν κοιμόταν, αλλά είχε κατεβή και περπατούσε στον κήπο. Ήταν θαύμα που δεν μάς είδε... Θυμάσαι εκείνο το βράχο με το αγιόκλημα που μάς έσωσε; "Ω, πώς φοβήθηκα από τότε, Ζώρζ!... Την άλλη μέρα άρρώστησα και δεν μπόρεσα να έρθω... αλλά σου είχα αφήσει ένα γράμμα κάτω από το σιδερένιο φύλλο της πόρτας. Και σύ μου απάντησες το ίδιο βράδυ με ένα γραμματάκι σου, που τό έγραψες με μολύβι, άκουμπώντας το χαρτί πάνω στην πόρτα... "Από εκείνο το βράδυ άρχισαν οι κακοτυχίες μας... "Ε, λοιπόν, Ζώρζ, αμφιβάλλεις ακόμα; Ποιάν νομίζεις πως άκουε να σου μιλά, τη Φατιμά ή τη Φερεντιέ;

—Εξακολούθησε... μη σταματάς! είπε συγκινημένος ο νέος, που ένοιωσε να ξαναζή τις χρυσές αλλά και τις θλιβερές στιγμές της αγάπης του.

—Ναι, από το βράδυ αυτό άγγιξε άπάνω μας το μαγικό της ραβδί ή κακή μοίρα... Πώς έγινε το μιλλίέτο σου εκείνο να πέση στα χέρια του αδελφού μου; Τυχαία, χωρίς άλλο, γιατί δεν είναι δυνατόν να μάς επέδωσες κανείς... "Ετσι ο αδελφός μου, προειδοποιημένος, μάς ανέκάλυψε... θυμάσαι την τρομερή σκηνή που έπηκολούθησε, και ύστερα τη λύπη που δοκιμάσαμε και οι δυο για τον χωρισμό μας... "Όλο εκείνο το διάστημα που έλειπες, δεν πέρασε ημέρα που να μη μιλήσαμε για σένα μέ... τη Φατιμά. "Εκείνη ήξερε το μυστικό της καρδιάς μου, και ζούσε, ζούσε με την αγάπη μου, όπως και εγώ θα ζούσα με τη δική της, αν εκείνη είχε αγαπήσει και αγαπηθί. Οι σκέψεις μας ήσαν κοινές, όπως και οι χαρές μας, οι ελπίδες μας, οι πόνοι μας. "Ό,τι αντίπαθούσε η Φατιμά, τό αντίπαθούσε και η Φερεντιέ. "Ό,τι αγαπούσε η Φερεντιέ, τό αγαπούσε και η Φατιμά. Δεν μπορούσαν να υπάρχουν διαφορετικές αντιπάθειες, διαφορετικές αγάπες, αφού οι ψυχές τους έμοιαζαν όπως και τά σώματά τους. Καταλαβαίνεις τώρα, Ζώρζ;

—Ναι, καταλαβαίνω! μουρμούρισε. Θεέ μου, εύχαριστώ!

(Συνέχεια στο επόμενο)

Στο περιθώριο της επικαιρότητας

Η Μαντάμ... Κληρωτίς

Η περιεργή ιστορία του Έθνικού Γαλλικού Λαχείου

ΥΠΑΡΧΕΙ στη Γαλλία μια αιωνόβια γριά, με μαλλιά άσημένα, τρυφή εκ γενετής, που δεν μιλάει παρά μόνον τη γλώσσα των αριθμών, που γυρίζει, γυρίζει, γυρίζει διαρκώς, σκορπίζοντας άλλού την ενοιά της κι' άλλού τις πιο σκληρές απογοητεύσεις. Είναι η... Μαντάμ Κληρωτίς, του Έθνικού Λαχείου της Γαλλίας.

Λοιπόν: Η Μαντάμ Κληρωτίς συνεπλήρωσε κατ' αυτές ζωών τετρακοσίον επών και εισήλθεν αίσίως στον πέμπτον αιώνα της σκανδαλώδους υπαρέσιώς της. Γιατί, πράγματι, η ζωή της καπριτσιόζας αυτής νύχτας ήταν και είναι ένα διαρκές σκάνδαλο.

Πώς έγκατεστάθη στη Γαλλία η έμπόρσα αυτή της ελπίδος; "Ολόκληρη ιστορία. "Από τότε που ο κόσμος είναι κόσμος, όλα τά... ανθρώπινα είδη, άνδρες, γυναίκες, κορίτσια, γέροι και γρηές αισθάνονται την άδυναμία να δοκιμάσουν την τύχη τους, προσπαθώντας, με διάφορα κόλπα, να δελτιώσουν τις συνθήκες της ζωής των. Οι 'Εβραίοι, οι 'Ελληνες και άλλοι λαοί της αρχαιότητας έμοίραζαν με κλήρο τά καλλιεργήσιμα χωράφια. Στάς Σουακούς, ήταν πέθαινε κανένας ιερέυς, ο διάδογός του με κλήρο έξελέγαντο. Και όλοι έμεναν εύχαριστήμενοι, έγοντας την ιδέα ότι την έλογγί του νέου ιερέως την έκαναν οι θεοί.

Ο ΝΕΡΩΝ ΚΑΙ ΤΑ... ΚΟΤΣΙΑ!

Έρερετε πως διασκέδαζαν οι πατριχοί της Ρώμης κατά την εποχή του Νέρωνος και των λοιπων εκφύλων αυτοκρατόρων; Προσκαλούσαν σ' ένα συμπόσιο κυριά 200 άτομα και μετά τό πλούσιο φαγητό, ο κάθε προσκεκλημένος έλάμβανε από ένα δώρο. Τί δώρο; "Ό,τι τού περτε. Γιατί η διανομή των δώρων γινόταν με τά... κότσια, τά γνωστά κοκκαλάκια που γρησίμευον και σήμερα για τό παιγνίδι του «βέρρη». Σ' ένα πελώριον δίσκο, που τον κρατούσαν στα κεφάλια τους τρείς δούδες, ήταν τόσα κότσια, όσοι και οι προσκεκλημένοι. "Ενας δούδος που είχε τά μάτια δεμένα, έπαίρινε από ένα κότσι και τό προσέφερε σε κάθε προσκεκλημένο. Τά κότσια αυτά έγρασαν επάνω, τά δώρα που έπεσαν σε κάθε προσκεκλημένο. Καί τό γλέντι άρχινοσε. "Άλλος έκέρδιζε ένα αυγό, άλλος μια γάτα εις άνδασούρυσαν κατάσταση, άλλος δίκυ... μύγες, άλλος μια καμήλα, ένα ψάρι θηλυκό ή άρσενικό, ένα μεταξωτόν χιτώνα και οι πλέον τυχεροί ένα πουργί με χρυσά νομίσματα ή ένα άκατοίχτο νησί.

Κατά τον 15ον αιώνα, όλοι ο κόσμος έπαίξε με την τύχη. "Ο δαίμον του παιγνιδιού έπαιξε σαν άστραπή, διασχίζοντας όσες τις γώρες της ύδραγείου, προκαλώντας διαρκώς

φανταγερούς πειρασμούς. Μόνον η Γαλλία—η χώρα των φρονιμών ή των ταιγκούνηδων, όπως είπε ο Μπραντόν—αντιστάθηκε όσο μπορούσε στα τυχερά παιγνίδια. Μιά μέρα, όμως, ο βασιλεύς Φραγκίσκος Α' άντελήφθη ότι πολλοί υπήκοοί του, μη μπορώντας να ικανοποιήσουν τό χαρτοπαικτικό πάθος τους στην πατρίδα τους, έστελναν ασάβαστο ποσό στο έξωτερικό, αγοράζοντας διάφορα λαχεία. Τότε, ο μέγας βασιλεύς, ο σοφός Φραγκίσκος Α' εκάλεσε τους συμβούλους του και τους είπε:

— "Αφού οι υπήκοοί μου υποφέρουν από τον πυρετό του παιγνιδιού και χάνουν τά ωραία τους σκούδα στο έξωτερικό, γιατί να μη καθιερώσουμε και μεις ένα εθνικό λαχείο, που θα τινύση εξ άλλου και τά δημόσια οικονομικά;

Και τό βασιλικό διάταγμα εξέδθη γωρίς άργοπορία, προς μεγάλην γαράν των Γάλλων το 1539.

ΠΡΟΣ ΑΓΓΑΝ... ΣΥΖΗΤΟΥ!

Οι πρώτοι πελάτες της Μαντάμ Κληρωτίδος, όπως ονομάσθηκε τό γαλλικό λαχείο, ήταν οι γυναίκες. Μή τις καταγορήσθε όμως, και τις πήτε παραδόπιστες. Κάθε άλλο. "Αν οι γυναίκες της εποχής εκείνης αγοράζαν λαχεία, δεν τό έκαναν για να προμηθευθούν με τά κέρδη μεταξωτές τουαλέτες ή πολύτιμα μπιζού, αλλά τό έκαναν μόνον και μόνον, με την άπατηλή ελπίδα ότι θα εξησάλιζαν την προίκα τους, ώστε να μωρέσουν να θρούν ένα καλόν σύζυγον. Γιατί, την εποχή εκείνη, καμία γυναίκα στη Γαλλία δεν μπορούσε να παντρευθί, αν δεν είχε προίκα.

"Ενωσεται, οι περισσότερες όχι μόνον δεν έκέρδιζαν την προίκα των ονειρών των, αλλά έχαναν και τό... πουκαμισό τους, όπως αναφέρει τό ακόλουθο χαρακτηριστικό ανέκδοτο:

Μιά μέρα, η μαρκησία ντε Σαστελά, βλέποντας ότι άργούσε να κατέβη η καμαριέρα της, άνησύχησε μήπως ήταν άρρωστη. "Ανέβηκε, λοιπόν, στη σοφίτα του μεγάρου και θρίσκει την καμαριέρα ζαπλωμένην στο κρεβάτι και κουκουλωμένη ως τό λαίκο.

—Τί έπαθες, Ζερμαίν; της λέγει. Μήπως είσαι άρρωστη;

— "Όχι, κυρία, δεν είμαι άρρωστη.

— "Αλλά τότε; Σε πιάσαν μήπως οι τεμπελιές; "Ωραία δουλειά! Σήκω γρήγορα κι' έλα κάτω να με γτενίσθ!

— "Ας με συγχωρήση η Κυρία, αλλά δεν μπορώ να σηκωθώ, είπε η καμαριέρα δειλά.

— Τί θα πη δεν μπορείς να σηκωθής, αφού δεν είναι άρρωστη;

— Δεν έχω τί να φορέσω, Κυρία... "Ενεγούισα τό τελευταίο μου σουσάτι, για ν' αγοράσω ένα λαχείο... "Ας μην ανησυχή, όμως η Κυρία. Τό μεσημείο θα γίνη η κλήρωσις... Καί μόλις κερδίσω, θα στείλω να πάρω τό φουστάνι μου...

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΣΤΗΝ... ΚΛΗΡΩΤΙΔΑ!

Αυτά, βέβαια, τά πάθαιναν οι γυναίκοδες του λαού και όχι οι μεγάλες κυρίες, που δεν είχαν ανάγκη από λεφτά. "Εν τούτοις, ο δαίμον του παιγνιδιού είχε κυριεύσει και τις κυρίες της άριστοκρατίας, οι όποιες, συνδυάζοντας τό παιγνίδι με τον έρωτα, σοφίσθηκαν ένα χαριτωμένο παιγνίδι συναναστροφής. Τό έζησε: Μόλις οι καλεσμένοι έπαίριναν θέση μέσα στο μεγαλοπρεπές σαλόνι με τά χρυσά έπιπλα και τους πολυελαίους ένας λακές κυκλοφορούσε στην όμήνη, χαρτάκια, σαν αυτά που έχουν σήμερα οι λοταρισήρες. "Οι έγρασαν αυτά τά χαρτάκια. "Από μία διαταγή, σχετική με τά τμήματα της καρδιάς, την οποία όφειλε να εκτελέση εκείνος που την έλάμβανε. Το υπέβληστο αίτημα ή έρώτησις: "Αζίζει τον κόπο ν' αγαπή κανείς και να υποφέρει η μήπως είναι πρωτότερο να μην αγαπούμε ποτέ; Στην έρώτηση αυτή έπρεπε να δοθί απάντηση με έρωτική απάντησις. Καί ούτω καθεξής. Διε άλλον πάλι έδίδετο ή έζη διαταγή: «Να κάνετε άπέσως, ύψηλαφώνως, μίαν έρωτική άντελευσίσιον» σ' ένα πρόσωπο της εκλογής σας! Καί ούτω γής τυχερός, υπακούοντας όθ' όσον σε μία (συγνώμη) διαταγή, συνειροφούτο, κώννοντας την έκουστήρεσι του στην γυναίκα που είχε στο μάτι!

Μιά κλήρωσις του Έθνικού Λαχείου στα 1703.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η χήρα Κα Ντεβαρέν μιὰ πλουσιωτάτη επιχειρηματίας και διουήχανος του Παρισίου, έχει δύο κόρες, την Μισελίν και την Ζάν. Την τελευταία αυτή την είχε υιοθετήσει προτού κληθ την Μισελίν. Η Κα Ντεβαρέν, είχε στάς επιχειρήσεις της και ένα μηχανικό, τον Πιέρ, ένα νέο με εύρωστο μέλλον, τον όποιον συμπάσσε πολύ, και τον όποιο αρραβώνιασε με την Μισελίν, αυτή όμως, δεν τον ήθελε τον γάμο αυτό, τσοούτω μάλλον όσφ έχει σχετισθή με τον νεαρό πρίγκηπα Σέργιο Πανίν, τον όποιο είχε γνωρίσει ή αδελφή της Ζάν στο Λονδίνο και με τον όποιο συνεδεθη αίσθηματικώς. Με τον πρίγκηπα όμως είναι έρωτευμένη και ή Ζάν, ή όποια στο τέλος παντρεύεται τον ήλικιωμένο Τραπεζίτη Καϊύρολ.

Παρά τους δύο όμως, αυτούς γάμους ή κατάσταση δεν αλλάζει ουσιαστικώς. Η Ζάν εξακολουθεί να αγαπά τον Σέργιο, γι' αυτό όταν τον πρίγκηπο ζεύσσε πηγαίνει στη Νίκαια, το άκουσθη και το ζεύσσε Καϊύρολ. Άνισυχη ή Κα Ντεβαρέν φεύγει και κείνη συνοδευομένη από τον Μαρσεάλ. Έκει ή Κα Ντεβαρέν παίρνει κατά μέρος την Μισελίν, και συγκεκαλυμμένα της έφισα την προσοχή. Αυτή όμως, της δηλώνει ότι έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στον Σέργιο. Η Ζάν στην όποια καταφεύγει ύστερ' απ' αυτό ή Κα Ντεβαρέν της εξομολογείται τα πάντα και ή Κα Ντεβαρέν της υπόσχεται να την βοηθήσει να βγή από το αδιέξοδο. Θα την πάρη να φύγη μακριά. Όταν όμως έμεινε μόνη ή Ζάν ο Σέργιος που ήταν κομμένος μέσα στο δωμάτιο και τα άκουσε όλα, γαίανει και της κάνη μιὰ καινούργια ερωτική εξομολόγηση. Μονομίας στο τέλος ή Ζάν αφήνεται στην άγκαλιά του. Η Μισελίν όμως και ο Πιέο, ύπλησαν μάρτυρες της σκηνης αυτής. Η Μισελίν πονει αλλά δεν άσχηνη τον Πιέρ να κάνη το πανηγυρικό. Αγαπή πάντα τον Σέργιο. Σε λίγο όμως, εμφανίζεται ο πρίγκηψ και ενώ ή Μισελίν φεύγει, ο Πιέρ δεν άντένει και του αποκαλύπτει ότι τα είδε όλα. Έπακολουθεί μιὰ ζωηρή σκηνη και στο τέλος ο Πιέρ υποβάλλει τους όρους του. Ο Σέργιος, δεν θά ξαναοσολήσση την Ζάν, δικασοειτικά, θάνη να νύνη μαζί του. Την άλλη μέρα, ή Μισελίν ζητάει την γάο από τον άνδρα της να επιστέψη στη Παρίσι όταν επιστρέψη ήδη ή Κα Ντεβαρέν. Ο Σέργιος συγκατανεύει και την άλλη εβδομάδα φεύγει. Στο

Παρίσι ή ζωή συνεχίζεται σαν να μη συνέθη τίποτε. Ο Σέργιος, έπωφελομένος και απ' την άπουσία του Πιέρ σ' ένα όρυχείο, συναντάται συχνά έξω με την Ζάν, σ' ένα σπιτάκι που της είχε έπιπλώσει. Ύστερ' από λίγον καιρό όμως, οι δύο έραστές ξεθαρρεύουν και αρχίζουν τους μοναχικούς περιπάτους στην εξοχή. Σ' έναν απ' αυτούς τους περιπάτους των τους βλέπει ή Κα Ντεβαρέν που επέστρεφε από το Σαιν Κλου.

Οι δύο έρασται την θλίπουν και αυτοί και τρέχουν στο αυτοκίνητό τους. Η Κα Ντεβαρέν καταταραγμένη επιστρέφει στο Παρίσι λίγο μετά την επιστροφή του ζεύσσε. Πηγαίνει άμέσως και βρίσκει τον Σέργιο στον όποιο κατόπιν ζωηροτάτης σκηνης, δηλώνει ότι του κόθει κάθε πίστωση και ότι στο εξής θάχη να κάνη μαζί της. Κατόπι απ' αυτό, πηγαίνει και βρίσκει τον Καϊύρολ, στον όποιο επίσης συνιστά να κόψη κάθε οικονομική ένισχυση στο Σέργιο. Ο Καϊύρολ της υπόσχεται να συμμοσωθεί. Ένώ όμως ο Σέργιος ήταν άπλησιμένος, μη ξέροντας που να αποτανη, παρουσιάζεται μπροστά του ο Χέρτσσοχ και του προσφέρει άμέσως εκατο γιλιάδες φράγκα υπό τον όρον να συνερασθούν στις επιχειρήσεις του. Θα του έφθαναν άστουνού το κύρος του όνόματός του και οι σχέσεις του.

Ο Πανίν τον κυττάζει δύσπιστα. Φοβάται μήν τον μπλέξη ο Χέρτσσοχ. Αυτός όμως τον καθησυχάζει.

21ον

-ΤΙΠΟΤΑ' απόλύτως. Μοί άρκει ή συγκατάθεσή σας. Άνακατευθείτε στη δουλειά μου, μελετήστε την και άν δεν σας άρέσει είσαστε ελεύθερος να την έγκαταλείψετε ό,τι ώρα θέλετε. Πιστέψτε με πρίγκηπά μου. Μέσα σε λίγα χρόνια θα έχετε μιὰ τέτοια περιουσία που δεν θα μπορούσατε να την ονειρευθήτε ούτε μέσα στα πιο τολμηρά σας όνειρα.

Ο επιχειρηματίας σάπασε. Ο Σέργιος ήταν επίσης σιωπηλός και δυητημένος σε θαθειά σκέψη, πράγμα που έκανε έξαιρετική γασά στον Χέρτσσοχ. Είχε όμως, και ένα άλλο λόγο για να είναι γαρρόβιος. Το άμάκι του πρίγκηπος διέσχιζε τώρα την λεωσόρο των Ήλυσίων που ήταν την ώρα αυτή νεατή από τον πιο νωσσο και τον πιο έκλεκτο κόσμο του Παρισίου. Όλοι γύριζαν και κυττάσαν τον Χέρτσσοχ να συνδιλέγεται με τον πιο φιλικό και σοβαρό τρόπο με τή

γαμβρό της κυρίας Ντεβαρέν. Ήταν κι' αυτό μιὰ επιτυχία του Χέρτσσοχ.

Άπλωσε το χέρι του και δείχνοντας όλον αυτό τον έκλεκτο κόσμο του κυκλωφορούσε και τους κυττάσε γεμίτος περιέργεια είπε στον Σέργιο.

— Ίδου το βασίλειό σας, οι ύπηκοός σας Δέγασθε!

Ο Σέργιος τον κύτταξε διστακτικά και ύστερα, καταβάζοντας το κεφάλι του, είπε:

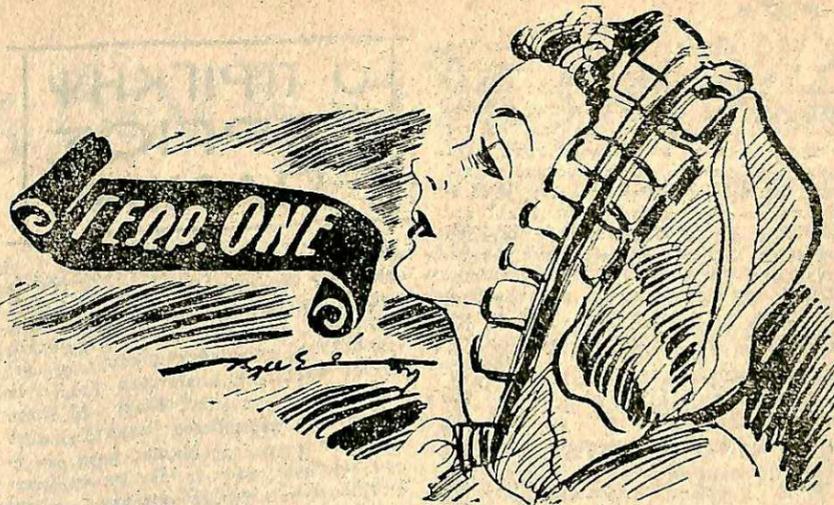
— Δέχομαι.

— Θα σας ξαναϊδώ πολύ σύντομα, είπα τότε ο Χέρτσσοχ και κάνοντας νόημα στον άμάκι να σταματήσει πήδησε από το άμάκι, ανέθηκε στο δικό του που ακολουθούσε σε άλλο το διάστημα και εξαφανίσθηκε με γρήγορο ρυθμό.

Από την ημέρα αυτή είχε και ή Ζάν μιάν αντίζηλο. Την κερδοσκοπία. Ο Σέργιος οίχθη με τα μούτρα σ' αυτό το καινούργιο παιγνίδι που παρουσίαζε πολύ μεγαλύτερο ενδιαφέρον από το χαρτοπαίγνιο. Θαμάζε τον Χέρτσσοχ που κατόρθωνε να συγκεντρώνη από το τίποτα έκατομύρια με μιάν άφάνταστη δεξιότητα. Καθισμένος μέσα στο γραφείο του, ο μεγαλοεπιχειρηματίας έδινε οδηγίες που είτε επειδή οι προβλέψεις του ήταν άλάνθαστες είτε επειδή είχε εξαιρετική τύχη, πετυχαίαν πάντοτε. Ο Σέργιος εισέπραξε από τις πρώτες εβδομάδες τεράστια κέρδη. Πίστευε τώρα στα όλα του είχε προείπει ο Χέρτσσοχ με τυφή πίστη. Περισσότερο από ό,τι πίστευε στο Ευαγγέλιο. Έβλεπε κιόλας τον κόσμο όλόκληρο να σκύβη μπροστά στον ζυγό που θα του επέβαλε. Όλοι οι άνθρωποι της οικουμένης, τσικισμένοι από τον κάματο της ημέρας, δεν δούλευαν παρά μονάχα γι' αυτόν. Ήταν όλο ύποτελείς του. Όνειρευόταν τον έαυτό του Βασιληά και όνειρευόταν ήλου του κόσμου τα πλούτη άπλωμένα μπροστά στα πόδια του. Είχε γάσει πια την ιδέα του τί είναι δυνατόν και τί είναι αδύνατον. Τα πιο άπίθανα πράγματα του φαινότουσαν όπλα και άυτονόητα. Και ή πεποίθησις αυτή τον έκανε ένα βολικό όργανο στα χείρια του Χέρτσσοχ.

Η κυρία Ντεβαρέν δεν άνησε να πληροσοσθη την μεγάλη αλλαγή που είχε επέλθει στα οικονομικά του γαμβρού της. Φώναζε τον Καϊύρολ και του σύσχησε να μείνη συνέτακος του Χέρτσσοχ για να παρακολουθή από κοντά την εξέλιξη των επιχειρήσεών του. Με την διατακότητα που είχε πάντοτε ή οικοδέσποινα τόβλεπε τις μεγάλες καταστροφές που θά ακολουθούσαν και ήταν λυπημένη που ο Σέργιος δεν είχε παρουσιάσει στο γαμπαίνιο και στις γυναίκες. Ο Καϊύρολ διηγήθηκε τους φόρους αυτούς στην γυναίκα του και ή Ζάν έσπευσε με πούτη ειλικρίνεια να τους υπαλήθη στον Σέργιο. Έκείνος όμως γέλασε περιφρονητικά και

ΠΑΝΙΝ

την διαβεβαίωσε ότι οι φόβοι της κυρίας Ντεβαρέν και του Καϊύρολ ήταν άποτέλεσμα της μικροαστικής στενοκεφαλιάς τους που δεν τους αφήνει να ιδουν πιο πέρα από την μύτη τους. Ήξερε αυτός τί έκανε. Τα άποτελέσματα της κερδοσκοπίας του έδιναν με μαθηματική ακρίβεια. Πολύ γρήγορα θα είχε τόσο τεράστια περιουσία που θα τον έκανε έντελώς ανεξάρτητο από την πεθερά του. Θα μπορούσε πια να ζή σύμφωνα με τα καπρίσια του. Η Ζάν δεν ήθελε να πεισθη από τα λόγια του Σεργίου. Έκείνος όμως την τραβούσε στην άγκαλιά του και έσδυνε όλες της τις αντιρρήσεις με τα φίλια του.

Η κυρία Ντεβαρέν πήρε την άπόφαση να κάνη μιάν άκόμη θυσία χάριν της κόρης της. Η Μισελίν δεν έπρεπε να μάθη τίποτα από την καινούργια συμφορά που την περίμενε. Έφθανε να είπη, ή οικοδέσποινα μιὰ μόνη λέξη στην κόρη της για την άπιστία του Σεργίου για να την κάνη να τον χωρήσει και να άποακρύνη έτσι τους κινδύνους που θα μπορούσε να έχουν γι' αυτήν και για την κόρη της οι κερδοσκοπίες του. Ο όλος Ντεβαρέν θα έπαυε να έχη οποιαδήποτε σχέση με τον Πανίν πράγμα που θα είχε καταστρεπτική επίδραση για την αξιοπιστία του πρίγκηπος. Ο Χέρτσσοχ θα έπαυε πια να τον έχη ανάγκη και γρήγορα θα τον άφρησε στον δρόμο. Άλλά δεν άποσάσισε ή κυρία Ντεβαρέν να καταστρέψη τον γαμβρό της. Δεν ήθελε να ιδή την κόρη της δουτηγμένη στην λύπη και στα δάκρυα. Θα προτιμούσε την δική της οικονομική καταστροφή.

Η Μισελίν πάλι εξακολουθούσε να μη λήη τίποτα στην μητέρα της για τις στενοχώριες που περνούσε. Φοβόταν τον θυμό της. Ήξερε ότι άμα της έλεγε το παραμικρό ή ενεργητική αυτή γυναίκα θα ξεκαθάριζε μιὰ για πάντα την θέσι της απέναντι στον Πανίν. Άλλά ή Μισελίν τον αγαπούσε. Ήλπισε ότι άργά ή γρήγορα θα ξαναγύριζε στην άγκαλιά της και δεν ήθελε να του κλείση μιὰ για πάντα την πόρτα της επιστροφής.

Έτσι οι δύο γυναίκες έκρυβαν τον πόνο τους ή μιὰ από την άλλη την στιγμή έκρυβός που μιὰ έκρυβεις μεταξύ τους θα μπορούσε να προλάβη τις τρουμερές συνέπειες που έμελλαν να ακολουθήσουν.

Στο μεταξύ άοχισαν κι' όλας να εμφανίζονται τα πρώτα σύννεφα στην επιχείρηση του Χέρτσσοχ. Ο μεγαλοεπιχειρηματίας είχε άγνωσσει έντελώς στις επιχειρήσεις του τους πέντε ξη μεριστάδες της οικονομικής ζωής του Παρισίου. Είγους που κοστούσαν στα νείρια τους τα μεγαλύτερα πωμύεοντα και τα πιο ιστικά κερσάλα. Είχε στρασει ποτε τους μικροκεφαλαιούτους και αυτό δεν έλασε καθόλου στους άλλους που είχαν κι' αυτοί ανάγκη από το μικρό κεφάλαιο. Για

τον λόγο αυτό, οι πέντε ξη αυτοί μεριστάδες είχαν καταδικάσει κι' όλας την επιχείρηση του Χέρτσσοχ.

Ένα πρωί, ξυπνώντας οι Παρισίνοι, είδαν τους τοίχους σκεπασμένους με πελώριες τοιχοκολλήσεις που άνήγγελαν την έκδοση του τίτλου της «Παγκοσμίου Πίστωσης». Άκολουθούσαν τα όνόματα του διοικητικού συμβουλίου, όνόματα γνωστά, άνάμεσα στα όποια έλαμπε το όνομα του πρίγκηπος Σεργίου Πανίν. Ύπληχαν άνάμεσα στα μέλη του διοικητικού συμ-

βουλίου μεγαλόσταυροι της Λεγεώνας της Τιμής, πρώην Σύμβουλοι της Έπικρατείας, πρώην άνώτατοι διοικητικοί ύπάλληλοι.

Οι τοιχοκολλήσεις αυτές προκάλεσαν μεγάλη άναστάτωση στους οικονομολόγους κύκλους του Παρισίου. Ο πρίγκηψ Πανίν, ο γαμβρός του Οίκου Ντεβαρέν, ήταν μέλος του διοικητικού συμβουλίου της «Παγκοσμίου Πίστωσης». Ή επιχείρησης, λοιπόν ήταν γερή. Πολλοί έντούς, έσπευσαν να συμβουλευθούν και τη

Ο Σέργιος και ή Ζάν δεν έπαυαν να συναντώνται κρυφά στο μικρό σπιτάκι τους.

ιδία. Κα Ντεβαρέν. Να την ρωτήσουν για κάθε ενδιαφέρον. Αυτή όμως, θρόνησε σε τρομερά δύσκολη θέση. 'Αφ' ενός μὲν πιεζόταν ἀπὸ τὴν εὐσυνήθεια τῆς ἡθοῖας τῆς ἐπέβαλλε νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ διακηρύξῃ ὅτι ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ εἶχε μόνον τὸ ὄνομα τοῦ ποιήματος καὶ τίποτε ἄλλο, ὅτι αὐτὴ δὲν τὴν ἐνέκρινε, οὔτε ἐπρόκειτο νὰ πάρῃ μέρος σ' αὐτὴν καὶ ἀφ' ἑτέρου, τὸ μητρικὸ τῆς φίλτρο δὲν τὴν ἀφῆνε νὰ λυπήσῃ τὴν κόρη τῆς, ἐκθέτοντας στὰ μάτια τοῦ κόσμου τὸν γαμβρὸ τῆς. Ἐν τούτοις, ἡ τιμιότης καὶ τὸ καθήκον ὑπερίσταναν καὶ ἔκαναν τὴν Κα Ντεβαρέν νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί τῆς. Ἐδήλωσε, λοιπόν, σ' ἄλλους πού τὴν ρωτοῦσαν, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις ἦταν κάτω τοῦ μετροῦ, καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἀποτρέψῃ τοὺς φίλους τῆς καὶ γνωστούς τῆς ἀπ' αὐτῆς.

Ἐταῖ ἡ πρώτη προσπάθεια ἀπέτυχε παταγωδῶς. Οἱ μεγάλες τράπεζες πῆραν ἀμέσως στάσι ἐχθρική ἀπέναντι τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ οἱ ἄλλοι κεραλιουχοὶ δειγνοῦνται ἐπιφυλακτικοί. Ἐβρισαν μόνον οἱ μικροκεφαλαιοχοὶ, τὰ κουποδευατικά τῶν θυρωρῶν καὶ τῶν ὑπηρετιῶν. πῶς συγκέντρωσαν μερικὰ ἐκατομύρια.

Ἄδικα, ὅμως, ἔκανε καὶ δευτέρη ἐξορμήσι, ἀδικὰ χάλασε τὸν κόσμον σ' ἀγγελίες καὶ τοιχοκολληθεὶς μὲ δεικαστικώτατες ὑποσχέσεις. Δὲν ἔκανε τίποτε. Ἐπάνω σ' αὐτὸ, ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν καὶ διάφορες φήμες ὅτι δῆθεν ἐπρόκειτο περὶ ἐπιχειρήσεως μὲ πολιτικούς σκοπούς.

Ὁ Χέρσογος ὅμως, δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού τὰ θέλουν εὐκόλα κάτω. Ἐκανε καὶ τρίτη προσπάθεια. Πούλησε μὲ ἀνθρώπους τοῦ στοῦ χρηματιστηρίου ἕναν σημαντικό ἀριθμὸ τίτλων σὲ χαμηλὴ τιμῆ, καὶ κατόπι τοὺς ξαναγόρασε. Αὐτὸ ἔφρασε. Μέσα σὲ λίγες μέρες οἱ μετοχές ἀνέβηκαν καὶ ἄρχισε ἡ ζήτησί τῶν. Ἐν τῷ μεταξύ τί ἔκανε ὁ ποιήτης; Αὐτὸς ἀδιαφοροῦσε γιὰ τίς ἀγωνίες καὶ τίς προσπάθειες τοῦ συνεταίρου του καὶ παραδίδονταν ὀλόκληρος στὰ χάρια τῆς ἐρωμένης του.

Γιατὶ ὁ Σέργιος καὶ ἡ Ζάν δὲν ἔπαιναν νὰ συναντιῶνται στὰ κρυφὰ στὸ μικρὸ ἐκεῖνο σπίτι πού εἶχε γνωρίσει τὰ πρῶτα τοὺς τρυφερὰ ἀγκαλιάσματα.

Ἡ παθητικὴ στάσι πού κρατοῦσε ἡ Μισελίν, ἡ ἐγκατεστηθεὶς τῆς, τοὺς ἐνεθάρρυνε ἐξίσου μὲ τὴν στάσι τοῦ Καϊύρολ, πού ἀπορροφημένος τελείως ἀπὸ τίς δουλειές του καὶ παραξενευμένος ἀπὸ τὰ χάρια τῆς γυναικὸς του, πού σάν κάθε γυναίκα ἐρωτευμένη, ἤξερε καὶ αὐτὴ ἐξ ἐνστικτοῦ νὰ ὑποκρίνεται στὴν ἐντέλεια γιὰ νὰ περιφρουρήσῃ καὶ νὰ δικαιωσῇ τὸν ἄνογο δεσπὸ τῆς.

Οἱ δύο ἐρασταί, κλεινόταν ὄρες ὀλόκληρες μέσα στὸ ἡμίγειο τῆς ἐρωτικῆς τῶν φυλακῆς, καὶ περνοῦσαν στιγμὲς ἀληθινῶν. Ὁ ἕνας μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου. Καὶ ὅταν ἐρχόταν ἡ ὥρα τοῦ γουισμοῦ, ἄφηνε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ ἀπελπισία ἀπερίσπαστη.

Κάποτε ἡ Ζάν ἐπιφύρασε τὰ τρυφερὰ αὐτὰ λόγια: «ὦ! ἂν ἦμασταν ἐλεύθεροί!..»

Καὶ ἄρχισαν νὰ κάνουν σχέδια. Θὰ κάθασαν στὴς ὄθρες τῆς λίμνης τοῦ Λουβάνο, μέσα σὲ μιὰ θύλα γουμένη στὸ γλάσι καὶ ἐκεῖ, μόνον, ἀναγκῆται. Θὰ ἐπιλέθονταν τὴν γαστὰ νὰ εἶναι ἐνωμένοι γιὰ πάντα.

Στὰ σχέδια αὐτὰ ἡ Ζάν δειγνοῦνταν πῶς ἐρωτικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ ἀπὸ τὸν Σέργιος. Τοῦ ἔλεγε συχνὰ «Ποῖος μπορεῖ νὰ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

μὰς κρατήσῃ; Ἄς φύγωμε!» Ὁ Σέργιος, ὅμως, πῶς ψύχραιμος, πῶς σκεπτικὸς ἀκόμη καὶ στίς στιγμὲς τῶν μεγάλων του διαχύσεων, ἐπανέφερε τὴν ἐκτροχιασμένη νῆα στὴν πραγματικότητά καὶ τῆς ἐνέπνευσε σκέψεις φρονιμώτερες. Γιατὶ νὰ προκαλέσουν σκάνδαλο; Γιατὶ ἐξ ἄλλου νὰ κάνουν περισσότερο κακὸ ἀπὸ αὐτὸ πού κάνουν σήμερα; Μήπως τώρα δὲν ἦσαν ἐνωμένοι; Μήπως δὲν ἀπελάμβαναν ἀπὸ ἄλλους τῶν τοῦ πάρους τὴν ζωὴ, καὶ τὸν ἔρωτά τους;

Ἡ Ζάν ἐντούτοις τὸν μεμψόταν ὅτι τὴν ἀγαποῦσε ὀλιγώτερο ἀπ' ὅτι τὸν ἀγαποῦσε αὐτὴ. Τὸν ρωτοῦσε πῶς μποροῦσε νὰ ἀνέξῃ τὸν Καϊύρολ νὰ μοιράζεται τὸν ἔρωτά τῆς μὲ αὐτόν. Τοῦ ἔλεγε ὅτι εἶχε κουρασθῆ πᾶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀγωνιώδες κρυφτοῦλι πού ἔπαιζαν ἄσπονδοι. Ὁ Σέργιος τὴν καθησύχαζε γλυκὰ καὶ τῆς ἔκλεινε μ' ἕνα φίλτ τὸ στόμα.

Ἐταῖ πῆγαιναν τὰ πράγματα ὅταν ἔγινε ἕνα ἐπεισόδιον ἀρκετὰ σοβαρὸ.

Ὁ Πιέρ, ἀνήσυχος, μόλις ἔμαθε ὅτι ὁ ποιήτης εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὸν Χέρσογ σὲ ἐπικίνδυνες ἐπιχειρήσεις, ἔσπευσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ὄργανα του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Παρίσι. Ἡ Μισελίν δὲν τοῦ εἶχε γράψῃ τίποτε γιὰ τὸν Σέργιος καὶ τὴν Ζάν. Τὸν ἄφηνε νὰ νομί-

ΡΟΥΜΑΝΙΚΑ ΣΟΝΕΤΑ

“ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ”

ΤΕΟ ΡΟΜΕΑΝΟΥ

Κλεισμένος μέσ' σ' ἀνήλιο (μου γραφεῖο) μὲ κάποιον κώδικα μπροστὰ (μου σφαιλιχτό).
—ὦ! τί μαρτύριο πού γίνεται νὰ μὴν μπορῆς νὰ δώσης δίκη (στοῦ βιβλίου)!

Νοιώθω παράξενα στὸ στήθος (μου τὸ κρῦο) καὶ ἀκόμα τρίζουν τὰ σανίδια (πού πατῶ).
—ὦ! Πῶς θὰ ἤθελα στὸ φῶς (νὰ ἐξανοιχτῶ) μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο, μ' ἄκου (θέρηνητο ἕνα πλοῖο)!

Τὸ ἀντικρινὸ τὸ σπίτι πνίγεται (στὸν ἥλιο) καὶ ἐγὼ οὔτε ἀχτίδα ἀπ' τὸ (φῶς) τὸ ἀληθινὸ.
Σὰν Πρωτοδικῆς, δὲν μοῦ πρέπει νὰ πονῶ.

Γι' αὐτὸ, τὸ χέρι μου κρατῶ (στὸν πόνο ἀντήλιο) τί καὶ ἂν αὐτοὶ πού με κυττάζουν (ζουν ἀπ' τὴν ἄκρη) βλέπουν στὰ μάτια μου νὰ (κρέμεται ἕνα δάκρυ;)
Μετὰφρασις

ΜΙΧΑΙΟΥ ΓΑΛΑΤΗ

(Συνέχεια σὲ ἐπόμενο)

Καὶ κανεῖς δὲν ἔμαθε ποτέ..

Ἐνα διήγημα τῆς Κλαίρ Ντυρόζ

Ἡ Ἐλένη ἔκανε τὸν τακτικὸ τῆς κυριακάτικου περιπάτου στὸ κρηπίδιωμα τῆς παραλίας, κρατώντας, ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι τὴν Ἄννα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸν Μπλανσέ. Εἶχε θυγαλεῖ πιά τὸ θαρπὸ πένθος καὶ τὸ ψάθινο καπέλλο τῆς ἦταν γαρνιρισμένο μ' ἕνα μαῦρο τοῦλι πού κατέβαινε καὶ τῆς τύλιγε τὸν λαιμὸ μὲ χάρι. Προχωροῦσε ἀμίλητη καὶ ἡ κομψὴ τῆς σιλουέττα προκλοῦσε συζητήσεις καὶ κρυφομιλήματα στὰ γκρουπ τῶν περιπατητῶν.

Ὁλος ὁ κόσμος εἶχε σεβάσθη τὸ πένθος τῆς καὶ τὴν ἀπομύνηση στὴν ὁποῖαν κατεδίκασε τὸν ἑαυτὸ τῆς, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀνδρός τῆς. Μόλις πέρασε ὁμως, ἡ περίοδος τοῦ μεγάλου πένθους καὶ ἡ μακριὰ πλερέζα παρεχώρησε τὴ θέση τῆς στὸ ἀραχνόφραστο τοῦλι, ξαναρχίσαν νὰ τὴν ἐπισκέπτονται οἱ γνωστοὶ τῆς, οἱ φίλοι τῆς καὶ οἱ ὑποψήφιοι ἀκόμα. Γιατὶ νὰ μὴν ξαναπαντρευθῆ; Ἐὰ εὑρίσκε εὐκόλα δεύτερο σύζυγο. Ἦταν τόσο πλούσια καὶ τόσο νέα...

Ἄ! Ὅσο γιὰ τὴν περιουσία πού εἶχε ἡ Ἐλένη, τὴν ἤξερε καλὰ ὁλος ὁ κόσμος, γιατί τόσο αὐτὴ, ὅσον καὶ ὁ μακαρίτης ὁ ἀνδρας τῆς προήρχοντο ἀπὸ τίς καλύτερες οικογένειες τῆς πόλεως. Ἐν πρώτοις ἦταν ἡ προίκα τῆς καὶ τὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ ἀνδρός τῆς, ὕστερα οἱ κληρονομίες, τὰ ἀκίνητα... ὅλα γνωστὰ μέχρι πεντάρας! Ποῖος δὲν θάθελε, λοιπόν, γιὰ γυναίκα του μιὰ τόσο πλούσια χήρα, πού συνεδίαζε μὲ τὰ πλούτη μιὰ ὀμορφιά σπάνια καὶ νεῖα ἄτα μόλις τριάντα χρονῶν. Ἄλλ' ἡ Ἐλένη πού καταλάβαινε τὸ νόημα ὄλων τῶν κοινωνικῶν αὐτῶν προσεγγίσεων φαινόταν ὅτι δὲν ἔδινε προσοχὴ καὶ περιφρονοῦσε τίς πιὸ καλύτερες τύχες. Ἐμενε τόσο ἀδιάφορη καὶ κρατοῦσε ὄλους σὲ τόση ἀπόστασι, ὥστε πολὺ γρήγορα ν' ἀρχίσῃ τὸ κουτοσμπολιό. Γιατὶ ἡ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλις δὲν κάνει τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἐκπλήσσεται ν' ἀπορῆ, νὰ ψάχνῃ, νὰ κρυφακοῦῃ, νὰ συζητῇ. Ἀρχίσαν ἤδη ὀρισμαμένα ψι ψι γιὰ τὸ ὄφος πού πήρε τώρα τελευταῖα ὁ γραμματεὺς τοῦ συμβολαιογραφείου. Συζητοῦσε μὲ τοὺς πελάτες σὰν ἄνθρωπος πού ἤξερε καλὰ τὴ δουλειὰ του καὶ εἶχε γίνῃ ἡ ψυχὴ τοῦ γραφείου. Ἐπειτα, μιὰ μέρα τὸν εἶδαν στὴν πόλι μαζί τῆς Κ' ἀπὸ τότε, τὸνομά του εἶχε καταλάβει τοὺς καλοκάγαθους κατοίκους τῆς μικρῆς πόλεως. Μήπως ὁ παληογραμματικὸς αὐτός, ἕνας ξένος, προσπαθοῦσε νὰ γίνῃ ἀπαραίτητος στὴ ζωὴ τῆς Ἐλένης; γιὰ νὰ τὴν κἀν γυναικα του καὶ ἀρπάξῃ ἔτσι τὴν μεγαλύτερη περιουσία τοῦ τόπου; Αὐτός, ἕνας ξένος, ἕνας ἀγνωστός; Καὶ τὸ κουτοσμπολιό ἔπαρνε καὶ ἔδινε μετοξὺ τῶν περιπατητῶν, ἐνῶ ἡ Ἐλένη προχωροῦσε ἀνάμεσα τους, σοβαρῆ, περῆφανη, γεμάτη μελαγχολία. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ κουράσθησαν.

—Δὲν θὰ πᾶμε σπίτι, μαμά; εἶπε κάποιος στιγμὴ ὁ Μπλανσέ, πού ἡ ὄψις του δὲν ἦταν καὶ τόσο καλὴ. Ἐπέστρεψαν στὸ παλιὸ ἐπιβλητι-

κὸ μέγαρο, μὲ τὰ μεγάλα παράθυρα καὶ τὴν μνημιώδη πόρτα. Τὰ παιδιὰ διέσχισαν τὸν ἀντιθάλαμο τρέχοντας καὶ χάθηκαν πίσω ἀπὸ μιὰ τζαμωτὴ πόρτα. Ἡ Ἐλένη κοντοστάθηκε λίγο, λὲς καὶ πνιγότανε καὶ ὕστερα ἀνοίξε μιὰ διπλανὴ πόρτα, τὴν πόρτα τοῦ γραφείου.

Ἐνας ἀνδρας ἐργαζότανε μέσα.

Ὄνομάζετο Μπερνάρ Σερράζ καὶ ἡ πατρίδα του βρισκόταν σὲ ἄλλη ἐπαρχία, μακρινὴ. Τὸ ὄφος του ἦταν παγερὸ καὶ τὰ λόγια του λίγα. Δὲν τὸν ἔβλεπαν πουθενά, οὔτε στὸν περιπάτο τῆς Κυριακῆς, οὔτε στὰ διάφορα κέντρα, ὅπου πῆγαινε ὁλος ὁ κόσμος. Τὰ καφενεῖα καὶ τὰ σαλόνια τὰ ἀπέφευγε συστηματικὰ. Καὶ σπάνια τὸν χαιρετοῦσαν... Μέχρι τότε, τὸν ἀγνοοῦσαν, ὅπως τοὺς ἀγνοοῦσε καὶ αὐτὸς ὄλους. Μιὰ καὶ ἦταν ξένος... Πρέπει νὰ εἶναι κανεῖς καπᾶτος γιὰ νὰ «μπῆ» σὲ μιὰ πόλι. Τὸν καταποσῶν ἄλλο τὴν ἔδειξε ὁ Μπερνάρ Σερράζ. Εἶχε παραμείνει

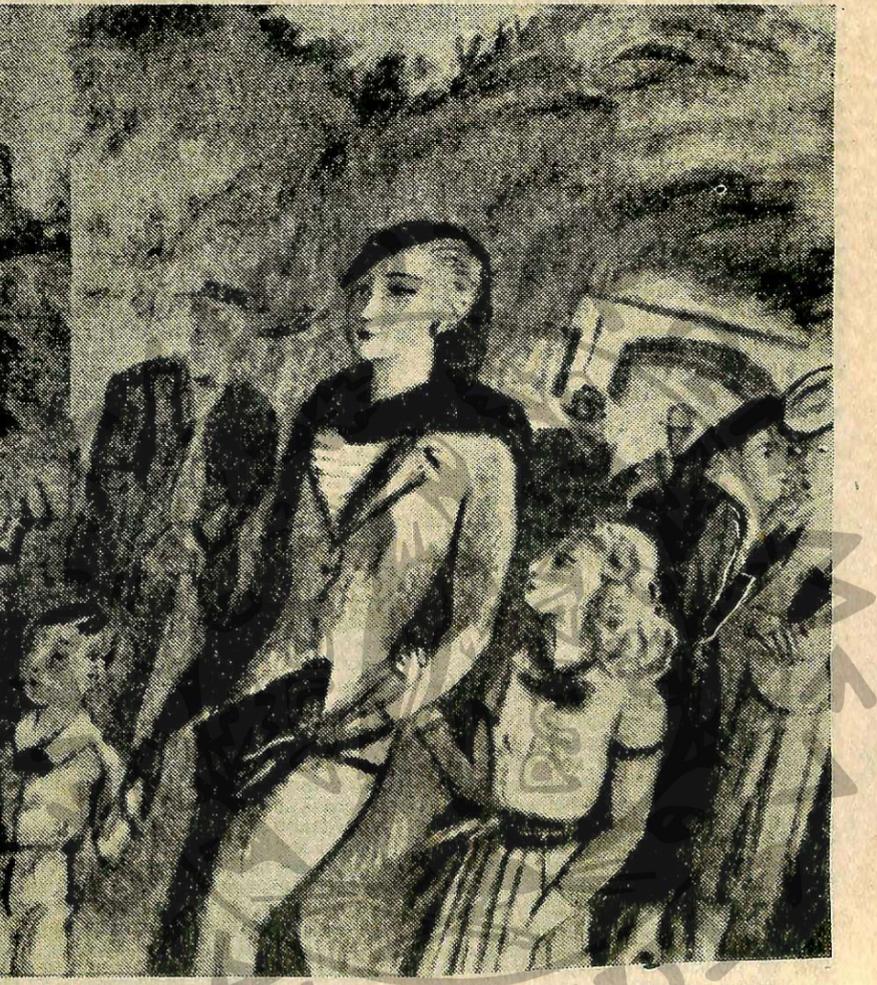
οὐδέτερος καὶ — πρᾶγμα πού ἦταν τρισευρότερο — ἀδιάφορος. Δὲν ἦταν νέος, δὲν ἦταν ὀμορφος, δὲν ἦταν πλούσιος. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἰδοῦν μαζί μὲ τὴν Ἐλένη, γιὰ νὰ τὸν παραλάβουν οἱ γλῶσσες καὶ νὰ γίνῃ γνωστός.

—Ἐργάζεσθε ἀκόμα; τὸν ρώτησε ἡ Ἐλένη, ἀπὸ τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας.

—Ναί, εἶχα νὰ ταξινομήσω κάτι συμβόλαια, νὰ τακτοποιήσω τὴν ἀλληλογραφία...

Μὲ μιὰν ἀτονὴ χειρνομία, ἡ Ἐλένη τὸν ἐχαίρετσε βουβὰ καὶ ἐανάκλεισε τὴν πόρτα. Μόλις, ὅμως, γύφισε τὸ κεφάλι τῆς, εἶδε πίσω τῆς τὴ γρητὰ ὑπηρέτρια πού τὴν περιμένε στὸν ἀντιθάλαμο — ἡ τὴν κατασκόπευε.

—Εἶναι μιὰ ἐπίσκεψις γιὰ τὴν κυρία, στὸ σαλόνι. Ἐπειδὴ ἡ κυρία δὲν χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας, δὲν ἔβλεπε ὅτι ἡ κυρία ἐπέστρεψε. Τὸ ἔμαθε ἀπὸ τὰ παιδιὰ.

Ἐκανε τὸν τακτικὸ τῆς κυριακάτικου περιπάτου, κρατώντας ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι τὴν Ἄννα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸν Μπλανσέ.

-Ποιός είναι;
-Είναι ο κ. Κλώντ.
'Η 'Ελένη προχώρησε προς το σα-
λόνι, αμίλητη, χωρίς να βγάλη το
καπέλλο της.

- [] -

'Ο κ. Κλώντ, ο επισκέπτης της 'Ε-
λένης, ήταν ένας νέος ίσαμε τριάν-
τα χρονών, με σώμα αθλητικό, πρό-
χαρος, κομψός, συμπαθητικώτατος.
Μόλις είδε την οικοδέσποινα, σηκώ-
θηκε, την πλησίασε με χαρά και της
είπε:

-Τί κομψό που είναι το καπέλλά-
κι σας, 'Ελένη. Το μαύρο ταιριάζει
περίφημα με τα ξανθά μαλλιά σας.
-Ελάτε τώρα, Κλώντ, φανήτε και
λιγάκι σοβάρος.

Με μία κίνηση ζωηρή, απροσδόκητη,
η 'Ελένη έβγαλε το καπέλλο της,
λές κι ήθελε να πετάξη το πένθος
της. Τακτοποίησε ύστερα τα μαλλιά
της μπροστά στον καθρέφτη και κά-
θισε στον καναπέ, πλάι στον Κλώντ.

-Τί νέα έχετε να μου πητε; τόν
ρώτησε.

Τότε αυτός άρχισε να της διηγη-
ται το ένα και το άλλο. Είχε το χά-
ρισμα να διηγείται νόστιμα και να
λέγη κοινότατα πράγματα, χωρίς
να κουράξη. 'Η 'Ελένη τον άκουε με
προσοχή. Έπειτα όλα τους ήταν
κοινά μέσα στην πόλι. Οι φίλοι, οι
σχέσεις, οι συνήθειες. Το παραμικρό
θέμα τους προσήγγιζε.

Και ξαφνικά, η συνδιάλεξις πήρε
μιάν άλλη κατάστασι, πιο προσωπι-
κή, πιο τρυφερή. 'Ο Κλώντ φοβότανε
μήπως τον προλάβουν άλλοι. Οι γο-
νείς του που ήθελαν να τον δούν σύ-
ζυγο της 'Ελένης, τον συνεβούλευ-
σαν να εκδηλωθή, χωρίς άρροπορία.
'Η ώρα είχε σημαίνει γι' αυτόν. Εύ-
ρισκε την 'Ελένη υπέροχη, όπως ά-
νεκαθεν. Όταν εκείνη παντρεύθη-
κε εις ηλικίαν δέκα πέντε έτών, αυ-
τός ήταν πολύ νέος, για να σκεφθή
για γάμο, γιατί δεν είχε κλείσει ά-
κόμα ούτε τα είκοσι! Τώρα, όλα
έρχόντανε σε ίσοροποία. 'Η 'Ελένη
έξακολουθούσε βέβαια να είναι μι-
κρότερη του μόνον κατά δέκα όχτώ
μήνες, αλλά τώρα δεν ήταν το ίδιο
πράγμα.

Και πολύ γρήγορα, άρχισε: «'Ελέ-
νη... άν θέλετε...»

- [] -

'Η 'Ελένη τον άφισε να μιλάη, χω-
ρίς να τον διακόπη. Τόν άκουε με
το κεφάλι σκυμμένο και με την ψυ-
σφιγμένη. Τόν άγαπούσε κι' αυτή.
Δέν θυμότανε πια τη μέρα που τόν
είχε πρωτογνωρίσει. Είχαν περάσει
τόσα χρόνια από τότε. Τόν άγαπού-
σε.

-Είναι αδύνατον, Κλώντ.
-Μά, 'Ελένη!... Γιατί;... Μήπως
είναι πολύ πρόωρο ακόμα;... Θα πε-
ριμένω, θα σας περιμένω.

-Δέν θα ξαναπαντρευθώ.
Είχε σηκωθεί όρθια και τόν κύττα-
ζε με μάτια γεμάτα άνησυχία. Θά-
λεγε κανείς ότι φοβότανε κάποιαν έ-
ρώτησι, στην όποιαν δεν θα μπορού-
σε, δέν θάθελε να δώση άπάντησι.

-Δέν θα ξαναπαντρευθώ, Κλώντ,
έπανέλαθε. 'Αφήστε με.

'Εκείνος έπέμεινε, άλλ' η έπιμονή
του προσέκρουσε στη σιωπή της 'Ε-
λένης. Και τέλος, άποκαρδιωμένος
άπό το μάταιο της προσπάθειάς του,
της είπε με πικρία:

-Δέν πιστεύω ότι τόν άγαπούσατε
τόσο πολύ.

-Πάψτε!

'Η σκιά του συζύγου της 'Ελένης,
που γλύστρησε έτσι ανάμεσα
της από τα λόγια του Κλώντ, τούς
χώρισε σαν ένα μεγάλο μαύρο ριν-
τώ.

- [] -

Μόλις έμεινε μόνη η 'Ελένη, έτρε-
ξε στον κήπο, κάθησε σ' ένα παγκά-
κι κι' άρχισε να κλαίη. 'Η άπέλλι-
σία της που απέκρουσε τόν Κλώντ
ήταν άπέραντη. Γιατί τόν άγαπούσε
κι' αυτή, όπως δέν είχε ποτέ άγαπή-
σει στη ζωή της.

'Ω! Πόσο την συνεκλόνησε η σκη-
νή αυτή! Τώρα δέν μπορούσε πια
να συνεχίση την σκληρή προσπάθεια
που κατέβαλλε τόσοσν καιρό τώρα,
άπό τη μέρα που σκοτώθηκε ο άν-
δρας της. Δέν είχε πια την άδάμα-
στη θέλησι που είχε άπό τότε που
χήρευσε. Πώς μπορούσε τότε κι' έκρυ-
ψε άπό όλους τόν τραγικό τρόπο του
θανάτου του συζύγου της; 'Ω! Πο-
τέ της δέν θα ξεχνούσε το χειμωνι-
άτικο εκείνο βράδυ, που νομίζοντας
τόν άνδρα της ταξιδεμένο για ύπο-
θέσεις, έλασε το φριχτό εκείνο γράμ-
μα: «'Ελένη!... 'Επαίξα... 'Επαίξα...
άπό καιρό... 'Ηταν ένα πάθος άκα-
τανίκητο για μένα... 'Εχασα την
προικιά σας, όλη μου την πεποιούσι,
τά πάντα. 'Ο κόσμος θα φανή πιο έ-
πειικής μαζί σου, όταν θα παύω να
υπάρχω».

Το γράμμα αυτό την έκεραυνοό-
λησε. Δέν ήξερε τίποτε άπολύτως. 'Ο
άνδρας της ήταν τύπος και ύπο-
γραμμός στην πόλι. Ούτε της περ-
νούσε ποτέ άπό το μυαλό ότι τά τα-
ξίδια του ήταν ύποπτα, ότι πήγαινε
κι' έπαιζε μακριά άπό τα ίεροεξε-
ταστικά βλέμματα των συμπολιτών
του. 'Ο κατακλυσμός την έκανε βου-
βή άπό την όδυνηρή έκπληξι. Και
πήρε άμέσως την άπόφασί της. Να
το κρύψη όλο, χάριν των παιδιών.
Γιατί, τώξερε η 'Ελένη ότι κανένας
δέν θα τη λυπόταν για τη συμφορά
της. Το μέλλον των παιδιών της θα
καταστρεφόταν άπό την σκανδαλώ-
δη αυτή ιστορία. Μιά τέτοια ιστο-
ρία, στο Παρίσι, μέσα στο πλήθος,
θα ξεχνιόταν εύκολα. Σε μιάν έπαρ-
χιακή πόλι, όμως, δέν θα ξεχνιόταν
ποτέ και θα την διηγούντο άπό γε-
νεά σε γενεά. Μίλησαν για μιά συγ-
κη καρδιάς και κανένας δέν έμα-
θε ποτέ τίποτε.

Τότε ώρθώθηκε μπροστά στην 'Ε-
λένη ο Μπερνάρ Σερράς, ο πρώτος
γραμματέας του συμβολαιογραφεί-
ου. «'Ολα θα συνεχίσουν τόν δρόμο
τους, κυρία, όπως πρώτα. Μην άνη-
συχήτε καθόλου. Είμαι ένήμερος...»

Δέν εξηγήθηκε περισσότερο. Για
ποιά ζήτημα ήταν ένήμερος; Για τίς
υποθέσεις του γραφείου ίσως... 'Αλ-
λά... 'Η 'Ελένη δέν τόν ρώτησε τί-
ποτε. Το θέμα αυτό την έτρόμαζε.
'Ηταν τόσο άπειρη...

-Το μόνο που έχω να σας παρα-
καλέσω, προσέθεσε ο Σερράς, είναι
να περιarıσετε λίγο τα έξοδα του
σπιτιού, μέχρις ότου κατατοπισθώ
καλλίτερα.

Και η 'Ελένη περίμενε με άγωνία
τη μέρα που κάποιος άπό τούς πε-
λάτες του γραφείου, θα έρχόταν να
ζητήση τά λεφτά που είχε έμπιστευ-
θί στα χέρια του συζύγου της.

Νά παντρευθί τόν Κλώντ; Ν' ά-
κούση την φωνή της καρδιάς της;
Αυτό ήταν αδύνατον. 'Αν του άπε-
κάλυπτε την άλήθεια, θα τόν έχανε.
Τόν ήξερε πολύ καλά. 'Ηταν προση-

λωμένος όπως οι γονείς του στην
κοινή γνώμη, στις καλές σχέσεις,
στο φοβερό αυτό: «Τί θα πη ό κό-
σμος...»

- [] -

'Αρχισε να νυχτώνη. 'Η 'Ελένη
μπήκε μέσα στο σπίτι, έβαλε τα παι-
διά να πλαγιάσουν και χωρίς ν' άγ-
γίξη το βραδυνό φαγητό, κατέβηκε
κάτω, να βάλη τούς σούρτες στις
τόρτες. 'Εξαφνα, κάτω άπό την πόρ-
τα του γραφείου, είδε μιά λωρίδα
φωτός. 'Υπέθεσε πως ο Σερράς έφυ-
γε, ξεχνώντας να γυρίση τόν διακό-
πη και άνοιξε την πόρτα. Το δωμά-
τιο ήταν έρημο. 'Η 'Ελένη προχώρη-
σε ως το τραπέζι, όπου ήταν η λάμπα
κι' άπλωσε το χέρι, για να γυρίση το
κουμπί. Την ίδια, όμως, στιγμή, το
μάτι της έπεσε μηχανικά πάνω σ' έ-
να γράμμα, άπευθυνόμενο προς τόν
γραμματέα. 'Εσκυψε και το διάβα-
σε:

«Κύριε Σερράς,

»νΕλαθα τάς 50.000 φράγκων και
σας εύχαριστώ.

Ζωρς Λαντίν».

'Η 'Ελένη εξέπληγη. Το όνομα αυ-
τό το ήξερε. 'Ηταν το όνομα ενός
πελάτου. Πως ο Μπερνάρ Σερράς
μπορούσε κι' έστελνε χρήματα στους
πελάτες, άφου δέν υπήρχαν; 'Αλλά
τότε...

'Η 'Ελένη έσκυψε, για να ξαναδι-
αβάση το γράμμα. 'Αλλά το χέρι
της παρέσυρε το άμπαζούρο και ά-
κούσθηκε ένας έλαφρός κρότος. Την
ίδια στιγμή, άπό το μέσα δωμάτιο
του γραφείου, ακούσθηκαν βήματα.
'Ηταν, λοιπόν, έδώ ακόμα ο Σερ-
ράς;

-'Α! Σεις είσθε, κυρία;

-Ναι, άπήνησε η 'Ελένη τρομαγ-
μένη. Νόμισα ότι.

Σταμάτησε. Και καθώς εκείνος
πλησίαζε στο γραφείο, πήρε το
γράμμα και του τώδωσε, κυττάζον-
τάς τον έρωτηματικά. 'Ο Σερράς
τό πήρε, έριξε μιά ματιά και είπε:

-Λοιπόν; Το γράμμα αυτό μου
άνηκει, κυρία.

Την έμάλλωσε για την άδιακρισία
της; 'Ο τόνος του ήταν παγερός.

-Πως μπορούσατε και στείλατε
χρήματα, άφου δέν έχουμε; ρώτησε
δειλιά η 'Ελένη.

-Κατέθεσαν άλλοι πελάτες, κυρία
κι' έτσι μπορούμε και τά φέρνουμε
βόλτα.

-Δέν πρέπει να τό κάνετε αυτό! **Σ**
είπε τότε η 'Ελένη, κατατόρφυρη ά-
πό ντροπή. Δέν πρέπει!

Τότε εκείνος της έπήρε τά χέρια
και κυττάζοντάς την με γλυκύτητα,
της είπε:

-'Ηθελα να σας τό κρύψω, αλλά
άφου τό άνεκαλύψατε... 'Αφήστε να
κάνω ό τι μπορώ και μη άνησυχί-
τε... Κληρονόμους κάποιον ήθιο
μου, εκεί κάτω... Είναι τόσο άπλό
πράγμα να κρατήσουμε τά προσχή-
ματα και να μη γνωσθί το μυστικό
σας... Πηγαίνετε ν' άναπαυθώτε...
Είναι άργά... 'Εχω ακόμα πολλή
δουλειά...
Δέν πρόσθεσε τίποτε άλλο ο Σερ-
ράς εκείνη την Κυριακή. 'Αφίνον-
τάς τον, όμως, η 'Ελένη, νόμισε ότι
άφισε κοντά του και κάτι άπό τόν έ-
αυτό της, κάτι που την συνέδεε για
πάντα με τόν άνθρωπον αυτόν...

ΚΛΑΙΡ ΝΤΥΡΟΖ

"Ενα αυτότελές αισθηματικό ρομάντσο του ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ

'Η Μισελίν έμεινε άκεπτική ως το θάάυ. Μήπως αυτή
ψυχική άγωνία ήταν ο κεραυνοόολος έρωας;

κίνητο προχώρησε στην δενδροστοι-
χία ως το σπίτι. 'Εκεί, μπροστά
στην είσοδο, ξεχώριζε μιά λεπτή
σιλουέττα. 'Ο Πατρίκιος σταμάτησε
το άμάξι και ο Ζάν-Λουί έσπευσε
κοντά του.

'Ο Πατρίκιος κατέβηκε ζωηρά ά-
πό το άμάξι και έσφιξε το χέρι του
νέου με διάχυση. Με συγκίνηση πα-
ρατήρησε τόν Ζάν-Λουί. 'Ηταν ψη-
λός και λεπτός όσον ο 'Ερβέ, είχε
τά ίδια γαλιανά μάτια, το ίδιο χρώ-
μα των μαλλιών: καστανά με χρυ-
σές λάμψεις.

'Η κ. Ρικβούρ άκολουθούσε τόν
γιού της. Δέν υπήρξε ποτέ ωραία,
άλλά η άρχοντιά της ήταν αναντίρ-
ρητη.

Σε λίγο, βρέθηκαν και οι τρεις
καθισμένοι γύρω στο έλαοστρωμέ-
νο τραπέζι, κάτω άπό ένα μεγάλο
πλάτανο, κοντά στο σπίτι. 'Ο καθέ-
νας συλλογιζόταν τόν άπόντα και
στην άρχή, έμειναν σιωπηλοί, με-
λαγχολικοί, καθώς μπροστά στα
μάτια τους περνούσε η φευγαλέα
εικόνα εκείνου που δέν θα γύριζε
ποτέ πια. 'Ο Πατρίκιος άναπολούσε
στο ίδιο αυτό περιβάλλον, τις χα-
ρούμενες καλοκαιρινές διακοπές
της νεανικής ηλικίας του, με τόν
πλούτο των σχεδιών και των όνει-
ρων. 'Επρεπε όμως να παραμερίση
τις άναμνήσεις και να έπανέλθη
στο παρόν. 'Ο Ζάν-Λουί μίλησε πρώ-
τος:

-'Επι δέκα χρόνια, μόνον άπό τις
έφημερίδες μαθαίναμε ειδήσεις
του, Πατρίκιε. Μερικές άγορεύσεις
σου ήταν περίφημες. 'Αλλά έκτός
του έπαγγελμάτός σου...

-Το έπάγγελμά μου είναι όλο-
κληρη η ζωή μου, διέκοψε ο Πατρί-
κιος βαναύσα σχεδόν.

Το μάτια του αντίκρουσαν το θλιμ-
μένο βλέμμα της κ. Ρικβούρ και
πρόσθεσε με γλυκύτερο τόνο:

-'Αν ήκα σε μιά γενεά που άναγ-
κάστηκε να παλαίση σκληρά για
να κερδίση την συντήρησή της και
να δημιουργήση ένα όνομα. Το
ξέρετε, ότι δέν είχα καθόλου περι-
ουσία... Κι' άν έχω βάρη...

-Ζούνε πάντοτε οι γονείς σου;
ρώτησε η κ. Ρικβούρ.

Πάλι, ο Πατρίκιος φάνηκε συλλο-
γισμένος. Κατόπι σαν να έπέστρε-
φε η σκέψη του άπό μακριά, άπο-
κρίθηκε:

-Ναι, εύτυχώς. Κατοικούν στην
Προβήγγια. Οι δύο αδελφές μου
παντρεύθηκαν...

-'Ωμιλούσε για τόν εαυτό του με
δυσάρεσκια, με κάποια νευρικότη-
τα. Γύρισε προς τόν Ζάν-Λουί και με
βιασμένο χαμόγελο, ρώτησε:

-'Αλλά και σύ, Ζάν-Λουί, τί έγι-
νες τόσοσν καιρό; Πόσων χρόνων εί-
σαι; Είκοσι πέντε, νομίζω; Ναι,
φυσικά άφου έγω είμαι τριάντα
πέντε... Τί έπάγγελμα διάλεξες;

-'Ηθελα να γίνω στρατιωτικός,

ΤΗΝ έξοδο της πόλεως του
Ντιζόν, ο Πατρίκιος Βιέρν
σταμάτησε το αυτοκίνητό του
για να εξετάση τόν χάρτη της
περιφέρειάς εκείνης. Βρισκόταν
πράγματι στον σωστό δρόμο, προς
το Φλυβινύ, και είχε ακόμα καμ-
μιά δωδεκακρία χιλιόμετρα να διανύ-
ση.

Το ωραίο πρόσωπο του Πατρίκιου
πήρε μιάν έκφραση πόνου. Θυμόταν
ότι είχαν περάσει δέκα ολόκληρα
χρόνια άπό τότε που είχε έρθει στο
Φλυβινύ, την τελευταία φορά, δη-
λαδή δυό χρόνια μετά τόν θάνατο
του 'Ερβέ Ρικβούρ, του αδελφικού
φίλου του. 'Ο 'Ερβέ είχε σκοτωθί
δίπλα του σε μιά ένεδρα, στον πό-
λεμο του Ρίφ. Κι' ο Πατρίκιος ντρέ-
πόταν σήμερα για την άμέλειά του
που τόν έμπόδισε επί δέκα χρόνια,
να έπανέλθη στο σπίτι της οικογε-
νείας του 'Ερβέ.

'Απότομα, σε μιά καμπή του δρό-
μου, αντίκρουσε το γνωστό τοπίο:
ανάμεσα στ' άμπέλια, όρθωνόταν
το παλιό μοναστήρι που είχε μετα-
τραπή εις κατοικία των Ρικβούρ.
Στην κεντρική οικοδομή, κατοικού-
σε χειμώνα-καλοκαίρι, η κ. Ρικ-

βούρ με τόν δεύτερο γιού της, τόν
Ζάν-Λουί, τόν νεότερο αδελφό του
'Ερβέ. Στην άλλη άκρη του πάρ-
κου, σκεπασμένο με κισσούς και με
κλιματίδες, βρισκόταν το σπίτι, το
όποιο κατοικούσε μιά άλλη κ. Ρικ-
βούρ, εξαδέλφη της πρώτης. Αυτή
δμως έρχόταν μόνον για το καλο-
καίρι με τά τρία παιδιά της: τόν
Κριστιαν, την Μισελίν και τόν Ζάκ.

'Ο Κριστιαν είχε παντρευθί τελευ-
ταίως και είχε κτίσει μέσα στο κτή-
μα, ένα μοναχικό σπιτάκι σε ιδιόρ-
ρυθμο στέδιο, άνετο και εύχάριστο.
Το πάρκο είχε μοιρασθί με δικαιο-
σύνη. 'Η μιά εξαδέλφη ήταν πλου-
σία, οίκονόμος και άσπληρη. 'Η άλ-
λη ήταν Παρισινή με μοντέρνες ι-
δέες και είχε ταλέντο στο πιάνο.
Και οι δύο ήταν χήρες, η πρώτη δι-
εύθυνε με φρόνηση το μερίδιό της
του κτήματος που εύμεροσσε, ενώ
η άλλη ζούσε για την σημερινή, ά-
διαφορώντας διά το μέλλον. Μητέ-
ρα και παιδιά φέρονταν μεταξύ τους
σαν καλοί φίλοι. Οι δύο γυναίκες
διατηρούσαν σχέσεις ψυχρές μάλ-
λον.

'Η μεγάλη σιδερένια πόρτα του
πάρκου ήταν άνοιχτή και το αυτο-

Αγάπες

έπισκεψή μου, γίνεται νευρική και μαντεύω ότι επιθυμεί να φύγω. Από την νοσοκόμο της πληροφορούμαι ότι μόνη της είναι πολύ ήρεμη. Δυστυχισμένη γυναίκα! Δεν έχει άλλον στον κόσμο, εκτός από έμένα και την λυπούμαι ολόψυχα. Αυτό είναι όλο, Μισελίν. Καταλαβαίνετε τώρα πώς συμβαίνει, ενώ η καρδιά μου είναι ελεύθερη, να μη μπορώ να την διαθέσω όπως θέλω. Μεταξύ της νέας που αγάπησα στην Προβηγκία και της μικρής μάγισσας των έρειπίων του Φλυβινού, άλλες γυναίκες πέρασαν στη ζωή μου. Αλλά δεν έχω το δικαίωμα ν' αγαπήσω ένα κορίτσι και ν' αγαπηθώ απ' αυτό.

Ο Πατρίκιος σηκώθηκε και κύτταξε την Μισελίν. Έκείνη σιωπούσε, συλλογιζόταν την ιστορία που της είχε εμπιστευθεί ο σύντροφός της. Δεν την εξέπληξε η καλωσύνη του Πατρίκιου. Πόσο εύγενικά είχε διορθώσει το νεανικό σφάλμα του! Ωστόσο, η σκέψη της επανήλθε στη δική της θλίψη. Τίποτε απ' όλα αυτά δεν την παρηγορούσε.

—Σας εύχαριστώ, Πατρίκιε, που μ' εμπιστευτήκατε. Σας έννοω και σας λυπούμαι. Αλλά γιατί εστιάζεστε ότι το δικό σας δράμα πρέπει να με πείσει να παντρευθώ με τον Ζάν-Λουί, αν αλήθεια μ' αγαπά, όπως τό λέτε; Ξέρειτε καλά ότι η πείρα των άλλων ούδέποτε χρησίμευσε σε κανέναν άλλον, εκτός από αυτούς.

Ε'

ή βροχή χτυπούσε δυνατά στα τζάμια του μεγάλου σαλονιού της κ. (Φιλίππου) Ρικβούρ. Έπαιζαν μπριτζ εκεί. Ήταν αυτό το μόνο μέσον για να διασκεδάσουν τις βροχερές μέρες της έξοχης. Η οικοδέσποινα έπαιζε με την εξαδέλφη της και μ' ένα ζευγος γειτονικών πυργοδεσποτών. Οι νέοι είχαν καθήσει σ' ένα άλλο τραπέζι, πολύ πιο εύθυμο. Η Μισελίν δεν έπαιζε, ο Πατρίκιος δεν είχε σειρά. Θα έφευγε την επομένη πολύ πρωί.

Η Μισελίν περιφερόταν άσκοπα μέσα στο δωμάτιο, πήγαινε από το ένα παράθυρο στο άλλο και άκουμπουσε το μέτωπό της στο τζάμι. Έβλεπε τον Πατρίκιο για τελευταία φορά.

—Μισελίν, φώναξε η θεία της, θα ήσουν πολύ καλή αν ήθελες να φροντίσεις για τα πιστά. Είναι όλα έτοιμα στο μικρό σαλόνι.

—Ευχαρίστως, θεία Άγνη, αποκρίθηκε η νέα με τόση γλυκύτητα, ώστε ο Ζάν-Λουί γύρισε και την κύτταξε με έκπληξη.

Η Μισελίν αντίκρισε τα γαλανά μάτια του, στα οποία για πρώτη φορά είδε μια παράξενη φλόγα.

—Μπορώ να σας βοηθήσω; ρώτησε ο Πατρίκιος.

—Εται βρέθηκαν μόνοι στο σαλόνάκι. Η βροχή είχε δυναμώσει ακόμα και η νέα ρίγισε.

—Χτες το βράδυ, μετά το δείπνο, υπεραποπτήκα την δική σας υπόθε-

σι, Μισελίν, κοντά στη θεία σας, είπε ο Πατρίκιος σιγά.

—Αρχίσατε πάλι;

—Σιωπή!.. Την βεβαίωσα ότι δεν σας γνωρίζει καλά, ότι είστε η ιδανική νέα, όπως την θέλουν οι έγχρονουδντες της εποχής μας; μεγάλη καρδιά και φρόνηση με όλιγη τρέλλα, τόση όση χρειάζεται για να διώξη την πλήξη.

—Αλλά ποιός σας ανέθεσε;...

—Σωπάτε, Μισελίν, για να μη μάς ακούσουν. Μη με μέμφεστε, επειδή θέλω την ευτυχία σας. Για την θεία σας, που είναι μια χρυσή γυναίκα, μολονότι φαίνεται κάπως αύστηρά, αντιπροσωπεύω πάντοτε την ανάμνηση του Έρθέ. Χάρην της αναμνήσεως αυτής, της μίλησα για τον Ζάν-Λουί. Κατάλαβα λοιπόν ότι ποτέ δεν θα φέρη πρόσκομμα στην ευτυχία του.

—Πατρίκιε, μη με βασανίζετε πιά, σας ίκετεύω. Δεν έχω καμιά διάθεση να παντρευθώ. Και ποτέ, μ' άκοϋτε καλά, δεν θα παντρευθώ μ' έναν άνδρα τον οποίο δεν αγαπώ.

—Δεν σας ζήτησα ένα τέτοιο πράγμα. Μισελίν, υπακούσατε στη θεία σας, ανσάλαθετε την ύπηρεσία που σας ανέθεσε.

—Θά σας Ξαναδώ;

—Ασφαλώς. Αλλά όταν Ξανάρθω πολλά πράγματα θα έχουν αλλάξει. Θα σας σκέπτομαι συχνά, Μισελίν..

Ψιθυριστά πρόσθεσε:

—Αγαπημένη μικρούλα.

Η Μισελίν είχε κλείσει τα μάτια της για ν' ακούση τον αποχαιρετισμό αυτό. Τί μπορούσε ο Πατρίκιος να προσθέσει; Για μια στιγμή, το αδύνατον είχε πραγματοποιηθί, η ψυχική επαφή τους είχε συντελεσθί σε μια πνοή.

Η βροχή είχε σταματήσει, αλλά η γή ήταν νωπή και τα λουλουδία έγιερναν χτυπημένα. Η Μισελίν ένιωθε μεγάλη μοναξιά. Το πρωί εκείνο, ο Πατρίκιος είχε φύγει. Στην άμμο της δενδροστοιχίας διακρίνονταν ακόμα τα ίχνη των τροχών του αυτοκινήτου. Η Μισελίν τα ακολουθούσε ως την καγκελλόπορτα.

Η πόρτα του γκαράζ άνοιξε απότομα και ένα άμαξι πρόβαλε.

—Μισελίν! ακούστηκε μια φωνή.

—Ω! Ζάν-Λουί, με τρόμαξες! Που πρναινεεις;

—Νά επιθεωρήσω τ' άμπέλια. Έρχεσαι;

—Όχι... Αλλά στάσου, γιατί να μην έρθω; Δεν έχω άλλο τίποτε να κάμω... Καείς δεν ενδιαφέρεται να πάω με την άμπελοαία.

Η νέα στέναξε. Ήταν τόσο μόνη!

—Είσαι καλά έτσι; Δεν κρυνάεις; ρώτησε ο Ζάν-Λουί, αφού προχώρησαν όλιγο.

—Βεβαίως όχι. Τι ιδέα!

Η φωνή της κόπηκε. Την συγκινοϋσε η καλωσύνη του, και σιγά-σιγά άρχισε να κλαίη.

Ο Ζάν-Λουί την άγκάλιασε με το άριστερό χέρι του, την τράβηξε κοντά του και εκείνη έγειρε το κεφάλι της άπάνω στον ώμο του.

—Είμαι άνόητη, μουρμούρισε. Πολύ άνόητη..

Το τρυφερό χέρι της στο νεανικό στήθος του, ή επαφή του χεριού του στον λαιμό της, ένήργησαν ευεργετικά στη Μισελίν. Ηούχασε και σχεδόν άποκοιμήθηκε. Ο Ζάν-Λουί, δεν μετακινήθηκε, εύτυχής που την ένοιωθε κοντά του. Είχε λησμονήσει την έπιθεώρηση των άμπελιών. Η έλπίδα τραγουδούσε στην καρδια του και ο δρόμος του φάνηκε σύντομος.

Ο Πατρίκιος πενθούσε. Ένας δεύτερος έγκεφαλικός πυρετός είχε δώσει τέλος πρό όλιγων ημερών στη θλιβερή ζωή της Σολάνζ.

Είχε σβύσει ήρεμα στην άγκαλιά του.

Ήταν Ιούλιος και ένας χρόνος είχε περάσει από την τελευταία έπίσκεψή του στο Φλυβινού.

Καθόταν τώρα μπροστά στο γραφείο του και Ξαναδιάβαζε το γράμμα που είχε λάβει από την Μισελίν:

«Αγαπητέ Πατρίκιε,

«Σε σκεπτόμθα πολύ στο θλιβερό περυσιατικό που σου έτυχε. Ο θάνατος είναι πάντοτε τραγικός, έστω κι' αν είναι άπολύτως σίτος. Ατυχή Σολάνζ! Φτωχή Πατρίκιε! Γιατί να δυστυχοϋν μερικοί ενώ άλλοι είναι εύτυχείς;... Οι άλλοι αυτοί που μαντεύετε, είναι οι φίλοι σας Ζάν-Λουί και Μισελίν, των οποίων η μνηστεία είναι έργον δικό σας. Με διδάξατε πολλά μέσα σε λίγες μέρες! Συντόμως θα γίνω ή γυναίκα του Ζάν-Λουί, όχι για ν' ακολουθήσω τη συμβουλή σας, ούτε για να σας εύχαριστήσω, αλλά άπλούστατα, επειδή έμαθα να τον αγαπώ. Ευχαριστώ, Πατρίκιε, που μου δείξατε τον δρόμο μου..

Ακολουθούσε ή πρόσκλησις για να περρευθί στον γάμο τους. Ο Πατρίκιος κούνησε το κεφάλι του και σηκώθηκε. Αρχίσε να βηματίζει μέσα στο δωμάτιο. Αναρωτιόταν αν πέρου ήταν ελεύθερος όπως σήμερα, θά είχε το θάρρος να παραχωρήση τη θέση του να σεβασθί την αγάπη του Ζάν-Λουί; Αλλωστε, μόνη της ή Μισελίν θά τον είχε βγάλει από την άμφιβολία.

Πώς να κατευνάση την ψυχική ταραχή του; Να φύγη, να ταξιδεύση σε άλλα κλιματα, να γνωρίση νέα πρόσωπα; Απεφάσισε να πάη στην Ελλάδα, το έπιθυμούσε τόσο καιρό. Πήρε το πρακτορείο στο τηλέφωνο και κράτησε την καμπίνα του..

Σύντομα, ή Μισελίν την οποία άγάπησε, θά γινόταν κ. Ζάν - Λουί Ρικβούρ, ή σύζυγος ενός φίλου από την έπαρχία, ενός φίλου του αγαπητού αλλά τον οποίον σπανίως θά έβλεπε. Το Φλυβινού, θά γινόταν ή κατοικία της Μισελίν, θά γινόταν πάλι το σπίτι των αναμνήσεων, όπως ήταν άλλοτε το πατρικό σπίτι, το αγαπημένο σπίτι του Έρθέ.

ΤΕΛΟΣ

Για ν' διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

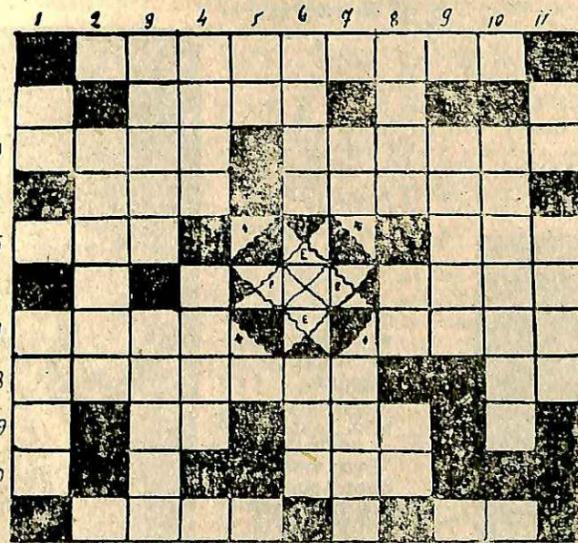
- 1) Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου άπαρνήθης τον Χριστιανισμόν.
- 2) Μνημείον θρησκείας.
- 3) Αρχαία πόλις της Μ. Ασίας εν Κιλικία (παρλείπεται το τελικό). — Μαρτυρικός πύς σιγού ρ γ ι κής.
- 4) Άδριανός άνωνομία. — Τί γράμματα της Κίνας άνάκατα.
- 5) Διεθνές πνευματικό κέντρον. — Το έργον της ζωής (Πληθ.) — ζωοδόγος.
- 6) Αρχαίον όνομα διαφόρων θέσεων εν Αττική και άλλων.
- 7) Ναύτις εις Οίκαλις, ο ποός την όποιαν σφοδρός έρωσ του Ηρακλείου έγένετο αίτία του θανάτου του ήρωος. — Νήσος της Μαλακικής πολυνησίας, αποικία της Ολλανδίας.
- 8) Ο άνευ σεμνότητος. — Έκαστον των λεπτοτάτων νημάτων τα όποια, κατά θέμας, αποτελούσι σωματίου, ζωϊκόν ή φυτικόν.
- 9) Η αρχή του βαπτίσματος. — Νήσος της Δωδεκανήσου.
- 10) Έπίγραμμα χρονικόν.
- 11) Τούρκος στρατηγός, δόσας κατά τον Βαλκανικόν πόλεμον. — Μεγάλα ώρια.

ΚΛΕΙΤΩΣ

- 1) Μουσική νότα. — Το μέσον προς έξω. (αττικόν).
- 2) Το σύνολον των πολεμικών ναυτικών δυναμικών κράτους τινός.
- 3) Μικρά έκτασις γόνιμος, εύρισκομένη εις το μέσον έρμου. — Μετάλλινον κέρας το όποιον χρησιμεύει προς θέρμανσιν ή δια την βράσιν ύγρων.
- 4) Το αντίθετον του βάθους. — Μέρος του λόγου.
- 5) Το ήμισυ της λίρας.
- 6) Η μεγάλη θεά των Αιγυπτίων, άδελφή και σύζυγος του Οσίριδος. — Μονας θάρους.
- 7) Σύνδεσμος ύποθετικός ή μόριον. — Πάν όλικόν αντικείμενον, οργανικόν ή άόργανον.
- 8) Κλωστή. — Αεθρον (πληθυν.) — Κρητική άνωνομία (πληθ.).
- 9) Όνομα έγγόδου μουσικού όργάνου παιζομένου με τόζον.
- 10) Άδελφή του Αύγουστου, σύζυγος του Μάσκου Άντωνίου.
- 11) Αναφορική άνωνομία. — Ίδω του Όλλανς βασιλέως των Λοκρών, μεταβάς εις Τροίαν με 40 πλοία.

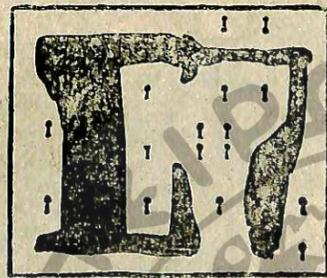
Αποστολεύς: ΗΑΝ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ (Ιωάννινα)

Νέον σταυρόλεξον

ΗΛΑΣΣΑΛΟΙ

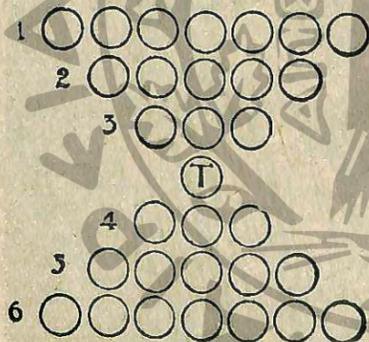
Στο σχέδιο αυτό υπάρχουν δεκαέξ πασάλοι.

Μπορείτε να γράψετε πέντε εύθειες γραμμές με τρόπο ώστε να χωρήσετε όλους τους πασάλους τον ένα από τον άλλον.

ΔΙΠΛΗ ΠΥΡΑΜΙΣ

Νά βρήτε έξ όρθώντιες λέξεις που σηματοποιούν την διπλή αυτή πυραμίδα, γνω-

ρίζοντας ότι, στο άνω μέρος, κάθε λέξις σηματοποιείται με τα γράμματα της λέξεως που βρίσκεται παραπάνω, αφαιρου-

μένον δύο γραμμάτων. Στο κάτω μέρος, κάθε λέξις σηματοποιείται με τα γράμματα της λέξεως που βρίσκεται παραπάνω, προστιθεμένων δύο γραμμάτων.

Ίδου και οι έννοιες των λέξεων.

- 1—Φούντα.
- 2—Τροφή Ίππων
- 3—Κρητική άνωνομία
- 4—Γράμμα
- 5—Αθροιστικόν μόριον
- 6—Τσιμπώ
- 7—Ο συνοδεύων στο τραγούδι.

ΕΝΑΣ ΑΡΙΘΜΟΣ

Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε όκτώ φορές τον ίδιο αριθμό, για να έχετε άποτέλεσμα 250;

ΕΧΕΤΕ ΑΝΤΙΑΗΨΗ

Οι γνωστές μας από προηγούμενα προβλήματα φλενάδες, ή Μαρία, ή Φραγκίσκη, ή Ζακελίνα και ή Ιωάννα, παίρνουν πάλι το σάι μαζί.

Έάν ή Ιωάννα είναι Ξανθή, ά άγι τόσο Ξανθή όσο ή Φραγκίσκη, και εάν ή Μαρία είναι Ξανθή, ά άγι τόσο Ξανθή όσο ή Ιωάννα.

Μπορείτε να μάς πείτε, για την Μαρία.

- 1ον Έάν είνε πιο Ξανθή από την Φραγκίσκη;
 - 2ον Έάν είναι λιγώτερο Ξανθή από την Φραγκίσκη;
 - 3ον Έάν είναι πιο Ξανθή από την Ιωάννα;
 - 4ον Έάν είναι εξ ίσου Ξανθή με την Ιωάννα.
- Από τις τέσσερις αυτές περιπτώσεις, μία μόνον είναι άόθη. Ποία;

Λύσεις προηγούμενων

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ ΑΡ. 613

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

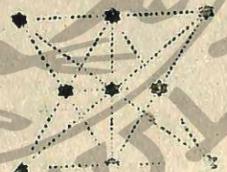
- 1) Χελμός—Σινεάν. 3) Άκοίς—Άγορά. 4) Λέι—νύ. 5) Σιωσύη. 6) Ναυός—Σάμος. 7) Τσά (να). 8) Σόστα — Ίσθμια. 10) Δωδώνη — Άντρον. 11) Ράς. 12) Διάνα—Νόστα. 13) Σίδηρος. 14) Άνά—σάι. 15) Σορός—ντάμα. 17) Σημάια—άντάρα.

ΚΛΕΙΤΩΣ:

- 1) Χελών—Άράκος. 3) Ιωάνας—Δάμα. 4) Μυά—σία. 5) Σουηδία. 6) Σόρος—Σόσια. 7) Τήν. 8) Σήματα—Πρόδοπα. 10) Άλουκί—Άστρον. 11) Σύν. 12) Σαούλ—Σπάλα. 13) Σήμερον. 14) Νέα—άιτ. 15) Νεμέα—Νότος. 17) Κύνος—άδικία.

ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ

Ίδου πώς πρέπει να προστεθούν τα τέσσερα άστρα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ο κ. Ζωός, ή δις Χάμπ, ή δις Ηω-λέτ και μία από τις δίδυμες.

Απάντησις σ' ένα γράμμα

Ου γράφει κάποια αναγνώστριά μου: «Ο άνδρας μου τον οποίο παντρεύτηκα εδώ και δυό χρόνια έχει από τον πρώτο του γάμο ένα κοριτσάκι δέκα χρόνων που το αγαπά υπερβολικά.

Το κοριτσάκι αυτό είναι αυτόσχημο και αντίθετο, λέγει συχνά ψέμματα και δεν ανέχεται να του κάνω καμιά παρατήρηση. Διατρέχει τη μνήμη της πεθαμμένης μητέρας του και καταλαβαίνω ότι θα είναι πάντα ένα ευπόδιο ανάμεσά μας.

Κάποτε αισθάνομαι μιά άκατανίκητη ανάγκη να φύγω και να τα εγκαταλείψω όλα αλλά ο άνδρας μου έχει τόσο μεγάλη

Το ροζαριό

οήσετε την στοργή του πατέρα της, την γλύκα ενός σπιτιού!

Όλα αυτά θα ήταν ανάξια για σας και θα καταλάθετε άσφαλως—δεν είν' έτσι;— ότι το καθήκον σας και η ευτυχία σας είναι ν' ανοίξετε διάπλατα στο κοριτσάκι αυτό την καρδιά σας και την αγκαλιά σας, και να το αναθέσετε κοντά σας με στοργή και με συμπάθεια.

ΔΟΡΑ

Με ένα σόρτ από ζερσέ κίτρινο, ταιριάζει περιήψα ένα πουλλόθερ κόκκινο, πλεγμένο με το χέρι. Ένα «ντε-πιές», άποτελούμενο από ένα σουπιέν και ένα σλιπ από πολύχρωμο λινό ριγέ.

έμπιστοσύνη σε μένα που διατάζω. Θα ρωώ ότι θα τον πείσω να δάλλη την μικρή έσωτερική σ' ένα σχολείο, γιατί δεν μπορώ να εξακολουθήσω αυτή τη ζωή...»

Τί λυπηρό που είναι, το γράμμα σας, Κυρία! Είναι βεβαία ότι δεν σκέπτεσθε σ' αληθινά όλα τα ταπεινά αυτά πράγματα που μου γράψατε, άσφαλως, σε μιά στιγμή έκνευρισμού και συγκύσεως.

Δεν υποσείτε να κατέγραψθε στο σημείο να ζηλεύετε ένα στωγύ όφανα που εμπιστεύθηκε στην προστασία σας η Μοίρα.

Αυτό το χαριτωμένο κοστούμι για ήλιοθεραπεία είναι από ζερσέ έμπρι με πράσινο, κόκκινο και λευκό.

Η ΜΟΔΑ

Μαγιώ και κοστούμια πλάζ

Φθάσαμε ήδη, αγαπητές μου αναγνώστρις, στις φλογερές καλοκαιρινές ήμερες και καθεμιά θα φροντίση φυσικά να έτοιμάση το μαγιώ που θα φορέση στην πλάζ και το κοστούμι της ήλιοθεραπείας για τη θάλασσα ή το βουνό.

Πρέπει όμως να δώσετε μεγάλη προσοχή στην έκλογή του μαγιώ σας. Και σ' αυτά επίσης θα εξετάσετε προηγουμένως τη σιλουέττα σας και την προσωπικότητά σας: αν είσθε παχυσιά ή αδύνατη ύψηλή, ή κοντή, ξανθή ή μελαγχροινή το μαγιώ σας θα είναι διαφορετικό.

Οι κοντές και παχουλές γυναίκες θ' αποφεύγουν το μαγιώ σε δυό τεμάχια (σουτιέν και κυλοτίτσα) γιατί αυτό κονταίνει ακόμη περισσότερο την σιλουέττα και την δείχνει παχύτερη. Αν είσθε πολύ αδύνατη θα πρέπει επίσης να προτιμήσετε ένα μονοκόμματο μαγιώ που θα κρύψη έπιτυχώς τα εξέχοντα... πλευρά.

Αν είσθε παχυσιά, πρέπει ν' αποφεύγετε τα πολύ φωτεινά και τα πολύ έπιδεικτικά χρώματα όπως το κίτινο, κόκκινο, θαλασσί, μώβ. Η σιλουέττα σας θα κολακευθή αν φορέσετε μπλε μακρίν, μαρόν, ποάσινο σκούρο.

Αποφεύγετε επίσης τα κοστούμια του μπάνιου «φανταζίστα» δηλ. τα ριγέ, τα

Πώς περνάει

πεκινέ και πρό πάντων τα καρρά! Αν έμωσ είσθε ύψηλή και λεπτή μπορείτε να υιοθετήσετε όποιοδήποτε συνδυασμό.

Πρίν από δυό τρία χρόνια το αντίπερ φαίνονταν ότι κυριαρχούσε του κλασικού μονοκόμματου μαγιώ. Τώρα όμως δεν εύνοείται και πολύ γιατί έχει το μειονέκτημα να μαυρίζη το σώμα τόπους-τόπους και όταν φορή κανείς θραυνή τουαλέττα ντεκολτέ φαίνεται ή πλάτη σε διάσπορα χρώματα.

Θάπρεπε ακόμη να μη ρίχνετε την προτίμησή σας σ' ένα μαγιώ ντερνιέ-κρί όταν δεν είσθε βεβαία για την ποιότητα του υφάσματος. Μερικά μαγιώ ξεχειλόνουν πολύ, μακραίνουν κ.λπ.

Απεναντίας, αν πλέκετε καλά, θα σας συνιστούσα να πλέξετε μόνο το μαγιώ σας. Θα είναι το στερεώτερο από όλα.

Επί τη εύκαιρία θα σας δώσω και μιά συμβουλή για να διατηρηται το μαγιώ σας πολύ περισσότερο από την κανονική διάρκεια: φροντίζετε να το ξεπλύνετε πάντα με γλυκό νερό μόλις το βγά-

λετε. Φροντίσετε ακόμη να το στεγνώσετε στη σκιά παρά στον ήλιο και μη ξεχνάτε να το σαπουνίζετε από καιρού εις καιρόν, άλλως θα κινδυνεύατε να δήςτε το μαγιώ σας να το τρώη ο σκόρος με όσες μπούλ ναφθαλίνης κι' αν το προστατεύσετε τον χειμώνα.

Το πρακτικώτερο μαγιώ του μπάνιου για τις αληθινές κολυμβήτριες είναι όπως είπαμε μονοκόμματο υπό τον όρον να είναι βαθεία σκαμμένο κάτω από τις μασγάλες.

Όταν συγκρατείται με μιά μπρετέλλα μονάχα γύρω από τον λαιμό έχει το μειονέκτημα να «τρώη» τον λαιμό και να είναι πολύ ένοχλητικό όταν κολυμπά κανείς αρκετή ώρα.

— ΕΠ —
Ας μιλήσωμε, τέλος, και για τα άξεσο-

σουάρ του μπάνιου δηλ. για τα πενιουάρ και για τα μποννέ.

Όσο για τα μποννέ, μπορούμε να ισχυρισθούμε με πεποίθηση ότι μόνο ή κλασική κάσκα του αεροπόρου είναι πρακτική.

Για τα πενιουάρ μπορείτε να δείξετε αρκετή κομψότητα. Έδώ και μερικά χρόνια τα φορούν είτε κοντά σαν μαντώ τρουά-κάρ, είτε, αντίθετως, μακριά ως κάτω, τονισμένα στη μέση σε σχήμα ρε-διγκίτας περίπου.

Τα μαντώ της πλάζ είναι φέτος πολύ κομψά από τουαί έμπριμέ, κάποτε δε και από μουσαλίνα άκούη.

Στην περίπτωση αυτή συνοδεύονται από μεγάλες καπελίν από πανιασόν, κρέμα ή πεπιεσμένο χαρτί που έκτελούν χρέη ύπερτέλλας.

ΛΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η υπερτριχώσις τών γυναικών

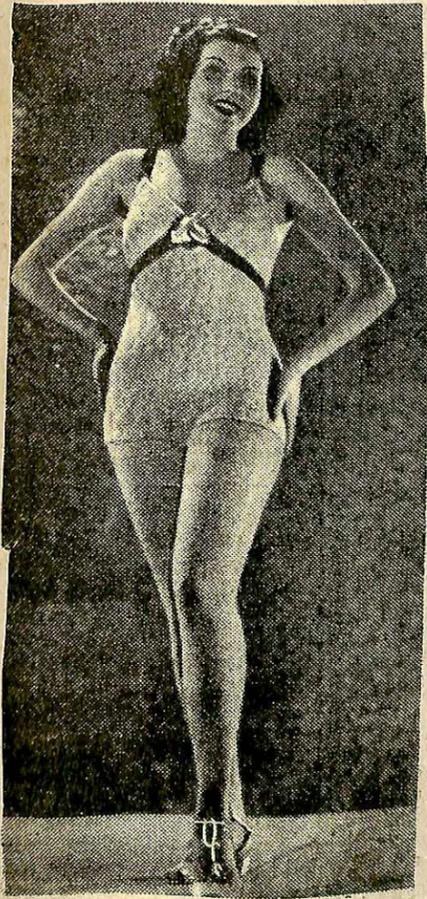
Οι περισσότερες γυναίκες γεννιούνται όμορφες, αλλά ζητώντας πάντοτε, όπως συνήθίζουν κάτι το καλλίτερο πέφτουν θύματα της τόσο ανεπτυγμένης σπάζηματα του καλλωπισμού ευνιστί-

Ένα έξαιρετικά ευνοιαφέρον άρθρον του συνεργάτου μας ιατρού κ. Γ. Λαδά.

ποτε μέρος του σώματος και αν αναπτυχθούν.

Σκέφθηκα λοιπόν, ότι ότι θα ενδιέφερε πολύ τις αναγνώστριές μας να μάθουν ποιες ακριβώς προόδους έσημείωσε ή Ιατρική επί του τόσο ενδιαφέροντος τούτου για την γυναίκα όμορφα ζητήματος. Τα άρθρα μου αυτά θα χρησιμεύσουν άφ' ενός μόν ως ένας πολύτιμος και πραγματικός οδηγός για τις υπερτριχωτικές που θα τις πληροφορήση για τον τρόπο με τον όποιο θα απαλλαγούν θραυτικώς από τό τόσο βασανιστικό κι' έκνευριστικό ελάττωμά των, άφ' έτέρου δε για τις άλλες ένα καλός σύμβουλος που θα τις αποτρέψη από την γήση διαφόρων ελαθερών μέσων με τα όποια ένα φυσιολογικό γυνόδι θα το μεταβάλουν, όπως συνήθως σε πραγματική υπερτριχώση.

— ΕΠ —
Τό ζήτημα της τοπικής ή γενικής υπερτριχώσεως δεν είναι, και τόσο απλό,

Μιά Αλβανίς χωρική υπερτριχωτική

ας των, και ως εκ τούτου προξενούν οι ίδιες στο πρόσωπό των, με διάφορα ελαθερά μέσα και αντιεπισημονικά καλλυντικά, πολλά αντιαισθητικά ελαττώματα, που τις ασχημίζουν τρομερά.

Υπάρχουν όμως και πολλές γυναίκες τις όποιες πραγματικά άδικησε ή φύσις με διάφορες ατέλειες κι' ελαττώματα παραμορφωτικά.

Και μιά Ιταλίς κυρία που φέρει υπερηφάνως την γενειάδα!

Τό χαριτωμένο μαγιώ για ήλιοθεραπεία που φορεί ή γοητευτική σπάζηματα «Αν ΜΙΛΛΕΡ»

σο στην αρχή φαίνεται. Η υπερτροφία...
αίτιες, καθώς θα δοῦμε παρακάτω. Υπάρχουν δε και πολλές μέχρι στιγμής άγνωστες ακόμα αιτίες που συμβάλλουν στην ανάπτυξη της τοπικής, ή γενικής υπερτροφώσεως.

Η γενίκευση της υπερτροφώσεως, ιδίως στις γυναίκες, είναι σπανία. Η έντοπιμένη όμως υπερτροφώση είναι συνηθισμένη, παρουσιάζομένη σ' όλα τὰ μέρη του σώματος που φυσιολογικῶς ἔχουν λίγο γυνόδι.

Η τοπική αυτή υπερτροφώση, πολλές φορές, και ιδίως στην αρχή της εμφανίσεως της παρουσιάζεται υπό μορφήν ἐλαφροτάτου, άχρου και εὐθραύστου γυνουδιού, σ' αυτούτοις όμως, ὄχι και λίγες φορές τὸ τρίχωμα αὐτὸ εἶναι σκληρό, πυκνὸ κ' ἐντόνως χρωματισμένο.

ΕΙΣ ΤΙ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ Η ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ

Η υπερτροφώσις οφείλεται σὲ αἷτια ἑσωτερικὰ ὀργανικὰ και σὲ αἷτια ἑξωτερικὰ χημικὰ.

α) Ἐσωτερικὰ ὀργανικὰ εἶνε τὰ οφειλόμενα στην ἐλαττωματικὴ λειτουργία ὀρισμένων ἀδένων τοῦ ὁργανισμοῦ ἢ ὅποια ἐκδηλώνεται μετὴν ὑπολειτουργία τούτων (ἀνεπάρκεια) ἢ ἀντιθέτως μετὴν ὑπερλειτούργια των. Οἱ ἀδένες τοῦ εἶδους αὐτοῦ εἶναι: οἱ ὠοθηκας, ἡ ὑπόφυσις, ὁ θυροειδής, τὰ ἐπινεφρίδια.

Ἀπὸ αὐτοῦς τὰ ἐπινεφρίδια ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ἐκτός της ἀμέσου σχέσεώς των μετὴν τριχοφυία, ἔχουν και ἰδιάν ἐπενέργεια ἐπὶ τοῦ χρωματισμοῦ τῶν τριχῶν.

Ἐπίσης ἡ διαταραχὴ τοῦ θυροειδοῦς ἀδένος συντείνει, ἀναλόγως, στην ἐπιβλάστηση ἢ στην τελεία ἔλλειψη τῶν τριχῶν.

Τέλος ἡ ὠοθηκική ἀνεπάρκεια, ἡ ἐκδηλουμένη δι' ἀταξίας της ἐμμήνου περιόδου παίζει μεγάλο ρόλο στην υπερτροφώση.

Τὴν στενὴ και ἄμεση σχέση τῶν ἀδένων αὐτῶν πρὸς τὴν τριχοφυία ἐξηγοῦν πολὺ καλά και οἱ μεταβολές ποὺ γίνονται σὲ ἄτομα ποὺ ἔχουν ὑποβληθῆ στὸν εὐνοχημὸ ἢ στην ἀφαίρεση τῶν ἀδένων τῶν γεννητικῶν ὀργάνων ὕστερα ἀπὸ σοβαρὸν τραυματισμὸ. Αὐτῶν τὸ πρόσωπο εἶναι τελείως ἄτριχο.

Στὸ γυναικεῖο πάλι φύλον ἡ ὑπερλειτούργια τῶν εἰδικῶν τούτων ἀδένων ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν γενική και ἀνεπτυγμένη υπερτροφώση και τὴν ἐμφάνιση ἀκόμα μουστακιοῦ και γενείου, ὅπως δείχνουν οἱ φωτογραφίες μας. Ἐτσι ἀντιθέτως μετὴν εὐνοχὸ ποὺ γίνετα: στὸ ζήτημα αὐτὸ σὰν γυναίκα, οἱ γυναίκες της κατηγορίας αὐτῆς γίνονται σὰν ἄνδρες! Ὑπάρχουν τέλος και διάφορες ἄλλες ὑποστηριζόμενες ἐκδογές περὶ τῶν αἰτιῶν της υπερτροφώσεως ὅπως ἡ κληρονομικὴ σύφιλις, και οἱ διαταραχές τοῦ νευροφυτικού συστήματος.

Στὸ ἐπίδμενον: Ἐξωτερικὰ χημικὰ αἷτια συντελοῦντα στην ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξη τῶν τριχῶν.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ Δερματολόγος Ἴατρος Κιλώνας 40

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγάπησα...

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 24)

εἰρωνική φωνή της ἀδελφῆς Εὐδοξίας ὅ,τι ἀναλάβατε τὴν ὑποχρέωση νὰ μὰς θγάλετε ἀπὸ δῶ-μέσα;

Ἡ ἡγουμένη ἐτοιμάστηκε νὰ μιλήσει. Ἄλλα ἡ ἀδελφὴ ἐξακολούθησε.

— Και νὰ περάσουμε σῶες και ἄθλα- θεις τὴν φάλαγγα Ζη...Ζηνοβιεφ.

Ἐσώπασε γιὰ λίγο. Και ὕστερα πάλι.

— Ὅσο γι' αὐτὸ ποὺ ἀνεκάλυψε ὁ ὑ- πέρμετρος ζήλος της ἀδελφῆς Ἄντζελί- κας δὲν ἔχει και μεγάλη σημασία ἀφοῦ ἡ δόκιμος δὲν ὠκισθήκε ἀκόμα.

— Γρήγορα, πάτερ! Ἡ ὦρα προγο- ρεῖ! ἔκανε ἀταραχικὰ ἡ Ἡγουμένη. Πέ- στε τὴ λειτουργία σας.

— Μὰ, μήτηρ μου και οἱ Ἐρρυθροί;

— Μὴ φοβήστε τίποτα Πάτερ μου. Τὰ ἀναλαμβάνω ὅλα ἐγὼ.

Και εἰς τὰς μοναχάς.

— Ὁ ἀ βοηθήστε τὴν ἀδελφὴ Χριστίνα νὰ μεταφέρῃ τὸν εὐλογημένο εἶδῶ. Ὁ ἀ τὸν καθήσετε στὸ στασίδι μου και θὰ τοῦ θάλετε γύρω-γύρω τὰ προσκέφαλα τοῦ θρόνου τοῦ ἐπισκόπου.

Κάνετε γρήγορα γιατί ἡ λειτουργία θ' ἀρχίσῃ σ' ἕνα λεπτό. Ἄ... και αὐτὸ πέστε στην ἀδελφὴ Χριστίνα ὅτι θὰ της μιλήσω μετὰ τὴν λειτουργία, ἂν θελήσῃ ὁ Θεὸς και τελειώσῃ.

Ἡ ἡγουμένη παρετήρησε ὅτι οἱ μονα- χές διατήρησαν τὴ συνήθη τους ψυχραι- μία παρ' ὅλο ποὺ ἦσαν λίγο γλωμέες. Αὐτὸ τὴν γέμισε ἀγαλλίασι. Μόνο σὰν εἶδε νὰ τοποθετοῦν τὸν πληγωμένο στὸ ὑ- ποδειγθὲν στασίδι και τὴν ἀδελφὴ Χριστί- να νὰ παρουσιάζεται μετὰ τὰ μάτια χαμη- λωμένα, τὰ χαρακτηριστικὰ της ἀγρίεψαν λιγάκι.

— Δὲν ἀνήκει πιά στὸ μοναστήρι... τὸ δυστυχισμένο παιδί... ἔκανε μελαγχολικὰ.

Ἐξῶ τὸ κανονιζομένη τὸ εἶχε πάψη πιά.

Ἐσῆκωσε τὰ μάτια.

Ἡ δόκιμος κρατώντας μετὸ ἕνα χέρι τὸ χέρι τοῦ πληγωμένου, τοῦ σκούπιζε μετὸ ἄλλο τὰ χεῖλη ἀπ' ὅπου κυλούσε λίγο αἷμα. Προσπάθησε νὰ συγκεντρωθῆ και νὰ θυμηθῆ τὸ λόγο ποὺ εἶχε ἀποφα- σίσει νὰ θγάλη μετὰ τὴν γιορτή.

Ἐκείνη τὴ στιγμή στην πόρτα τοῦ μο- ναστηριοῦ ἀκούστηκαν δυνατὰ χτυπή- ματα.

Ἡ μήτηρ Μαρία ἔκανε μιά κίνησι δυσ- φορίας. Ὅπως και ἡ ἄλλη και ἡ λει- τουργία.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ἐνα δράμα σὰν ὅλα

Πάρτα πίσω, Καλή μου, τὰ γράμματα ποὺ σκοπὸ στή ζωὴ μούχαν δώσει, πάρτα πίσω κ' ἄς πάω πληρώσει μετὰ λαχτάρες, ξενύχτια και κλάμματα.

Πάρτα πίσω, Καλή μου, τὰ γράμματα —τὸ καθένα τους κ' ἕνα σου χἀδι...— Ἐναμπαίν' ἡ ζωὴ στὸ σκοτάδι τῆς νυχτιάς, πρὶν νὰ δῆ τὰ χαράμματα.

Πάρτα πίσω, Καλή μου, τὰ γράμματα... —μιά ἱστορία θαμμένη στή λήθη... — Πέε τὸ δόξμα μου, ἂν θέε, παραυθί: ἕνα δράμα στὰ τόσα τὰ δόξματα...

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΥΚΑΣ

τουργία αὐτὴ θὰ ἔμεινε ἀτελειώτη.

— Πάτερ μου, ἐψθόρισε. Πάρτε τὰ ἱερά σκευὴ και ἀκολουθεῖστε με.

Ἐστράφηκε πρὸς τίς μοναχές και δυ- νατὰ ἐπανέλαθε.

— Και σεις, Ἐλάτε μαζί μου.

Κάτω τὰ χτυπήματα ζωήρευσαν ἀλλὰ ἡ πόρτα κρατοῦσε γερὰ.

Ἡ ἡγουμένη εἶχε βρῆ ξανά ὅλη τὴν αὐτοκυριαρχία της. Μὲ ἔθιμα σταθερὰ προ- χώρησε ὡς τὴ μέση τοῦ παρεκκλησιοῦ, πέρασε μπρὸς ἀπ' τὴ δόκιμο και ἀπ' τὸν πληγωμένο χωρὶς νὰ τοὺς εἶξη οὔτε μιά ματιὰ, ἔσχυψε, ἐγύρισε ἕνα σκάλισμα τοῦ τοίχου, τὸ κεφάλι ἐνὸς ἀγγέλου και ξά- φνου, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ κανεὶς, φά- νηκε ἕνα ἀνοιγμα στὴ μέση τοῦ τοίχου, ἀρκετὸ ὥστε νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ πέρασμα ἐ- νὸς ἀνθρώπου. Ὑστερα ἐπέστρεψε πάλι στὸ θωμό, πῆρε ἄσπρα κερτὰ ἀναμμένα και τὰ μοίρασε στίς μοναχές. Ὁ ἐξομολο- γητής προχώρησε πρὸς τὸ ἀνοιγμα πρῶ- τος και πίσω του οἱ μοναχές. Τὰ χτυπή- ματα ἐξακολούθησαν, στήν πόρτα, κάτω.

Ἡ ἡγουμένη τινάχτηκε ὀλοκλήρη. Εἶχε ἀκούσει μιά φωνὴ στριγγιὰ νὰ ξεσχήτῃ τὴ σιγὴ ποὺ βασιλευσε τὸ παρεκκλήσιο.

Ἦταν ἡ φωνὴ της δόκιμης.

Ἡ ἡγουμένη όμως δὲν τὴν πρόσεξε. Χαμογέλασε μόνον ἱκανοποιημένη ἐλέ- οντας τίς μοναχές νὰ ἐξαφανίζονται μιά- μιά και νὰ προχωροῦν κάτω, στὸ σκοταῖ- νὸ διάδρομο ἀπ' τὰ δὺο πλάγια τοῦ πα- πᾶ, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τὰ ἱερά σκευὴ σὰν νὰ πηγαίνουν σὲ λιτανεῖα.

Ἄμα ἐξαφανίστηκε και ἡ τελευταία μέσα στὸ μυστηριώδες ἀνοιγμα, ἐστράφη- κε πρὸς τὴ Χριστίνα και της εἶπε μετὰ γλυκειὰ φωνή.

— Ἐλα, παιδί μου... ἔλα, καυμένη μου μικρῆ.

— Πέθανε, κυρία!...

Ἡ ἡγουμένη τάχασε ἀκούγοντας νὰ τὴν ὀνομάζου ἐτσι.

— Μὰ ποῖος ἦταν.

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγάπησα περισσό- τερο στὸν κόσμο. Ποὺ θὰ ἀγαπῶ πάντα.

— Τότε γιατί ἤρθατε εἰδῶ;

— Γιατί με εἶχε ἐγκαταλείψῃ και γιατί δὲν ἤθελα νὰ πεθάνω.

Ἡ ἡγουμένη σῆκωσε τὸ χέρι της και τὸ ἀκούμπησε στὸ κεφάλι της νέας.

— Ἐλα, Χριστίνα. Οἱ Ἐρρυθροὶ ἔφθα- σαν. Δὲν τοὺς ἀκούε;

— Ὅχι, κυρία. Πέθανε. Ὁ ἀ πεθάνω και ἐγὼ μαζί του.

Ἡ ἡγουμένη ποὺ ἔσπευε ὀρθὴ στὴ μέ- ση της πόρτας δὲν ἀκούσε ποτὶ τὸ τέλος αὐτῆς της φράσεως. Ἡ Χριστίνα μετὰ ἀπότομη κίνηση ἔκλεισε τὸ ἀνοιγμα της μυστικῆς πόρτας. Εἶχε μείνει μόνη. Κά- τω ἀκούστηκε ἕνας φοβερὸς θόρυβος. Ὑ- στερα ποδοβολητὰ στήν αὐλή...

— Πῶς βρῆκε ἕνα ἀποκαλυπτικὸ παλιὸ χειρόγραφο τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀράβων ποὺ της γνώρι- σε τὴ μυστικὴ δίοδο τοῦ μοναστηριοῦ και ποὺ ὡδήγησε στὴ Τεγένητα, μακριὰ δη- λαδὴ ἀπ' τίς φάλαγγες τῶν Ἐρρυθρῶν.

— Και ἡ Χριστίνα; τὴ εῴτητα ἐγὼ στὸ τέλος δευτῆς-δελτᾶ.

— Πέθανε. Ἐκανε καλά. Τί της ἔμει- νε πιά ἄλλο εἶχε γάσει κείνον ποὺ ἀγα- ποῦσε; Ἦταν πολὺ γυναίκα

ΜΑΡΣΕΛ ΩΑΝΙΕΡ

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν ἑαυτὸ σας

Σὰς ἀρέσει νὰ τεμπελιάζετε;

Οἱ περισσότεροι θὰ σπεύσετε νὰ φω- νάζετε: «Τί λέτε καλὲ αὐτοῦ!» Και ἔμεινε! Πόσα πράγματα στὴ ὠή μας κάνουμε χωρὶς νὰ ξέρουμε πῶς και γιατί! Πόσα πράγματα μὰς ἀρέσουν νὰ τὰ ἀπολαμβάνουμε ὑπολανθάνοντες ἐσῆμη δηλ. τοῦ ἑαυτοῦ μας. Δηλαδή πάλι, χωρὶς νὰ ἔχωμε τὴν παραμικρὴ ἰδέα ὅτι πρόκειται περὶ ἐλαττώματος.

Κατόπι ἀθροῖστε ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς μαζί και ἂν βρῆτε ἀθροισμα ἀ- πὸ 0—6 δὲν εἶσθε διόλου τεμπελής. Και ἂν ἀκόμη αἰσθάνοσθε τὴν ἀνάγκη νὰ μὴν κάνετε τίποτε, αὐτὸ οφείλεται σὲ μιά κακὴ κατάσταση της υγείας σας, σὲ μιά κόπωση ποὺ θὰ περάσῃ.

Ἰδιαιτέρως ἐμεῖς οἱ Ἀνατολίται ὑ- ποκειμεθα στὴν τεμπελιά και τὴν ἀ- πολαυδάνομε... ἀπ' ὅλους τοὺς πο- ρους μας, μάλιστα μὰς δοθῆ ἡ παραμικρὰ εὐκαιρία. Ἴδε και θέαμα ἑλληνικῶν καρνεῖων. Ὅπως ὁπότε.

Ἄν τὸ ἀθροισμα σας εἶναι ἀπὸ 13— 18 ἡ τάσις σας αὐτὴ εἶναι κάπως ἀ- νησυχαστικὴ. Πρέπει ἀμέσως νὰ ἀν- τιδραστῆτε και νὰ τὴν καταπολεμή- σετε.

Σὰς ἀρέσει, λοιπόν, ἡ τεμπελιά; Ὁ παρακάτω πίναξ θὰ σὰς βοηθήσῃ νὰ τὸ βρῆτε.

Ἄν βρῆτε 19—24, εἶσθε τεμπε- λῆς και πρέπει ν' ἀρχίσετε σύντομο ...και λυσοδῶν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἑ- αυτοῦ σας!

Συμβουλευθῆτε τον προσεκτικὰ και κατόπι, σημειώστε στις διπλανές κενές στήλες και ἀπέναντι καθὲ ἐρωτήσεως, ἕνα 0 ἂν ἡ ἀπάντησίς σας εἶναι ὀχιῶν 1 ἂν εἶνε ἄσως και 2 ἂν εἶναι ἀναί.

Τέλος ἂν βρῆτε ἀθροισμα ἐπάνω ἀ- πὸ τὸ 24 πότε εἶσθε... ἀρχιτεμπελής και κυττάξετε τί θὰ κάνετε γιατί κιν- δυνεύετε νὰ ἀποτύχετε στὴ ζωὴ.

Table with 2 columns for questions and answers, containing various psychological and health-related queries.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Εύγνωμοσύνη

— Μή σκεφθής πώς αυτό το γράμμα που τώρα σου στέλνω είναι γραμμένο έστω και με το πιο μικρό αίσθημα εκδικήσεως. "Οχι, φίλε μου. Η εκδικήσις ταιριάζει μόνον στους μικροπρεπείς και εγώ δεν έχω ποτέ παρόμοια ταπεινά αισθήματα!

Είναι αλήθεια πώς αυτός ο χωρισμός μ' έκανε να πονέσω πολύ. Αυτό δε μπορεί ούτε και θελω να το κρύψω. Ένοιωσα την απελπισία τόσο βαθειά εντός μου, που πολλές φορές θαρρούσα πώς ένας θάνατος θα ήταν πιο γλυκός... κι όμως όπως βλέπεις ακόμη ζω. Ίσως να σκεφθής πώς είμαι δειλός, ίσως, ακόμη, πώς όλα αυτά που σου λέγω είναι ψέματα, μα δε με νοιάζει πια καθόλου για τις δικές σου σκέψεις.

Παντρούτηκες... Πρώτα γι' αυτό σε μισούσα, τώρα όμως σ' εύγνωμωνώ. Παντρούτηκες, φίλε μου, κι' αν μπορούσα, κι' αν αυτό που οι άνθρωποι αποκαλούν ΜΟΙΡΑ ήταν άνθρωπος με όσα ή ένα πρόγραμμα γεννημένο από βλή, θα το έπαιονα και θα το στόλιζα με τα πιο πολύτιμα στολίδια που έχω και θα το χρεωστούσα εύγνωμοσύνη αιώνια...

Παντρούτηκες... Αλήθεια πόσο σε εγχαλαρώνω... Πόσο άφελος ήσουν. Η νοσοκοπία μου ήταν καθυστερημένη. Οι σκέψεις μου άρρωστες, ουμαντικές. Θυμάσαι με τί θέση σου μιλούσα για την εποχή που ο ιππότης είχε το σπαθί του πάντα έξω από τη θήκη του για να υπερασπίσει την ώραία του.

Αλήθεια πόσο λίγο φταίς... Έμένα με συγκινούσε το φεγγάρι χανόμενον κυττώντας τ' αστέρια, δακρύζα σαν έβλεπα τους κινήτους να σκοτώνουν τα φτερωτά πλάσματα, φούσκωναν τα στήθη μου από περιέργεια με γλυκά και απροσδιόριστα συναισθήματα στους ήχους τούς μαγευτικούς μιας εξαισίας μουσικής.

Και το όνειρό μου έμενε πάντα το ίδιο: ήθελα να περάσω τη ζωή μου, πλάι σου, μέσα σ' ένα νοικοκυρομένο σπιτάκι όπου θα διατηρούσε την ευτυχία ή αγνή μου αγάπη. Μά ήσουν λιγάκι ανόητη... "Όλα αυτά τα αγνά, τα όμορφα τα ιερά όνειρα έπαιναν πια να ζούν, και τέτοιες σκέψεις ανήκουν μόνο στους ποιητές και στη φαντασία...

Και σύ, σαν πιο λογικός, σαν πιο διορατικός και πιο έξυπνος, προτίμησες να παντρευτείς, όχι έμένα, ούτε μίαν άλλη φίλε μου... αλλά το χρήμα. Αυτό είναι να ζήη κανείς σήμερα εμπορικό πνεύμα. Μερικές φορές παχαίνει να σε διακρίνω ανάμεσα σε τώσους ανθρώπους που θαδίζουν στους κεντρικούς δρόμους της πόλης μας. Μου έρχεται η επιθυμία να τρέψω, να σε σταματήσω και... μα μη φοβίσαι: όχι να σε υπατάξω, αλλά να σου σφίξω το χέρι και να σου πώ: εύχαριστώ...

Ίσως να μη με κταλαβαίνεις και άσφαλώς δε θα γίνεις άδικος. Αυτές τις στιγμές διόλου παράξενο να ζήης από νού σου πώς ή γυναίκα που που παντρεύτη

Είναι στιγμές

Είναι στιγμές... που άθελα στο νούμας οι θύμησες αρχίζουν τρελλό χοροπηρήτο και οι σκιές κάποιων θλιμμένων ονείρων μάς σκεπάζουν, ξυπνώντας απ' το βαθύ τους ύπνο όλα τα περασμένα...

Είναι στιγμές... ατέλειωτες στιγμές, που σαν φαντάσματα δειλά ξεπροβάλλουν μπροστά μας μορφές αγαπημένες, που χάθηκαν για πάντα, θωροτάς μας με χαμόγελο θλιμμένο, και γεμίζοντας από ζεστασία τη μοναξιά μας...

Είναι στιγμές... ασύγχρονες, παραμυθένιες, που ο στοχασμός αγκαλιασμένος με τις χροσφότερες ελπίδες κάποιων πόθων μουσικών, πετά σε κόσμους μαγικούς κι' αλαργινούς, εκεί όπου η αγάπη και η χαρά δεν έχουν τελειωμό...

Είναι στιγμές... θείες, ιερές, που στα μαδιά σουρούπα μιας μωρωμένης ανοιξής μέσ' στον τρελλό γιορτασμό της φύσης, ο πόνος και η θλίψη φτερουγίζουν από κοντά μας, για νάρθη ένα γλυκό της αγάπης τραγούδι, να μεθύσει την ύπαρξί μας από άνειπωτή ευτυχία...

Μά... είναι και στιγμές, που μέσ' στα παγερά και σκοτεινά βράδια του χειμώνα, μονάχοι, σκυφοί, απ' το θάρος μιας σκληρής ευμαρμένης, με μόνη συντροφιά, τον πόνο και τη δυστυχία, ένα παράπονο σά λυγμός, έρχεται να θολώσει τα μάτια μας, για ό,τι αγαπημένο χάσαμε στη ζωή...

Κι' είναι οι στιγμές αυτές ατέλειωτες σαν το άπειρο, και σαν το θάνατο...

ΕΛΕΝΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

"Άκουσε τη νύχτα..."

"Άκουσε, την νύχτα, μία φωνή που λέει κάτι τί γι' αγάπες κάτι για φιλία...

"Άκουσε, την νύχτα, μία καρδιά που κλαίει, χλαίει, λές και σιγοπαίζουν ζωτικά βιολιά...

"Άκουσε την νύχτα, πρόσεξε και νιώσε πώς για σένα κλαίει, πώς για σε θρηνησί...

"Άκουσε την νύχτα, θέλησε και δώσε στο βαθύ μου πόνο κάποιαν ήδονή...

Α. ΛΑΜΠΙΡΗΣ

...τες ή συγγνώμη, λάθος, το χρήμα που πήρες, ότι είναι λίγο και πώς θα μπορούσες να παίρνεις πολύ περισσότερο αν δεν διαζόσουν τόσο γρήγορα να παντρευτείς.

... φίλε μου σε λυπάμαι. Το ξέρω πώς ή λύπη μου, ο οίκτος μου για σένα δεν σ' ενδιαφέρει, μα δε μπορώ να κάνω άλλοιώς. Θυμάσαι στο παρελθόν ή καρδιά μου με κυβερνούσε. Σε αγαπούσε, έστω κι' αν είχες φοβηθί τόσο ταπεινά, τόσο πρόστυχα. Κι' εγώ δεν κατάβρωνα να την πείσω πώς δεν πρέπει να σ' αγαπά. Τώρα ή καρδιά μου αισθάνεται για σένα οίκτο μονάχα... Τί να κάνω; αναγκάζομαι κι' εγώ να σε λυπάμαι, ναί, φίλε μου, να σε λυπάμαι...

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΠΑΝΟΣ

Τελευταίο γράμμα

Καλή μου μάνα, τίποτα πια δεν με συγχαρά τα έδω στην μαύρη ξενιτιά που μ' έρριξε ή μοίρα. Μέρα και νύχτα νοσταλγώ με δάκρυα καυτά τ' άμοιρο το σπιτάκι μας με την φωτοπλημμύρα.

Κουράστηκα, μαννούλα μου, μέσα στην ξενιτιά, δώδεκα χρόνια πέρασαν μονάχος εδω πέρα...

"Ήταν ανάγκη—δεν ξεχνώ—για τ' άλλα τα παιδιά που στην σκληρή όρφάνεια μας με κάνανε πατέρα.

Είναι σκληρή ή ξενιτιά, μαννούλα μου γλυκειά, με ιδρω θγαίνει το ψωμί μέσα στα ξένα χέρια, δεν την γνωρίζεις, τί θα πη χαρά μέσ' στην καρδιά και ζεις πάντα κι' αδιάκοπα σε μί' αγωνία πλέρια.

Μοιάζεις σαν τον αιχμάλωτο, μαννούλα μου καλή, στην αυτοεξορία σου που είσαι σκλαβωμένος, μαγνήτης ή πατρίδα σου κοντά της σε καλεί και στ' όνειρο του γυρισμού είσαι όλος δοσμένος.

"Ο νούς σου και ο λογισμός είναι ή έπιστροφή: γι' αυτήν την μέρα μόνο ζής μέσα στα μαύρα ξένα, αυτήνε μόνο νοσταλγείς με γέλιο στην μορφή τὰ βράδια που κατάδικος γυρνάς στα περασμένα.

Τίποτα δεν σου συγκινεί, μαννούλα, την καρδιά, μόνο εικόνες του χωριού σου φέρνουνε το δάκρυ... το φτωχικό σπιτάκι μας με την κληματαριά που μοιαζε σαν γλαροφωλιά στής θάλασσας την άκρη.

... Σαν όνειρο μου φαίνεται μαννούλα μου γλυκειά πώς θάρθη πάλι μία βραδυά σαν τα παλιά τα χρόνια δίπλα στο τζάκι σύ κι' εγώ και τ' άλλα τα παιδιά, και ο παππούς και ή γιαγιά μαζί με τα εγγόνια.

MIMHS M. ΔΑΡΗΣ

(Χαλάνδρι)

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφεις καθαρά κι' από τη μιά μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας.

Γ. Όταν αναφέρεσαι σε παλιότερες πανθήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου για το οποίο μάς γράφεις.

Δ. Να μην στέλνεις ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

"Όσοι στέλνουν περισσότερα από όσα όρίζουμε να έχουν υπ' όψει τους ότι θα διαδίζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σιζίζονται.

Ε. Να μην στέλνεις ποτέ νέα συνεργασία σου αν δεν λάβεις απάντηση σ' εκείνη που έχεις στείλει, γιατί δεν θα ληφθί υπ' όψει. Να σημειώνεις σε κάθε καινούργια αποστολή πότε έλάβατε απάντηση στην προηγούμενη.

Σημ. "Ός γνωστόν ή «Εβδομάς» κρίνει τα έργα των αναγνωστών της και δημοσιεύει τα έγκρινόμενα χωρι χαμιά ή χρηματική άμοιβή.

Βαθύφωνον. Έχει μερικά σημεία καλά μα στο σύνολο είναι φοβερά φλύαρο. "Όλα αυτά μπορούσαν να ληθούν σε δυο-τρία χειρόγραφα. Το γράψιμό σας είναι μάλλον στωικό εκτός από μερικά μέρη όπου φαίνεται αδόουλετο. Στείλτε μας κάτι σύντομο, γιατί έχει καταργηθί ή σελίς «Καινούργιες Πέννες» ούτως ώστε και καλό αν ήταν αυτό που μάς στείλατε δεν θα δημοσιευόταν, προς το παρόν τουλάχιστον.

Σ. Γ.— Π. "Οχι. Σοφία. Δεν μάς ικανοποίησε ή «Ρεταίνα». Άσχενη και άκατάλληλη για το περιοδικό μας.

Γιάννην Α. Καρραμήςσον. Δεν έχωμ παρει προηγούμενό σας. Το «Άς μην μιλάμε» καλούτσικο και θα γινόταν δημοσιεύσιμο αν διορθώνατε τον προτε-

λευταίο στίχο (Πιο δδυνηρό γιατί ποτέ μας δεν ξυπνάμε) που έρχεται σε αντίφαση έντονη με τους δυο προηγούμενους.

Μεμ. Μιχ. "Οχι δημοσιεύσιμο, δυστυχώς. Κοινότατο ως θέμα και άνεπιτυχές ως έκτέλεσις.

Γιάννην Δάκον. Διορθώθηκε άρκετά. Έγκρίνεται και θα δημοσιευθί όταν έλθη ή σειρά του.

Λεονάρδον Λαμπίρη. "Οραία τα ποιήματά σας. Θα τα δημοσιεύσωμε στη Στήλη. Αν και τα άλλα δεν είναι κατώτερα θα μπορούσατε πράγματι να τα εκδώσατε σε συλλογή, αν και, κατ' αρχήν, παραδεχόμεστες ότι δεν πρέπει κανείς να διάζεται να εκδώση ένα βιβλίο προτού άποκρυσταλλώση τους στίχους του σε μιά όριστική και καλοδουλεμένη μορφή.

Χαρ. Χατζηγεωργίου. Μέτριο το «Άν έλθη ή ώρα». Θέλει λίγη περισσότερη άρμονικότητα στην έκφραση.

Στέφανον Μερσίνην. Διορθώστε τον 8ο στίχο και τους δυο τελευταίους στίχους που δεν δλοκληρώνουν αυτό που θέλουν να πούν και ξαναστείλτε το.

Ελπίζετε να γίνη δημοσιεύσιμο. Λίλ.αν. Κατώτερα από άλλα προηγούμενά σας. Σχετικά καλύτερο το «Μετα το ταξίδι» μα κι' αυτό όχι δημοσιεύσιμο.

Α. Κοκκόλαν. Το «τραγούδι της μάνας» είναι το πρώτο ποιήμα σας που παίρνουμε. Δυστυχώς δεν είναι δημοσιεύσιμο γιατί ύπερει πολύ τεχνικώς, πρό πάντων στο μέτρο. Διαβάστε ποίηση.

Ντόρην Κ. Δεν μάς ικανοποίησε το τελευταίο σας. Δεν είπαμε να μην πολυγράφετε; Και να σιζίζετε και πότε-πότε; "Ιβύκον. Συναπθητικό το τετραστιγάκι σας, αλλά αδόουλετο.

Σπύρον Παολινέλην. Δεν μάς ικανοποιούν και πάλι τα δυο τελευταία τετραστιγά της «Αναχώρησης». Κοιτούμε το «Δάκρυμα φέρου» και θα το δημοσιεύσωμε με τη σειρά του.

Χρήστον Δαπέργολαν. Έγκρίνονται και τα δυο και θα δημοσιευθύν με τη σειρά τους.

Δημήτριον Φλώρον. Αυτή τη

«Έεδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Άγ. Αναργύρων 33 Τηλ. 28517

Άρχισυντάκτης και ύπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Νικαίης 17.

Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250

Έξάμηνος 125

Ετησία έξωτερικού Λίραι 1.10

Άμερικής Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ.

Διαδόχου Παύλου 10.

φορά θα τα στείλουμε στον «καθαρήριον κάλαθον» όπως λέτε, αφού είμαστε βέβαιοι ότι μπορείτε να γράψετε κάτι καλύτερο απ' αυτά που μάς στείλατε. Το «Έτσι θάνα» είναι βέβαια καλύτερο από το άλλο που τόχετε αφήσει ακόμη περισσότερο αδόουλετο αλλά πάντως κι' αυτό κατώτερο από προηγούμενά σας.

Έρμ.πυγιδόν "Αδωνιν. Πολύ προσωπικά γραμμένο και γεμάτο κοινοτοπίες. Διαβάστε Έλληνας πεζογράφος.

Παν. Οίκονομάρχον. Δυστυχώς δεν είναι δημοσιεύσιμο το ποιήμα σας. Έντελώς πρωτόλειο και άτεχνο.

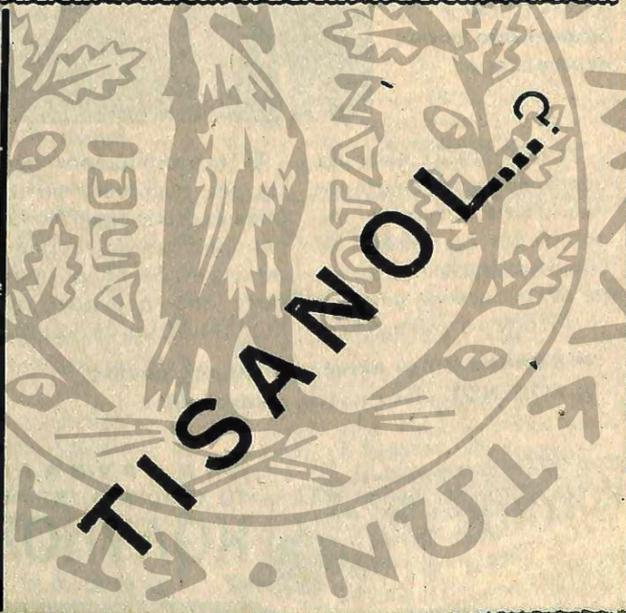
Μιχάλην Γρατσιάν. Δεν έχετε δουλέψει ομοίωμα τους στίχους σας. Άλλοι είναι άρμονικοί κι' άλλοι το άντιθετο. Α. γ. Το τρίτο και τέταρτο τετραστιγά της «Έρωτικής ώρας» είναι έπιτυχημένα, το πρώτο άπεναντίας έχει λανθασμένο ρυθμό κ.ο.κ. Αν μωρήτε να το δουλέψετε έλο καλά ώστε να διορθωθί το σύνολό του. Ξαναστείλτε το.

Στους φίλους Σφροόρα και Θηραίο τις εύχαριστίες μας και τους δικούς μας χαιρετισμούς.

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ: Περικλέους 44, τηλ. 26-391.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Άλκιβιάδου 1, τηλ. 45-077.

Έχετε άναμφισβήτητα θετικά άποτελέσματα, ως άπεδείχθη και έμπράκτως δια του δημοσιευθέντος εις την έφημερίδα «Άκρόπολις» της 8ης Φεβρουαρίου 1938 όνομαστικού καταλόγου 960 τελειοφοίτων μετά των άκρικών διευθύνσεων αυτών και ύπο των έκατοντάδων δημοσιευθειών και δημοσιευομένων κατά καιρούς εις τον άθηναικόν και έπαρχιακόν Τύπον εύχαριστηρίων δηλώσεων, των οποίων τα άποκόμματα των έφημερίδων κρατούνται εις ειδικόν λεύκωμα και είναι εις την διάθεσιν παντός ενδιαφερομένου. Ζητήσατε τον έντυπον κανονισμόν μας, όστις περιέχει αντίγραφα εύχαριστηρίων και όνόματα μετά διευθύνσεων τελειοποιηθειών.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑ

Καθηγήτρις. Πήρα και τα δυο γραμματά σας και σας ευχαριστώ θερμά για τα κολυμπούκια σας λόγω καθώς και για την ευγενή προσφορά σας να με εξυπηρετήσετε. Δεν έχω να προσθέσω τίποτα στην απάντησή μου σας έδωσα και είμαι βεβαία ότι τελικώς θα ακολουθήσετε και σεις την συμβουλή της λογικής και του καθήκοντος, εφόσον καταλαβαίνετε και μόνος σας πως είναι η μόνη λύση που δεν οδηγεί σε αδιέξοδο. Δεν έχετε παρά μια περιοδική αρώσωση χωρίς βαθύτερη επίσημη διαβούλευση για να μη λησθήτε και λίγη ψυχική δύναμη. Και τη δύναμη αυτή είναι βεβαία ότι θα την βρείτε. Σας το εύχομαι υλοψυχα, αγαπητέ φίλε.

Λούλα η Τ. Πρέπει αλήθεια, να είστε πολύ αφελής, μικρή μου φίλη για να μου κάνετε μια τέτοια ερώτηση. Την στιγμή που δεν αισθάνεστε καμιά συμπάθεια για αυτόν τον νέο, την στιγμή που ξέρετε ότι είναι ένας άσκατος γαργαλήρας που κυνηγά την μια και την άλλη,

είναι να με ρωτάτε αν πρέπει να πεισθώτε στα ερωτολόγια του;

Θα ήταν μια ασυγχώρητη ανοησία εκ μέρους σας, αν το κάνατε. Μην εκτίθεστε τόσο απερίσκεπτα, μικρούλα αναγνώστριά μου, γιατί πολύ συχνά μερικές παιδιάστικες επιπολαιότητες πληρώνονται με πολλά δάκρυα. Και, δυστυχώς, τότε πια είναι αργά...

ΛΟΡΑ

Δι' απαντήσεις του δερματολόγου Ιατρού μας

Αγωνιώσαν Μελαχροινή η Είπαμε ότι σαπούνι δεν θα μεταχειρίζεσθε καθόλου. Το βράδυ θα ξεκαθαρίζετε από εθείας με την λοσιόν της οποίας σας έγραφα την συνταγή. Για την υπερτροφία του πρόσωπου σας, παραπέμπω σ' ότι γράφω ακριβώς κατωτέρω προς Μ.Κ. Μίνα. Αυτό είναι ο μόνος τρόπος που θα σας απαλλάξει ριζικά. Πάντως σε σας να στοιχίσει το τέταρτο της τιμής αφού έχετε μόνο στο σαρόνι. Για την αποψίλωση χειρών και ποδιών και εφόσον είναι

τόσο ανεπτυγμένη ή υποτροφωμένη έχει να μεταχειρισθείτε το κάτωθι απορρυπαντικό, το οποίο είναι σχετικώς ελαφρύ ερεθιστικό της επιδερμίδος. Η χρήση του να γίνεται κατ' ακριβέστερα διαστήματα:

Sulfure de sodium 8 gr.
Craie préparée 24

Αναλύετε με λιγάκι χλιαρό νερό την ποσότητα αυτή, μέχρις ότου γίνει σαν αλοιφή. Αλείφετε με λεπτό στρώμα τὰ μέρη που θέλετε να πέσουν οι τριχες και μετά 3-4 λεπτά ξεβάζετε καλά την αλοιφή με' άφθονο χλιαρό νερό. Σκουπίζετε καλά τότε το μέρος και το πούδραρετε με' άφθονο πούδρα τάλκ. Προσέχετε μήπως μεταχειρισθείτε σαπούνι ή κολώνια για το ξεβγάλμα της αλοιφής. Απλώς άφθονο σέκο χλιαρό νερό. Κι' οι τριχες θα έχουν εξαφανισθί. Επίσης ή σκόνη αυτή μόνο για τις τριχες του σώματος χρησιμοποιείται κι' ούδέποτε του προσώπου.

Καίτη η Μ. Ένταθα. Πολλές φορές μου έχετε ζητήσει την γνώμη μου επί του ίδιου ζητήματος και σας έχω γράψει λεπτομερώς. Βέβαια το προτιμώ-

Η ΚΟΛΥΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

διότι
έν σωληνάριον
ΚΟΛΥΝΟΣ
διαρκεί δύο φορές
περισσότερο.

Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι μια συμπεπυκνωμένη επιστημονική οδοντόκρεμα εις την οποίαν δεν έχει προστεθί υδωρή άνωφέλα συστατικά με τον σκοπόν να φανή μεγαλύτερον τὸ σωληνάριον.

Έν εκατοστόμετρον αὐτῆς τῆς συμπεπυκνωμένης οδοντόκρεμας ἀρκεί διὰ νὰ διατηρήσῃτε ὑγιὰ καὶ ἀπαστράπαντα δόντια. Δοκιμάσατε ἀπὸ σήμερον τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ θὰ δῃτε ὅτι

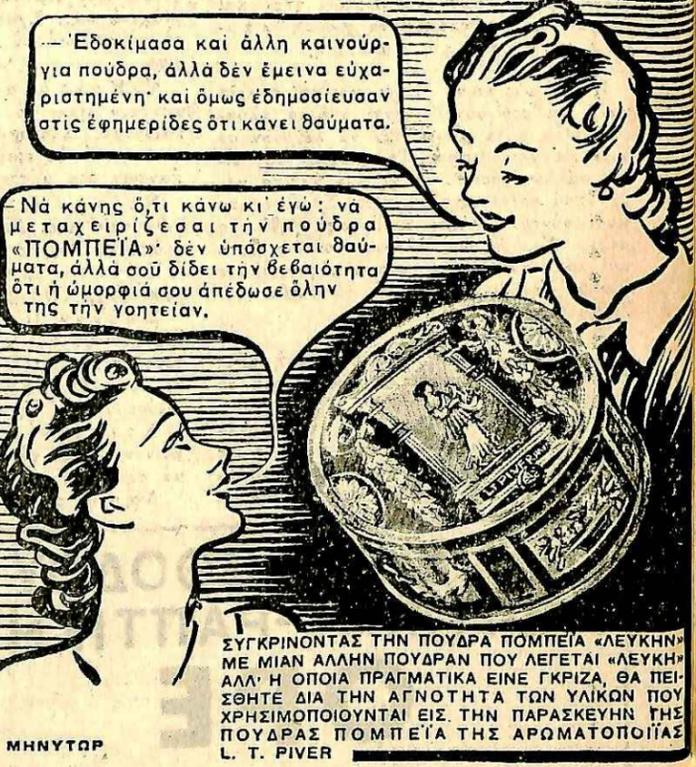
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν περιέχει σκληρὰς οὐσίας
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον οἰκονομική.

ΚΟΛΥΝΟΣ DENTAL CREAM

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΡ. Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

— Έδοκίμασα και άλλη καινούργια πούδρα, αλλά δεν έμεινα ευχαριστημένη και όμως εδημοσίευσαν στις εφημερίδες ότι κάνει θαύματα.

— Νά κάνης ότι κάνω κι' εγώ: να μεταχειρίζεσαι την πούδρα «ΠΟΜΠΕΙΑ» δεν υποσχεται θαύματα, αλλά σου δίδει την βεβαιότητα ότι η όμορφιά σου απέδωσε όλην της την γοητείαν.

ΣΥΓΚΡΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ «ΛΕΥΚΗ» ΜΕ ΜΙΑΝ ΑΛΛΗΝ ΠΟΥΔΡΑΝ ΠΟΥ ΛΕΓΕΤΑΙ «ΛΕΥΚΗ» ΑΛΛ' Η ΟΠΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕΙΝΕ ΓΚΡΙΖΑ, ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ ΠΟΜΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ L. T. RIVER

ΜΗΝΥΤΑΡ

PÉTROLE HAÏN
Σταματᾶ τὴν πτῶδιν τῶν μαθηδίων.

περα είναι εφόσον έχετε γονόρες στο σαρόνι, τριχες να τις θγάλοιμε με ηλεκτροπληξία, τελείως άνωδύνας και χωρίς καμια ούλλη. Αυτή είναι ή μόνη ριζική όδός. Όλα τ' άλλα δηλ. ταμπιδάκια, αλοιφές κ.τ.λ. είναι ήμισυμετρα και επιδεινώθουν την κατάσταση. Έκτός αν είναι άπλό γυνάδι όποτε τότε χρησιμοποιείτε την πούδα που σας έγραφα. Πάντως περᾶστε από τὸ Ιατρείον μου να τις ιδῶ και να σας πῶ μετά βεβαιότητος.

Μίροθα Έφεντ. Ένταθα. Να μη χρησιμοποιήτε ποδ σαπούνι. Το βράδυ να ξεκαθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας με την εξής λοσιόν:

Glycerine neutre 40 gr.
Eau de roses 10
Eau de lauri r-cerise q.s. pour 105

Πρό δε της πούδρας να χρησιμοποιήτε την εξής λοσιόν:

Eau de roses 200 gr.
Glycerine 50
Borax 10

Δυο φορές την εβδομάδα ν' αλείφετε τὸ πρόσωπό σας με ασπράδι αυγού τὸ όποϊόν να ξεκαθαρίζετε μετά δέκα λεπτά

με' άφθονο χλιαρό νερό.
Β. Π. Σητεία ν. Θα εξακολουθήσετε την λοσιόν καυφρε όπως και μέχρι τούδε. Πρό δε της πούδρας θα χρησιμοποιήτε την εξής λοσιόν:

Teinture de benjoin 25 gr.
Teinture de panama 25
Glycerine neutre 50
Eau de roses double 400
Acides salicylique 0,50

Επίσης να μη ξεχνάτε δυο φορές την εβδομάδα τὸ αυγό. Για τὰ γέρια ετοιμάστε μόνη σας την εξής λοσιόν, και μ' αυτήν να τὰ τρίβετε πολλές φορές την ήμερα.

1 φλυτζανάκι του καφέ λεμόνι
1 φλυτζανάκι του καφέ γλυκερίνη
1 φλυτζανάκι καλή κολώνια
1 φλυτζανάκι του καφέ ροδόνησο και μισό φλυτζανάκι βάμμα βενζόνης.
Για τις βλεφαρίδες αράμαχο να μεγαλώνουν δεν υπάρχει. Μη πέφτετε όθματα ψευδῶν υποσχέσεων. Μόνο να τις κρατάτε λιπαρές με λίγη βαζελίνη, ώστε να μη σπάζουν.

Τασία η Β. Γαλατά. Να μη μεταχειρίζεσθε σαπούνι και ν' αποφεύγετε

κατὰ τὸ δυνατόν τὸν ήλιο. Δυο φορές την εβδομάδα να κάνετε από ένα ατμόλουτρο πλίου. Δηλ. θα βράζετε σε καταρόλα 4 ποτήρια νερό κι' άμα κολλήσουν καλά τότε ρίχνετε μέσα 2 κουταλιές πλιό και τὸ κατεβάτε άμέσως από την φωτιά. Βάζετε τότε τὸ πρόσωπό σας επάνω στους υδρατμούς επί δέκα λεπτά και εις απόσπιν 2 πιθιαῶν από την καταρόλα. Κατόπιν σκουπίζετε και χρησιμοποιείτε την εξής αλοιφή.

Eau oxygenée 30 gr.
Χυμό λεμονιού 40
Lanoline anhydree 75
Teinture de benjoin 10
Huile d'amandes douces 60
Acide salicylique 0,8
Essence Neroli q. s.

Την ίδια κρέμα χρησιμοποιείτε και πρό της πούδρας. Με τη διαφορά ότι πρίν βάλετε την πούδρα την σκουπίζετε πρώτα με βαμβάκι. Δυο δε έως τρεις φορές της ήμερας περνάτε τὸ πρόσωπό σας μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο στην κάτωθι λοσιόν:

Eau de roses 50 gr.
Eau de fleurs d' oranges 50
Borax 10

Δυο φορές την εβδομάδα ν' αλείφετε με' ασπράδι αυγού. Πούδρα θα χρησιμοποιήτε χρώματος ροσέλ 2.

Α. Κ. Ζάκυνθον. Πρωί και βράδυ μετά τὸ πλύσιμο τὸ προσώπου μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν θα τὸ περνάτε ελαφρά.

Alcool pur camphré 30 gr.
Teinture de benzoin 75
Eau de cologne 60
Eau distillée 125 gr

Κρέμες δεν θα μεταχειρίζεσθε. Αλλά πρό της πούδρας θα βάζετε την εξής λοσιόν:

Eau de roses 200 gr.
Glycerine 25
Borax 10

Τὸ βράδυ μετά την λοσιόν καυφρε κ.τ.λ. θα βάζετε επάνω στα σπυράκια την εξής αλοιφή:

Camphre 2,10 cent.
Acide salicylique 0,10 cent.
Oxyde de zinc 1 gr.
Vaseline 4
Lanol ne 4

Δυο φορές την εβδομάδα να χρησιμοποιήτε κτυπημένο ασπράδι αυγού. Μετά δίμηνο κοῦρα ξαναγράφτε μου.

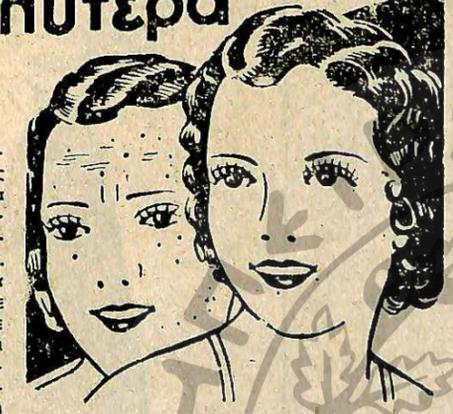
Ντανιέλ Νταριέ. Πρίν μπήτε

ΚΥΡΙΑ,

Σας συνιστώμεν να βάρετε μόνη σας τὰ φορέματά σας μόνον με σας γνηθιας και παγκοσμίου φήμης Γερμανικής Βαφάς ARTI, διότι ούτω μόνον θα είσθε βεβαία ότι θα επιτύχετε άπολύτως εις την βαφήν και χωρίς να υποστή την παραικράν φθοράν τὸ φορέμα σας. Μία βαφή δια να είναι καλή δεν άρκει μόνον τὸ να βάφη τὸ ύφασμα, αλλά πρέπει ποδ πάντως και να μη τὸ καταστρέφει. Παλαιόν φορέμα βαφέν με ARTI οὔδέποτε αναγνωρίζεται ως βαμμένον. Αί βαφαί ARTI οὔδέποτε ξεβάφουν.

Πωλοῦνται στα Φαρμακεία και Έμπορικά,

Αυτό τὸ Μικρό Λάθος μπορεϊ νὰ γὰς κάμη νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλυτέρα

Ένω ένα γρώμα πούδρας μπορεί να σας κάμη να φαίνεσθε νέα και να στολίζει την επιδερμίδα σας με απείριστον ωραιότητα, μία άλλη μπορεί να σας κάμη να μοιάζετε σαν νονά. Τὸ να είσθε μελαχροινή δεν θέλει να πῆ ότι πρέπει να μεταχειρίζεσθε μία πούδρα δια μελαχροινές ή ροσέλ σκοῦρα, εάν πάλι είσθε ξανθεία τίποτε δεν επιβάλλει την χρήση πούδρας ροσέλ ανοικτής. Ο άσφαλέστερος τρόπος να εκλέψτε τὸ γρώμα όπου σας πιναίνει καλλίτερα είναι να δοκιμάσπε τὸ πρόσωπόν σας ξε διαφόρους γνωματισμοὺς και να δῆτε ποδ σας πιναίνει καλλίτερα. Δύνασθε επίσης να χρησιμοποιήσπε μίαν πούδραν ποδ κρατᾶ επί της επιδερμίδος σας για να μη βροσκεσθε εις την άνάγκην να πούδραρεσθε συνεχώς. Μπορείτε να κάμετε κάθε πούδρα να κρατᾶ. άρκει να προσθέσετε σε κάθε κουτί ένα κουταλάκι τὸ καφέ pouffe de creme. Εις την πούδραν Τοκαλν ή mouffe de creme είναι επιστημονικῶς άνανεπιγμένη. άκριβῶς εις την πρέπουσαν άναλογίαν με πούδρα εκτάκτως λεπτήν, αεροποιημένη. Δεν σχηματίζει οὔτε κηλίδας, οὔτε πλάκας επί της επιδερμίδος και μία άπλη χρησιμοποιήσας θα σας δώση επί δικτῶ δλοκλήρους ὡρας τὸ καλλίτερο και νοητευτικότερο χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. Η απόχρωσις ελέγχεται τῆ βοηθεία τελευταίας άνεκαλυφθέντος μηχανήματος ποδ άποκλείει ολοδῆποτε λάθος.

τη θάλασσα επαλείψατε ελάφρα το πρόσωπό σας, αν θέλετε δε και τα μέρη του ώματος με την κάτω ποδιά:

- Huile d' amandes douces 50 gr.
- Cire blanche de melisse 12,50 "
- Parafine molle 12,50 "
- Borax 1 "
- Eau de roses 25 "
- Huile de roses q. s. pour aromatiser

Αμα δε τελειώσετε το λουτρό και την ηλιοθεραπεία τότε αφού σκουπίσετε το πρόσωπό σας μ' ένα στεγνό χαμβίκι τότε το περνάτε ακόμη και μ' ένα χαμβάκι βρεγμένο με άγνο σοδόνηρο ή ανθόνερο.

Λίζα, Νέα Γωνία. Να χρησιμοποιήσετε την εξής μαλακτική κι' άγνη λοσιόν:

- Cylce ine neutre 40 gr.
- Eau de roses 10 "
- Eau d- laurier cerise q. s. pour 105

M. K. Μίνα ν Μουτλιή ν η. Εφαρ-

ΠΑΝΤΑ ΠΡΩΤΟΣ...

Πρώτος έφερα την Περμανάντ στις Αθήνας και πρώτος πάλιν αντικαθιστώ τα παλαιά συστήματα με τας νέας μηχανάς.

SANS FIL

Κάτω αι παλαιά μέθοδοι. Ούτε ηλεκτρισμός στο κεφάλι, ούτε χημική περμανάντ με τα φάρμακα της οποίας εκινδυνεύατε την υγείαν σας.

SANS FIL

Νέα Περμανάντ Διάρκεια εκτελέσεως μία ώρα. Αποτελέσματα - θαυμάσια. Όλα τα μαλλιά πλέον τα δευξεναρισμένα, τα βαμμένα, τα κατεστραμμένα τα διορθώνομεν με τα νέα μηχανήματα

SANS FIL

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

Πανεπιστημίου 71

«ΔΙΤΣ»

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Καθηθετε εν Παρισίσις δι' ακτινών Ραινγκελ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

μύζω την αποτοίχιση του προσώπου με σύγχρονο μηχανήμα διαθεσμίας βραχέων κυμάτων. Κανένα απόλυτος πόνος δεν προκαλείται κατά την αφαίρεση, ούτε και μένει ίχνος ούλης μετά πάροδον ολίγων ημερών. Η εξαλείψη των τριγών καθίσταται απόλυτως όριστική. Πάντως πρέπει να λάβετε υπ' όψιν σας και τούτο για να κανονίσετε την εφόδον δικυονή σας, ότι μερικά μέρη του προσώπου, παρουσιάζουν επίμονη και αναβγαίνουσι τρίχες. Οπότε χρειάζεται ν' αφαιρηθούν ενά πως στα μάγουλα και στο μέτωπο όπου επί 100 τριγών, δυνατών μετά μερικές μέρες να ξαναφυτρώσουν 40 έως 15 τρίχες. Μετά δευτέρα επεμβάση 2 έως 5 και κατόπιν οριστική εξαφάνισις. Στα άνω γείλη κι' ιδίως στα άνω ξαναφυτρώουσι 3 και 4 φορές αλληλοδιαδόχως, στο δε σαγώνι 4 και 5 φορές άνω. Κάθε τρίχα που δεν θά ξαναφυτρώση εντός τριών εβδομάδων πρέπει να θεωρηθή ως όριστικώς καταστραφείσα. Όσον αφορά την τιμή εφόσον είναι πυκνή ή όλα τα μέρη του προσώπου ή υποστοίχισις και έχετε μεταγειρισθή κι' αποφιλωτικά θά ποικίλη από 13—15 γιλ. Πάντως αν αποφασίσετε θά λάβετε τον Αύγουστον. Γιατί τον Ιούλιον άπουσιάζω από τας Αθήνας.

Κο ε ο υ σ α ν. Χα γ ι ά. Μην κάνετε

τον κόπο να έλθετε για την θεραπεία αποτοίχισις ως διότι δυστυχώς αύριο αύριο από τας Αθήνας και θά επιστρέψω από τέλος του μηνός. Όταν κανονίστε το ταξίδι σας νά τον Αύγουστο. Έγώ όμως θά την κατήσω την ώρα σας. Τέτοιες θεωρήσεις δεν τις επιτεύουσι στον θεό: Άλλως τε το Ιατροείον κατά τον μήνα της άπουσιας μουπαρουμένη κλειστό. Οτι θέλετε νοιάστε απ' εθείς σε στην α' Εβδομάδα ή όποια και θά νου άποστέλλη τις επιστολές ποδς άπάντησιν.

Κο ε ο λ ή. Ν' ακολουθήσετε επακοιδως την τακτική που γράσω άνωτέρω ποδς Ταρίαν. Γαλαττα. Με τη διασολή ότι την κοίμα θά την φοράτε το ποδι μετά το πλύσιμο. το δε ύγοδ θά το γασμιοποιήτε και πρό της πούδρας

Κ. Δ. Α. Καλάμας. Η έγχειρησις, εάν το έλάττωμα είναι άπολύτως ανεπτυγμένο είναι δυνατή με έγχυμένη την επιτυχία. Όσο για τις άλλες πληροφο-

ρίες που μου ζητάτε μόνο μετά την εξέταση κι' αναλόγως της θέσεως που θά παρουσιάζετε στην Κλινική, μπορώ να σας πω.

Δερματολόγος Ιατρός

Γ. ΔΑΔΑΣ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

του παθολόγου μας Ιατρού, έλλείψει χώρου, εις το προσεχές.

Pétrole-Hahn
Ηahn
(Πετρολ Χαν)
εξαλείφει
την
Πυριτίδα.

Μπορώ με βαμβακερά μεταξωτά εις πλουσιωτάτην ούλησιν κτιμαί άδυναμνιότους

Δ. ΑΚΡΙΒΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ 4 ΔΙΤΣ

Jeunesse COTY

